

Alice Hoffman

**Átkozott
boszorkák**

Palatinus

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

ALICE HOFFMAN

Practical Magic

Copyright © 1995 by Alice Hoffman

Fordította NAGY NÓRA

Hungarian translation © Nagy Nóra, 2006

Cover photo © Red Dot

Hungarian edition © Új Palatinus Könyvesház Kft., 2007

Libby Hodgesnak
és
Carol De Knightnak

*Minden bajra, ami csak van,
Van orvosság, amíg csak van.
Hogyha kapsz még, gyorsan vedyed,
Ha nincs, ne fájjon a fejed.*

Lúdanyó mondókája

Babona

Ha a városban baj történt, rendre az Owens család nőtagjait okolták érte – kétszáz esztendeje immár. Ha túlságosan esős volt a tavasz, ha a friss fűvet legelő marhák véres tejet adtak, ha egy csikó kiszenvedett kólikában, vagy egy újszülött vörös folttal orcáján jött a világra, a város meg volt győződve róla, hogy a Magnólia utca lakói vezették a sors kezét, egy darabon legalább. Lehetett a csapás villámlás, sáskajárás vagy vízbefúlás. Lehetett rá logikus vagy tudományos magyarázat, de okozhatta merő balszerenese is. Mihelyt valami baj vagy bármily apró szerencsétlenség történt, az emberek a Magnólia utcai házra mutogattak, és a lakóit okolták érte. Hamarosan afelől is meggyőzték magukat, hogy sötétedés után nem biztonságos elhaladni a házuk előtt, és csak a legostobább szomszédok kockáztatták meg, hogy átkukucskáljanak az udvart kígyóként körbefutó kovácsoltvas kerítésen.

A házban egyetlen óra vagy tükör sem akadt, ám minden egyes ajtón három zár volt. A parketta alatt és a falak mögött egerek tanyáztak, de még a sublót fiókjaiba is bevették magukat, megrágták a hímzett abroszokat és a vászon tányéralátétek csipkeszegélyét. Az ablakok alatti ülőfülkék és a kandallópárkány intarziaberakása tizenöt különböző fajta fából készült; volt benne aranytölgy, ezüstköris és egy különösen illatos cseresznye, mely még a tél sivárságában is az érett gyümölcs illatát ontotta, amikor odakünn minden fa csupasz fekete karóként meredezett az égnek. Akármilyen poros volt is a ház többi része, az intarzia mindig ragyogott. Az ember összehúzott szemmel megláthatta visszatükröződő alakját az ebédlő faburkolatában, vagy az emeletre menet a lépcsőfeljáró korlátjában. Minden szoba sötét volt és hűvös, a legnagyobb nyári forróságban is. Leskelődhetett bárki a vadszőlővel befuttatott verandáról órákon át, ha volt mersze hozzá, semmit nem látott az ablakon keresztül. Ám bentről nézve sem volt jobb a helyzet; a zöldes árnyalatú, vastag, régi ablaküveg túloldalán minden mintegy álomvilágnak tetszett, az égbolt és a fák nemkülönben.

A tetőtérben lakó testvérpárt éppen tizenhárom hónap korkülönbség választotta el egymástól. Soha senki nem mondta nekik, hogy feküdjenek le

éjféel előtt, vagy hogy mossanak fogat. Senki nem törődött vele, ha gyűrött ruhában jártak, vagy ha kiköptek az utcán. Egész kicsi koruktól kezdve szabad volt cipőben aludniuk és fekete szénecruzával összefirkálniuk a szobájuk falát. Ihattak hideg kólát reggelire, ha éppen arra vágytak, és vacsorázhattak mályvacukorral hintett pítét. Felmászhattak a háztetőre, sőt, ki is hajolhattak, amennyire csak akartak, nehogy elszalasszák a pillanatot, melyben az első csillag kigyúl. Itt pusmogtak szeles márciusi éjszakákon vagy párás augusztusi estén, és azt találgatták, hogy vajon teljesülhet-e akár a legkisebb kívánságuk is valaha.

A kislányokat két nagynéni nevelte, akiket nem vitt rá a lélek, hogy a sorsukra hagyják őket. A gyerekek árván maradtak, miután nemtörődöm szüleik egy pótmamára bízták őket, és elutaztak egy nosztalgia-nászútra, a nagy turbékolásban azonban nem vették észre, hogy a füst már a faházuk falain is átszivárog. Nem csoda, ha a kislányok mindig egy ágyban aludtak ezután, ha vihar készült; mindketten rettegtek a mennydörgéstől, és ha morajlott az ég, csak suttogva mertek szólni egymáshoz. És amikor összebújva elszenderültek végre, gyakran hajszálra ugyanazt álmodták. Az sem volt ritka, hogy befejezték egymás mondatait; behunyt szemmel bármikor kitalálták, hogy milyen desszertet kíván éppen a másik.

Bármennyire közel álltak is egymáshoz, a testvérek merőben különböztek külsejük és temperamentumuk tekintetében. Az Owens-ház nőtagjainak közismerten szép szürke szemét leszámítva senkinek nem lett volna oka gyanítani, hogy rokon kapcsolatban állnak egymással. Gillian világos bőrű, szőke lány volt, Sally viszont olyan fekete, amilyen a nagynénik kertjében lófráló és a szalon függőnyeit megtépdeső nevetlen macskák szőre. Gillian szeretett lustálkodni; gyakran elmúlt dél, mire felkelt. Összegyűjtött uzsonnapénzén lefizette Sallyt, hogy csinálja meg a matekleckéjét vagy hogy vasalja ki a ruháját a bulikra. Üvegszám itta a csokis kakaót és ragacos Hershey szeleteket majszolt a hideg földszinti padlón, miközben elégedetten nézte, amint Sally törölgeti a port a kamra polcairól a nagynénik savanyúságos és befőttesüvegei alatt. Gillian azonban semmit sem szeretett úgy, mint a bársonypárnás ablakmélyedésben heverészni fenn a lépcsőfordulóban, a damaszt drapériák és a házat építtető Maria Owens porfogó képmása alatt. Itt bizton rá lehetett lenni nyári délutánokon; olyan ernyedt és mozdulatlan tudott lenni, hogy a molylepkék párnának nézték, és tévedésből rászállva apró lyukakat rágtak a pólójába meg a farmernadrágjába.

A Gilliannél háromszázkilencvenhét nappal idősebb Sally legalább annyira lelkiismeretes volt, amennyire a húga lusta. Kizárólag abban hitt, ami tényekkel és számokkal bizonyítható volt. Ha Gillian hullócsillagra mutatott, Sally emlékeztette, hogy csak egy réges-régi kődarab hull alá, mely felforrósodott a légkörben való vándorlása során. Sally kezdettől fogva rendszerető volt; nem

kedvelte a Magnólia utcai házat a pincéjétől a padlásáig uraló rendetlenséget és zűrzavart.

Sally harmadikos kora óta főzte a vacsorát; húst, friss zöldbabot és árpanyáklevest, melyek receptjeit a házba becsempészett *A főzés öröme* című receptújságból nézte ki. Reggelente tízórait készített maguknak: pulykahúsos-paradicsomos szendvicset teljes kiőrlésű kenyérből, sárgarépaszeleteket és zabpelyhes kekszet, és Gilliannek első dolga volt, hogy a szemetesbe hajítsa az egészet, mielőtt Sally bekísérte a tanterembe, ő ugyanis jobban szerette a büfében kapható darált húsos melegszendvicseket és süteményeket, és a nagynénik zsebéből gyakran elcsent negyeddollárosokból és tízcentesekből meg is vette magának, amire kedve szottyant.

Éjjel és Nappal – így nevezték őket a nagynénik, és bár egyik lány sem nevetett a kedves kis tréfán, melyet egyáltalán nem találtak viccesnek, a benne rejlő igazságot felismerték, és előbb megértették, mint a legtöbb testvérpár, hogy a hold örökké féltékeny a nap melegeire, ahogy a nap is örökké vágyik bizonyos mélységre és sötétre. Megesküdtek életre-halálra, hogy megőrzik egymás titkait, akkor is, ha az csak a macska farkának meghúzása volt, vagy az, hogy eltűnt néhány gyűszűvirág a nagynénik kertjéből.

A két lány esetleg fújt volna egymásra a kettejük közötti különbség miatt, vagy undokoskodnak és eltávolodnak, ha vannak barátaik, de a városbeli gyerekek mind elkerülték őket. Senki nem mert játszani velük, és ha megpillantották őket, a legtöbben összeérintették középső és mutatóujjukat, mintha ez védelmet nyújthatna ellenük. A legbátrabb és legelszántabb fiúk utánuk lopakodtak, amikor a lányok iskolába mentek, de csak annyira merészkedtek közel, hogy eliszkolhassanak, ha úgy hozná a helyzet. Ezek a fiúk kemény téli almával vagy kövekkel is meghajigálták őket, de még a legjobb sportolók, az ificsapat favoritjai sem találták el egyiküket sem soha. Minden egyes kő, mindegyik alma a lányok lába előtt ért földet.

Sally és Gillian napjait apró megaláztatások sora tette gyötrelmessé: egyetlen osztálytársuk sem vett a kezébe ceruzát vagy zsírkrétát, ha ők már hozzáérték. Senki nem ült melléjük az ebédlőben vagy az iskolagyűléseken, és némelyik lány sikoltva ugrott ki a vécéből, ha pisilni, pletykálni vagy fészüklődni készült, és belebotlott valamelyik nővérbe. Sallyt és Gilliant soha nem választották be egyik csapatba sem tornaórán, hiába volt Gillian a legjobb futó a városban, és hiába tudta átútni a baseball-labdát az iskola teteje fölött, el egészen az Endicott utcáig. Soha nem hívták őket buliba vagy cserkészgyűlésekre, sem ugróiskolázni vagy fára mászni.

– Csesszéték meg, ahányan csak vagytok – mondogatta Gillian, fenn hordva helyes kis orrát, ha a fiúk kísértetiesen huhogtak, amint a testvérek elhaladtak mellettük a folyosón zeneórára vagy kézműves foglalkozásra menet. Adják ők még alább is, majd meglátod. Egyszer még térden állva könyörögnek, hogy eljöhessenek hozzánk, és akkor majd jól kiröhögjük őket.

Olykor, ha Gillian undokoskodni akart, hirtelen megfordult, és rásüvöltött a fiúkra, hogy „Búú!” és ilyenkor mindig akadt, aki a nadrágjába vizelt, és sokkal megalázottabbnak érezte magát Gilliannél. Sally azonban nem az a fajta volt, aki visszaüt. Sötét színű ruhákat hordott, hogy minél kevésbé vegyék észre. Játszotta a butát, és soha nem jelentkezett az órákon. Olyan ügyesen álcázta magát, hogy egy idő után maga is kételkedni kezdett tulajdon

képességeiben; addigra azonban annyi hangja sem volt, mint egy kiségernek. Ha órán kinyitotta a száját, csak hibás válaszok potyogtak belőle; idővel hátraköltözött az utolsó padba, és egyszer és mindenkorra elnémult.

Mégsem hagyták békén. Negyedikes korában valaki egy egész hangyatenyészetet csempészett a szekrényébe, és Sally hetekig összenyomott hangyákat talált a könyvek lapjai között. Ötödikben egy fiúbanda döglött egeret rejtett a padjába, és egy szívtelen gyerek cetlit is ragasztott az egérke hátára. *Sali* – olvasta Sally a kusza betűket, és nem vigasztalta, hogy hibásan írták a nevét. Sírva fakadt a kis holttest: az apró pofaszakáll és a tökéletes talpacskák felett, de amikor a tanáró megkérdezte, hogy mi baj, csak megvonta a vállát, mintha szóhoz sem tudna jutni rettenetes fájdalomában.

Egy gyönyörű áprilisi napon, amikor Sally hatodikos volt, a nagynénik összes macskája elkísérte az iskolába. Ez után az eset után még a tanárok sem voltak hajlandók elmenni mellette az üres folyosón, inkább valami ürügyet keresve gyorsan a másik irányba fordultak. A megfutamodó tanárok különös mosolyt villantottak rá, talán mert félték tőle. A fekete macskák hatnak így egyes emberekre: rájuk hozzák a borzongást, hogy félni kezdenek, és mindjárt baljós, sötét estékre gondolnak. A nagynénik macskái azonban korántsem voltak ilyen félelmetesek. Lustálkodni szerető, elkényeztetett szobacikák voltak. Mindegyik egy-egy madár nevét viselte: Pintyőkének, Varjúnak, Hollónak és Libának hívták őket. Volt még egy Galamb nevezetű ügyefogyott kölyökmacska és egy Szarka névre hallgató morózus kandúr; ez rá-ráfűjt a többire, és sakkban tartotta őket. Nem valószínű, hogy egy ilyen szedett-vedett gyülekezet szántszándékkal akarta volna kínos helyzetbe hozni Sallyt; inkább azért szegődtek a nyomába, mert a kislány tonhalas szendvicset csomagolt aznap, csak önmagának, mivel Gillian beteget játszott, és bekötött torokkal feküdt otthon, ahogy valószínűleg feküdni fog a hét hátralévő részében csokit majszolgotva és magazinokat lapozgatva, és eszébe sem jut aggódni amiatt, hogy összemaszatolja az ágyneműt, hiszen a mosás amúgy is Sally dolga.

Aznap reggel Sally csak a padjába leülve vette észre, hogy a macskák eljöttek vele. Néhány osztálytársa mulatott a dolgon, ám három lány sikoltozva fölugrott a radiátorra. Bárki azt hihette volna, hogy kísértetek egész gyülekezete ütött rajta az osztályon, holott csak szegény bolhás párák kísérték el gazdájukat az iskolába. Kísérteties hangokat adva fel-alá masíroztak a székek és padok között, feketén, mint az éjszaka. Sally megpróbálta elrugdosni őket, de csak annál jobban törleszkedtek hozzá. Föltartott farkokkal sündörögtek körülötte, és olyan rettenetes nyávogást csaptak, hogy a tej is megaludt volna tőle ijedtében.

– Sicc! – súgta Sally Szarkának, amikor az az ölébe ugorva gyurkászni

kezdte a lány kedvenc kék ruháját. – Menj haza! – könyörgött.

Ám a lázadó állatok azután sem tértek jobb belátásra, hogy a beérkező Miss Mulins vonalzójával megkopogtatta az asztalt, és legszigorúbb hangján felszólította Sallyt, hogy küldje ki a macskáit – *tout de suite* –, különben büntetésből bent tartja az órák után. Kezdtél eluralkodni a pánik, és az izgékonyabb osztálytársak már boszorkányságról suttoztak. Végére is a boszorkányok gyakori famulusa egy-egy állat, mely a leggonoszabb átkot is beteljesíti. Minél több a famulus, annál iszonytatóbb az átok, itt pedig egy egész csapatnyi undorító lény hemzsegett. Jó néhány gyerek elájult; némelyik soha többé nem bírt macskára nézni. Behívták a tornatanárt, aki sóprúval felfegyverkezve érkezett, de a macskák órá is fitytet hánytak.

Egy fiú, aki aznap reggel csent el egy csomag gyufát apja zsebéből, a zürzavart kihasználva a terem végében meggyújtotta Szarka farkát. Az égő szőr büze előbb betöltötte az osztályt, mint hogy Szarka feljajdult volna. Sally a macskához rohant, gondolkodás nélkül lehajolt, és kedvenc kék ruhájával eloltotta a tüzet.

– Remélem, valami nagy baj történik veled! – kiáltotta oda a gonosz fiúnak. Aztán felállt, ölében ringatva a macskát, mint egy babát, arca és ruhája fekete volt a koromtól. – Akkor majd meglátod, hogy milyen érzés – mondta a fiúnak. – Majd megtudod.

Ebben a pillanatban hangos lábdobogás hallatszott fölöttük – a gyerekek így nyilvánították ki örömiüket, amikor megtudták, hogy helyesírásdolgozatukat szétépte az angoltanár nő buldogja – hangorkánt zúdítva a rémült fiú fejére. A gyerek a földre rogyott, arca szeplős bőre ellenére hamuszürke volt.

– Ő tette! – kiáltozták sokan, akik pedig csöndben maradtak, tágra nyitott szemmel és szétnyílt szájal bámultak meredten Sallyre.

Sally karján Szarkával kifutott a teremből, a többi macska a nyomában. Az állatok a lába között tekeregtek végig az Endicott és a Peabody utcán, otthon felkísérték az emeletre, és egész délután a bezárt ajtaját kaparták.

Sally két órán keresztül sírt. Szerette a cicákat, ez volt a nagy helyzet. Gyakran csempészett ki nekik csészealátétben tejet, vagy kézimunkás szatyorban állatorvoshoz vitte őket, ha megmárták egymást, és a seb elfertőződött. Imádta ezeket a rémes macskákat, különösen Szarkát, és mégis, ott az osztálybeli kínos helyzetben hidegvérrel elnézte volna, ahogy mindegyiket egy vödör jeges vízbe fojtják vagy ráfognak egy légpuskát. Kiment ugyan Szarkához, mihelyt kissé összeszedte magát, és letisztította meg gézbe pólyálta a farkát, de tudta, hogy a lelke mélyén elárulta őt. Attól a naptól kezdve Sally szigorúbban ítélte meg magát. Nem kért apró szívességeket a nagynéniktől, a kiérdemelt kis jutalmakat sem tette szóvá. Keresve sem találhatott volna önmagánál kérlelhetetlenebb és ennyire megalkuvást nem ismerő ítélőbírót; ítélete a részvét és lelkierő hiánya, a büntetése pedig önmegtartóztatás lett, mindjárt a következő pillanattól kezdve.

A macska-eset után Sallytól és Gilliantól jobban tartottak, mint amennyire mellőzték őket. A lányok csúfolódás helyett gyorsan odébbálltak, tekintetüket mereven a padlóra szegezték. A padok alatt körbevándorló cédulákon bűbajoságot emlegettek, boszorkányságról suttoztak a folyosókon és a mosdókban. Akiknek fekete macskájuk volt otthon, kikönyörögték, hogy más állatot kaphassanak, egy

collie-t, tengerimalacot vagy akár csak egy aranyhalat. Ha a focicsapat kikapott, ha felrobbant a kemence a kézműves teremben, mindenki az Owens lányokra mutogatott. Még a legvadabb fiúk sem merték kidobni őket a partizánjátékban, nem mertek papírgalacsinokat lövöldözni rájuk, már senki nem hajigálta őket almával vagy kövekkel. Ottalvós bulikon és lánycserkész hétvégéken mindig voltak, akik megesküdték, hogy Sally és Gillian hipnotizálni is képesek; ha nekik úgy tetszik, emberek ugatni fognak, akár a kutya, vagy levetik magukat egy szikláról. Egyetlen szóval, sőt egy bölintással másra erőltetik az akaratukat. És ha valamelyikük igazán feldühödik, elég visszafelé felmondania a szorzótáblát, és az embernek befellegzett. Attól kifolyik mindkét szeme. A húsa és a csontja péppé olvad. Másnap már fel is szolgálhatják az iskolai ebédlőben, és még csak tudni sem fog róla senki.

A gyerekek pusmoghattak, amit akartak, az igazság az, hogy legtöbbjük anyja legalább egyszer felkereste már a nagynéniket. Alkalmadtán beállított valaki, aki pirospaprikából készült teát kért gyomorbántalmi orvoslására, vagy orbáncfüvet az idegeire, de a városban lakó összes asszony tudta, hogy milyen ügyben fordulhatnak bizalommal a nagynénikhez: a szerelem dolgában. A nagynéniket soha nem hívták meg piknikvacsorákra vagy a könyvtár alapítványának báljaira, de ha egy asszony összeveszett a szeretőjével, vagy teherbe esett, s nem a férjétől, netán megtudta, hogy a férje megcsalta, akkor bekopogtatott az Owens-ház hátsó ajtaján, mégpedig kevéssel alkonyat után, mikor az árnyak körbeölelik az alakot, hogy senki nem ismeri fel, amint bebocsáttatásra vár a glicínia egymásba gabalyodó vén indái alatt, melyek koruknál fogva többet láttak még a város legöregebb lakójánál is.

Nem számított, hogy az illető asszony az ötödik osztály tanárnője vagy a lelkész felesége, esetleg a Peabody utcai fogszabályozó orvos régi barátjánője. Nem számított, hogy állítólag fekete madarak zúgnak alá az égből, és kikapják annak a szemét, aki keletről közelít az Owens-házhoz. A vágy furcsamód bátorrá teszi az embert. A nagynénik szerint ha beveszi magát egy felnőtt asszony szívébe, az érzékeny lélekből olyan ostoba lényt csinál, mint a bolha, amelyik örökké ugyanazt a kutyát hajszojja. Ha egy asszony egyszer elszánta magát, hogy kopogtasson a hátsó ajtón, akkor hajlandó volt akár csombormenta teát inni is, melynek alkotórészeit hangosan ki sem illetett mondani, de amely biztosan meghozta a vérzést még aznap éjjel. Addigra már azt is eldöntötte, hogy engedi ezüst túvel megszúrni bal kezének középső ujját, hogyha erre van szükség ahhoz, hogy szerelmese visszatérjen hozzá.

A nagynénik úgy kodácsoltak, mint a tyúkok, ha egy asszony közeledett a lazúrköves ösvényen. Fél mérföldről is megorrontották a kétségbeesést. Az olyan asszony, aki nyakig ült a bajban, és minden áldozatra kész volt annak érdekében, hogy a szerelme visszatérjen hozzá, boldogan megvált egy-egy családi ereklyének számító kámeától. Akit megcsaltak, az ennél is

többet áldozott. Azonban senki nem lehetett rosszabb a más férjére ácsingózó asszonyoknál. Ők valóban bármire kaphatók voltak a szerelemért. Vágyuk hevében összetekeredtek, mint a gumiszalag, és fikarcnyit sem törődtek a szokásokkal vagy az erkölccsel. Amikor a nagynénik észrevették, hogy egy ilyen asszony lépdel a ház felé az ösvényen, azonnal felküldték a kislányokat a szobájukba, a sötét decemberi délutánokat sem kivéve, amikor fél ötre már beakonyult.

Az ilyen borongós estéken a lányok soha nem feleltek, hogy túl korán van még vagy hogy nem álmosak. Kéz a kézben, lábujjhegyen felmentek az emeletre. A lépcsőfordulóban, Maria Owens poros arcképe alól lekiabáltak még egy „Jó éjszakát!”-ot, majd a szobájukban hálóingbe bújtak, és máris osontak lefelé a hátsó lépcsőn, és fülüket az ajtóra tapasztva hallgatóztak, nehogy egyetlen szót is elmulasszanak. Néha, egészen sötét estéken, ha Gillian a szokásosnál vakmerőbbnek érezte magát, lábfejevel rést nyitott az ajtón, és Sally nem mert behúzni, nehogy a nyikorgás elárulja őket.

– Ostobaság az egész – suttogetta Sally – Tiszta zagyvaság.

– Akkor féküdj le – súgta vissza Gillian. – Na, mire vársz? – nógatta, tudva, hogy Sally nem fog lemondani arról, hogy lássa, mi történik.

A hátsó lépcsőfeljáró melléke a régi fekete kályhára engedett rálátást, valamint az asztalra és a csomózott szőnyegre, amelyen a nagynénik ügyfelei fel-alá járkáltak. A kislányok láhatták, hogy a szerelem milyen rabságba tudja ejteni az embert, uralja egész valóját a feje búbjától a lába ujjáig, nem beszélve a közbeeső összes porcikájáról.

Sally és Gillian ekképpen olyan ismeretekről szereztek tudomást, amelyekről a korukbéli gyerekeknek sejtésük sem volt: hogy bölcs dolog összegyűjteni szerelmesünk levágott körömdarabkait arra az esetre, ha az megtévelyednék, hogy egy nő annyira kívánhat egy férfit, hogy a vágyakozástól a mosogatóba hányhat, vagy oly sok könnyet sír, hogy a végén már vércseppek gyűlnek a szeme sarkába.

Ha este narancsszínű hold kelt az égen, és a konyhában ott zokogott valamelyik asszony, Sally és Gillian összefűzték a kisujjukat, és megfogadták, hogy ők soha nem lesznek a szenvedély rabjai.

– Húha! – suttogták egymásnak a lányok, ha a nénik valamelyik ügyfele zokogásban tört ki, vagy fölhúzta a blúzá, hogy megmutassa, hol metszette bele a bőrbe szerelmesének nevét egy pengével.

– Soha az életben – fogadkoztak a kislányok, és még szorosabbra fűzték az ujjukat.

Azon a télen, amikor Sally tizenkét éves volt, Gillian pedig majdnem tizenegy, megtanulták, hogy a szerelemben talán semmi nem olyan veszélyes, mint hogyha a szív vágya beteljesül. Ezen a télen kereste fel a drogériában dolgozó fiatalasszony a nagynéniket. A hőmérséklet napokon át egyre csökkent. A nénik Ford kombija csak köpködött, de nem mozdult, a kerekek a garázs betonpadlójához fagytak. Az egerek sem bújtak elő a hálósobák meleg falai mögül; a parkban telelő hattyúk gyomrát nem töltötték meg a jeges gyomnövények. Olyan hideg volt a tél, és olyan könyörtelenül piroslott az ég alja, hogy a kislányokat már attól is hideglelés fogta el, ha csak felnéztek.

Az egyik sötét estén beállító ügyfél nem volt csinos, de kedves és barátságos nőnek ismerték. Ünnepnapokon ételt vitt az öregeknek, csengő hangja kihallatszott a kórusból, és minden gyerekek egy plusz adag szirupot nyomott a vaníliás kólájába. Most azonban, alighogy megérkezett, ez az egyszerű külsejű, szelíd, ám rettenetesen szenvedő leány összeroskadt a csomózott szőnyegen; a kezét szorosan ökölbe szorította, amitől éppen úgy hatott, mint a macska mancsa. Fejét hátravetette, hogy csillogó haja függönyként omlott az arcába, s addig harapdálta az ajkát, míg vér nem serkent belőle. Megmételte a szerelem, és máris harminc fontot fogyott. A nagynénik olyat tettek, amit csak ritkán: megszánták. Bár nem volt pénze, a legerősebb bájtalt adták neki, amit csak ismertek, és ellátták pontos utasításokkal, hogyan tudja magába bolondítani egy másik asszony férjét. Majd figyelmeztették, hogy amit egyszer megtett, azt soha többé nem csinálhatja vissza, úgyhogy biztosnak kell lennie magában.

– Biztos vagyok – mondta a lány nyugodt, szép hangján, és ez a válasz a nénik meglegedésére szolgálhatott, mert egyik legjobb, kék fűzest és a könnyek árját ábrázoló csészealátétükön nyújtották át neki egy galamb szívét.

Sally és Gillian a hátsó lépcsőn kuporgott a sötétben piszkos talppal, térdük összeért. Reszkettek, mégis mosolyogni próbáltak, és együtt suttozták a nénikkel a varázsigt, amelyet álmukból ébredve is fújtak: „Szerelmem szíve érzi e tüt, érzelme hozzám vezeti őt. Álom és nyugalom mindaddig kerülje, ameddig nem leszek én az ő kedvese. Csak ha szerelme tüze ég, lelje nyugalmat, békéjét.” Gillian apró szurkáló mozdulatokkal jelezte, a lány hogyan döfködi majd a galamb szívét a varázsigt skandalva hét egymást követő estén át, mielőtt aludni tér.

– Nem fog hatni – suttozta később Sally, miközben a sötét lépcsőkön és a folyosón a szobájuk felé tapogatóztak.

– Lehet, hogy fog – sügta vissza Gillian. – Nem lehet kizárni, bár nem csinos.

Sally kihúzta magát; ő az idősebb, egyszersmind magasabb, tehát ő tudja jobban. – Majd meglátjuk.

Sally és Gillian közel két héten keresztül figyelte a szerelmes leányt. Akár holmi felbérelt nyomozók, órákon át üldögéltek a drogériában, és az összes zsebpénzüket kólára meg szalmakrumplira költötték, hogy szemmel tarthassák. A nyomába szegődtek, amikor ment hazafelé egy másik lánnyal közösen bérelt lakásába. Mennél jobban a sarkában voltak, Sally annál inkább úgy érezte, hogy betolakodnak a magánéletébe, ennek ellenére továbbra is hitték, hogy fontos küldetést teljesítenek, bár Gillian olykor eltűnődött, hogy tulajdonképpen mi is a céljuk vele.

– Egyszerű dolog – mondta ilyenkor Sally. – Be kell bizonyítanunk, hogy a néniknek nincs hatalmuk.

– Ha a nénik csalók – vigyorodott el Gillian –, akkor mi is olyanok leszünk, mint a többi ember.

Sally rábólintott. Nem kezdte fejtegetni, hogy milyen fontos volna ez neki, ugyanis legbensőbb vágya volt, hogy úgy tekintsenek rá, mint bárki

másra. Sally éjjelente farmépiletekről álmodott meg fehér cölöpkerítésről, és amikor a tekintete reggel a házukat körülvevő fekete fémtüskékre esett, gyűlni kezdett a könny a szeme sarkában. Tudta, hogy más lányok Ivory vagy édes illatú Camay szappannal mosakodnak, nekik pedig azzal a fekete szappannal kell fürödniük, amit a nagynénik évente kétszer a kályha hátsó sütőlapján főztek. Más lányoknak volt anyjuk és apjuk, akiknek élete nem a vágy és a sors körül forgott. És nem akadt még egy ház az utcában, amelyben a fiókos szekrény dugig lett volna a beteljesült vágyért fizetségképpen kapott kámeákkal.

Sally csak abban reménykedhetett, hogy az élete annyira talán nem abnormális, amennyire annak látszik. Ha a szerelmi varázslat nem fog a drogériás lányon, akkor talán a nénik hatalma sem valós. A kislányok tehát vártak, és fohászokdaktak, hogy semmi ne történjen. És amikor már biztosnak tűnt, hogy nem is fog, az iskola igazgatója, Mr. Halliwell alkonyatkor leparkolt a drogériás lány lakása előtt. Magabiztosan ment be, de Sally észrevette, hogy a vállá fölött lopva hátranéz; szeme vizenyős volt, mintha régóta nem aludt volna.

Aznap este a lányok nem mentek haza vacsorára, pedig Sally megígérte a néniknek, hogy bárányszeletet készít sült babbal. Feltámadt a szél, és hidegen vert az eső, de a testvérek csak álltak az utcán, a drogériás lány lakásával szemközt. Mr. Halliwell kilenc után került elő, arcán különleges kifejezéssel, mintha nem egészen tudná, hol is van. Szórakozottan elgyalogolt a kocsjá mellett, és már a fele utat megtette hazáig, amikor rájött, hogy leparkolt valahol, és majd' egy órájába telt, mire visszatalált. Ettől fogva minden este felbukkant, pontosan ugyanabban az időben. Egyszer arra is rávette magát, hogy az ebédszünetben átmenjen a drogériába, és rendeljen egy sajtburgert meg egy kólát, de egyetlen falat sem ment le a torkán, csak vágyakozva legeltette a szemét a lányon, aki megbabonázta. Mindjárt az első bárszékre ült, és olyan hőfokon égett, hogy a bárpult linóleum teteje sisteregni kezdett a könyöke alatt. Amikor végre észrevette, hogy Sally és Gillian figyel, visszaparancsolta őket az iskolába, és a szendvicse után nyúlt, de akkor sem tudta levenni a szemét a lányról. A szívébe talált valami, az biztos; a nénik olyan pontosan céloztak, hogy Ámor nyíla sem lehetett volna pontosabb.

– Véletlen egybeesés – kötötte az ebet a karóhoz Sally.

– Hát, nem is tudom – vontá meg a vállát Gillian. Mindenki láthatta, hogy a drogériás lány kivirult, és csicseregve nyomta rá a tejszínhabot a parféra vagy adta ki az antibiotikumokat és a köhögés elleni szirupot. – Elérte, amit akart. Akárhogy történt is.

Ám amint kiderült, a lány nem teljesen érte el, amit akart. Ismét felkereste a néniket, zaklatottabban, mint előbb. A szerelem egy dolog, a házasság egy másik. Úgy tűnt, Mr. Halliwell nem állt készen rá, hogy

elhagyja a feleségét.

– Szerintem ez nem lesz neked való – súgta Gillian Sallynek.

– Honnan tudod?

A két lány egymás füléhez hajolva suttogott. Most igazán féltek, nem mint olyankor, ha a lépcsőforduló biztonságos zugából hallgatóztak.

– Onnan, hogy én már láttam egyszer. – Gillian most különösen sápadtnak tűnt, szőke haja akár egy felhő bodorodott elő a füle mögül.

Sally elhúzódott a hűgától. Most értette meg, hogy milyen érzés, amikor a vér is megdermed benne. – Nélkülem?

Gilly gyakran kijött a hátsó lépcsőhöz a nővére nélkül is, hogy próbára tegye a bátorságát. – Nem tudtam, hogy te is akarod. Néha igazán durva dolgokat csinálnak. Nem bírád nézni.

Sally ezután kénytelen volt a húga mellett maradni a lépcsőn, hogy bizonyítsa: igenis bírja. – Majd meglátjuk, ki bírja, és ki nem – sziszegte.

Sally mégsem maradt volna, hanem a szobájába menekül és elrekeszeli az ajtót, ha tudja, milyen borzalmas dolgot kell művelni azért, hogy egy férfit akarata ellenére házasságra kényszerítsenek. Amikor behozták a vadgalambot, behunyta a szemét. A fülét is befogta, hogy ne hallja a pult lapjához szorított madár kétségbeesett sívítását. Hiszen főzött már bárányhúst, mondta magának, grillezett csirkét, és ez sem különbözik tőle olyan sokban. Ettől az estétől kezdve Sally mégsem evett többé húst, de még halat sem, és megborzongott, ha egy csapat veréb vagy ökörszem felrebbent a fákról. Ezután sokáig a húga kezéért nyúlt sötétedéskor.

Sally és Gillian egész télen látták a drogériás lányt Mr. Halliwellel. Januárban a férfi elhagyta a feleségét, elvette a lányt, és a Harmadik és az Endicott utca sarkán álló kis fehér házba költöztek. Miután összeházasodtak, alig-alig lehetett őket külön látni. Akárhová ment a lány, piacra vagy a tornaklubba, Mr. Halliwell jól idomított kutyaként követte, melynek már pórázra sincs szüksége. Iskola után azonnal a drogériába ment; bármily lehetetlen órán képes volt felbukkanni egy csokor ibolyával vagy egy doboz bonbonnal, és a testvérek olykor hallották, hogy ifjú felesége az ajándékok ellenére ráripakodik. Hát már egy perc nyugta sincs tőle, sziszegte a kedvesének. Egyetlen pillanatra sem hagyná békén?

Mire a glícia virágba borult a következő tavasszal, a lány harmadszor is eljött. Sally és Gillian a kertben tettek-vettek a félhomályban, újhagymát szedtek a párolt zöldségekhez. A citromfű már ontotta finom illatát a kert végében, ahogy máskor is az évnék ebben a szakában, és a rozmarin is üdén, frissen hajtott. A sok esőtől életre keltek a szúnyogok, és Gillian egyre csapkodta magát; csak akkor vette észre, hogy ki jön fölfelé a lazúrköves ösvényen, amikor Sally megrángatta az ingujját.

– Húha! – mondta Gillian, abbahagyva a csapkolódást. – Rettenetesen néz ki.

A drogériás lányt már nem is lehetett lánynak nevezni, úgy festett, mint egy öregasszony Haja elveszítette fényét, szája furcsán összehúzódott, mintha valami savanyúba harapott volna. Összedörzsölte a két tenyerét, talán mert kirepedezett a bőre, de valószínű, hogy inkább az idegességtől. Sally a hagymával teli fűzkosárral kezében nézte, amint a lány bekopog a hátsó ajtón. Az ajtó nem nyílt ki, mire dühösen, őrzöngve verni kezdte a fát. – Nyissák ki! – kiabálta többször is egymás után. Azonban hiába dörömbölt, a visszhangon kívül nem kapott választ.

Amikor a lány észrevette a testvéreket, és megindult a kert felé, Gillian fehér lett, mint a méz, és a nővérebe kapaszkodott. Sally lecövekelt magát, hisz végtére is nem lett volna hová menekülniük. A nénik jó régen egy Tókoponyát erősítettek a kerítésre, hogy távol tartsák az eperre és mentára szemet vető szomszéd gyerekeket. Sally most azon vette észre magát, hogy fohászodik, bár tartaná távol a gonosz szellemeket is, mert a drogériás lány pontosan úgy hatott, mint egy gonosz szellem, mely repül feléjük a kertben, ahol a levendula, rozmaring és spanyol fokhagyma bőven terem már, míg a szomszédok terméketlen kertjében csak a sár nő.

– Nézzétek, a vénasszonyok mit műveltek velem! – kiáltotta a lány – Egy perc nyugtom sincs tőle. Leszerelte az összes zárat, még a fürdőszobában is. Képtelen vagyok aludni vagy enni, mert folyton bámul. Állandóan csak dugni akar. Minden tagom fáj kívül és belül.

Sally két lépést hátrált, és kis híján elbotlott Gillianban, aki továbbra is kapaszkodott belé. Nem szoktak így gyerekekhez beszélni, de a drogériás lány szemlátomást nem törődött azzal, hogy mit illik és mit nem. Sally látta, hogy a szeme kivörösödött a sok sírástól. Ajka gonoszul lebiggyedt, mintha kizárólag szitokszavak hagynák el.

– Hol az a két boszorkány, akik ide juttattak? – kérdezte a lány

A nénik az ablakból nézték, hogy mivé teszi a mohóság és az ostobaság az embert. Amikor Sally fölpillantott rájuk, csak szomorúan ingatták a fejüket. Nem akartak a továbbiakban tudni a drogériás lányról. Vannak, akiket nem lehet megmenteni a tragédiától. Hiába figyelmezteti, hiába óvja őket az ember, csak mennek a maguk feje után.

– A nagynénik elutaztak – mondta Sally törékeny, bizonytalan hangon. Életében nem hazudott még, és most fekete ízt érzett a torkában.

– Azonnal hívd ide őket! – kiáltott rá a lány Nem az volt most, aki egykor. A kórusban elsírta magát, ha szólót énekelt, és ki kellett kísérni a parkolóba, hogy ne tegye tönkre az egész próbát. – Hívd ide őket, vagy pofon váglak, te ostoba liba!

– Hagyjon minket békén! – szólt Gillian a nővére mögötti biztonságos búvóhelyéről. – Mert különben még jobban elátkozzuk.

A drogériás lány erre csettintett egyet. Előrelendítette a karját, hogy elkappa Gilliant, de Sallyt találta el helyette, mégpedig olyan erővel, hogy a

kislány a rozmaringra és a verbénára esett. A nénik az ablak mögött elmondták azt a varázsigét, amelyet még gyerekkorukban tanultak a tyúkok elcsendesítésére. Egy egész ólnyi soványka kendermagos tyúkjuk volt, de egytől-egyig fogott rajtuk a varázslat: soha nem kotkodácsoltak többé. Viszont a kóbor kutyák éppen azért tudták elhurcolni őket az éjszaka közepén, mert némák voltak.

– Ó – mondta Gillian nővére arcát látva. Sally orcáján vérvörös folt gyűlt, mégis Gillian sirta el magát. – Maga egy iszonyat! – mondta a drogériás lánynak. – Egy rémség!

– Nem hallottátok? Kerítsétek elő a nagynénéiteket! – mondta volna a lány de szó nem jött ki a torkán. Egyetlen hang sem hagyta el az ajkát. Sem kiáltás, sem sikoly, bocsánatkérés meg pláne nem. A torkához kapta a kezét, mintha valaki fojtogatná, de valójában attól a sok szerelemtől fuldoklott, amire egykor oly nagyon vágyott.

Sally csak nézte, hogy mennyire elfehéredett a lány arca a rémülettől. Mint később megtudták, soha nem beszélt többé, bár olykor halkan turbékol, mint a vadgalamb vagy a gerle, vagy, amikor nagyon feldühödött, éles sivító hangokat hallatott, mint a rémült csirke, ha kergetik a nagykéssel, mert tudja már, milyen vég várja. Kórusbeli barátai meggyászolták szép hangját, ám idővel kerülni kezdték. Háta púpos lett, mint a macskáé, ha parázsra lép. Ha kedves szót hallott, a fülére tapasztotta a kezét, és toporzékol, mint egy elkényeztetett gyerek.

Élete végéig nem szabadulhatott szerelmes férjétől, és annyi értelmes szó sem jött ki a torkán, hogy elküldje a pokolba. Sally tudta, hogy a nagynénik soha nem nyitnának még egyszer ajtót ennek a lánynak, hiába jönne vissza ezredszer is. Nem követelhet, nem kérhet rajtuk számon semmit. Mégis mit képzelt? Hogy a szerelem holmi játékszer, könnyed és kellemes valami, amivel kísérletezni lehet? Az igazi szerelem veszélyes jószág, belülről ragadja meg az embert, úgy tartja szoros rabságban, és ha nem szabadulhat idejében, bármire képes lesz érte. Ha a drogériás lánynak lett volna magához való esze, ellenszert kért volna inkább, nem varázslatot. Végtére is azt kapta, amit akart, és ha ő nem tanult is belőle, volt valaki a kertben, aki igenis tanult. Egy kislány eleget tudott ahhoz, hogy odabent háromszor is elfordítsa a kulcsot a zárban, és egyetlen könnyesepp sem hullott a szeméből, miközben vágta a hagymát, mely bárki mást alaposan megrákatott volna.

Évente egyszer, Szent Iván-éj előestéjén veréb repült be az Owens-házba. Akármivel próbálkoztak, a kismadár valahogy mindig betalált. Tehettek ki sót csészéaljon az ablakpárkányra, hívhattak mesterembert, hogy javítsa meg az ereszcseréjét vagy a tetőt, a madár rendre megjelent. Alkonyatkor érkezett, a mélabú óráján, és mindig nesztelenül, ám különös eltökéltséggel, fittyet hányva sónak és téglának, mintha szegény párának nem lett volna más választása, mint hogy leszálljon a drapériákra és a könnyesepeket formázó poros csillárra.

A nagynénik jó előre kikészítették a seprűt, de a veréb magasabban repült, hogysen elérhették volna. Amint ott repdesett a fejük felett az ebédlöben, a kislányok számolták a köröket, mert tudták, hogy három kör rosszat jelent, márpedig a három kör mindig hiánytalanul megvolt. A baj természetesen nem volt ismeretlen az Owens lányok előtt, egyre kevésbé, ahogy telt az idő. Amint elkezdtek a középiskolát, a fiúk, akik addig kerülték őket, egyszerre Gillianen lógtak. Volt, hogy

a lány csak elszaladt a piacra egy felesborsó leveskonzervért, és egy lovaggal tért haza, aki feltöltötte a fagyaszót. Ahogy múltak az évek, egyre rosszabbodott a helyzet. Talán a fürdéshez használt fekete szappan tette, hogy szinte világított a bőre; de akármí volt is az oka, a bőre forrón sütött, amit lehetetlen volt nem észrevenni. Ha csak ránéztek a fiúk, úgy megszédültek, hogy azonnal elsősegélyben kellett részesíteni őket: oxigént vagy vért kellett kapniuk. Boldog házasságban élő, Gillian apja korabeli férfiak a fejükbe vették, hogy megkérik a kezét, és a lábai elé helyezték a világot, annyit legalábbis, amennyiben ők részesültek belőle.

Ha Gillian miniszoknyát vett fel, autók ütköztek egymásnak az Endicott utcán. Ha elhaladt egy kerítés mellett, a vastag láncra kötött kutyák elfelejtettek acsarkodni és ugatni. A Háborús Hősök egyik rekkenő emléknapján Gillian egészen fiúsrá vágatta a haját, és a városban szinte az összes lány követte a példáját, ámde egyikük sem csinált forgalmi akadályt azzal, hogy látni engedi csinos nyakát. Egyikük sem tudott olyan csábosan mosolyogni, hogy egyetlen vizsga vagy áttanult éjszaka nélkül elvégezze biológiai és társadalomtudományi tanulmányait. Gillian tizenhat éves korában az egész egyetemi futballcsapat minden egyes szombatot a nagynénik kertjében töltött. Ott tömörültek egyetlen sorban, esetlenül, némán és örülten szerelmesen, gyomlátlák a nadragulya- és a verbénaágásokat, gondosan kikerülve a mogyoróhagymát, mely annyira csipett, hogy azonnal lemarta volna a bőrt az óvatlan fiúk kezéről.

Gillian úgy törte össze a szíveket, ahogy mások gyújtóst aprítanak tűzifának. Mire végzős lett, annyi gyakorlatra és hozzáértésre tett szert benne, hogy egyes fiúk azt sem tudták, mi történik velük, míg végül egy óriási érzelmi zűrzavarban nem találták magukat. Ha azt az átlagos adag bonyodalmat, amit a legtöbb kamaszlány keres magának, huszonnégy órán keresztül sűrítjük, egy Snickers-szeletnyi mennyiséggé áll össze. De ha mindazt a sok bajt felolvasztanánk, amit Gillian Owens szerzett magának, nem beszélve az okozott bánatról, akkor a ragacsos halom fölérne a bostoni parlament tetejéig.

A nagynénik szemernyit sem aggódtak amiatt, hogy Gillian hírbe keveredik. Eszükbe se jutott, hogy fogva tartás vagy hogy a lelkére beszéljenek. Amikor Sally megszerezte a jogosítványt, az autót bevásárlásra használta, vagy arra, hogy elszállítsa a szemetet, de mihelyt Gillian megtanult vezetni, minden szombaton elvitte a kocsit, és csak hajnaltajt került elő. A nénik hallották, amikor Gillian nyitotta a bejárati ajtót; sőrösüvegeket is találtak a Ford kesztyűtartójában. A lányok már csak ilyenek, gondolták a nagynénik, ami különösen igaz volt egy Owens lányra. A nénik mindössze egyetlen tanáccsal szolgáltak: védekezni könnyebb, mint gyereket nevelni, és ezt még Gillian is belátta, akármilyen hebehurgia volt is.

A néniknek mégis Sally okozott több fejfájást. Sally, aki minden este tápláló vacsorát főzött és utána elmosogatott, aki keddenként piacra járt, csütörtökön nagymosást végzett és kitegetett a kertbe, hogy a lepedők és törülközők magukba szívják a nap illatát. A nénik biztatták, hogy ne legyen ennyire jó. A jóság a véleményük szerint nem erény, hanem gerinctelenség és alázatosságnak kendőzött félelem. A nénik szerint fontosabb dolgok is vannak a világon, mint a porcicák az ágy alatt vagy a verandára hullott száraz levelek. Az Owens család nőtagjaitól távol álltak a konvenciók; önfejűek és akaratosak voltak, és olyanok is akartak maradni. Azok az unokahúgok, akik férjhez mentek, mindig megtartották a lánynevüket, és így az ő lányaik is az Owens nevet viselték. Gillian és Sally anyja, Regina különösen

nehéz gyerek volt. A nagynénik szemében könny csillant, ha felidéztek, Regina hogyan billegett végig a veranda korlátján harisnyás lábbal, karjával egyensúlyozva. Lehet, hogy örült volt, de tudta, hogyan érezze jól magát a bőrében, és erre a képességükre az Owens nők kivétel nélkül büszkék voltak. Gillian örökölte anyja vadságát, de Sallynek soha nem jutott volna eszébe, hogy akár jól is érezhetné magát.

– Menj, szórakozz te is! – unszolták a nénik szombat estéként, ha Sally a kanapéra kuporodott egy-egy könyvtári könyvel. – Élj már egy kicsit! – biztatták vékony, sipító hangukon, amelytől a csigák fejvesztve menekültek ki a kertből, ám Sally maradt a kanapén.

A nagynénik igyekeztek Sallynek társaságot szerezni. Úgy gyűjtötték maguk köré a fiatalembereket, hogy az öregasszonyok a kóbor macskákat. Hirdetéseket tettek közzé az egyetemi lapban, és körbetelefonálták a diákklubokat. Vasárnapként kertit rendeztek, ahol marhahúsos szendvicseket és barna sört szolgáltak fel, de Sally csak ült az egyik alumíniumszéken a lábát keresztbe vetve, és gondolatban teljesen máshol járt. A nénik rózsaszín rúzsot és spanyol fürdőszót vásároltak neki. A katalógusokból alkalmi ruhákat, csipkés alsóneműt és puha szarvasbőr csizmát rendeltek, de Sally mindent odaajándékozott Gilliannek, aki ezeknek hasznát is vette, maga pedig tovább olvasott szombat estéknél, ugyanúgy, ahogy a mosott ruhát is kitegette csütörtökön.

Nem mintha Sally nem próbált volna szerelembe esni. Mély érzésű, okos lány volt, elképesztően tudott összpontosítani, és egy darabig igent is mondott, ha moziba vagy táncolni hívták, vagy csak le a parkba, sétálni a tavacska körül. Középiskolás udvarlói megdöbbentek azon, hogy milyen sokáig képes koncentrálni egyetlen csókra, és önkéntelenül is azt találgatták, hogy mi minden telhet még tőle. Húsz évvel később sokan órá gondoltak akkor is, amikor nem lett volna szabad, de Sallyt soha nem érdekelte egyikük sem, még a nevükre sem emlékezett. Soha kétszer nem találkozott ugyanazzal a fiúval, mert nem tartotta volna tisztességesnek, és akkoriban még hitt a tisztességben, még az olyan szokatlan és furcsa dolgokat illetően is, mint a szerelem.

Miközben Sally elnézte, hogy Gillian a fél várossal jár, azon tűnődött, hogy nem gránit van-e húga szíve helyén. De mire a lányok elvégezték a középiskolát, egyértelművé vált, hogy bár Gillian könnyen szerelmes lesz, két hétnél tovább sose tart nála. Sally kezdte azt hinni, hogy egyformán el vannak átkozva mind a ketten, és a neveltetésük meg a családi háttérük alapján valóban nem is lett volna meglepő, ha ennyire nincs szerencsájük. A nagynénik most is kint tartották az íróasztalon a fiatalemberek fényképeit, akiket szerettek egykoron, a fivérékét, akik túl büszkék voltak ahhoz, hogy menedéket keressenek egy piknik viharában. Villámcsapás vetett véget a fiúk életének a főtér zöld gypén, és ott nyugodtak egy sima, kerek kő alatt, melyre pirkadatkor és alkonyatkor vadgalambok gyűltek. Minden augusztusban visszatért ide a villám, és a szerelmeseknek szokásuk volt legénykedni, hogy mernek-e keresztülfutni a gypen, amikor fekete viharfelhők gyülekeznek. Egyedül Gillian udvarlói voltak annyira szerelmesek, hogy vállalják a próbatételt, és ketten kórházba is kerültek a futás után, hajuk örökre égnek meredt, és szemük tágra nyílt, akkor is, ha aludtak.

A tizennyolc éves Gillian egyik szerelme három hónapig tartott, elég sokáig ahhoz, hogy a lány eldöntse: Marylandbe szöki és férjhez megy. Kénytelen volt

szökni, mert a nagynénik nem adták áldásukat a frigyre. Nézetük szerint Gillian túl fiatal, ostoba, és pillanatok alatt teherbe fog esni – megteremtve ezzel a nyomorúságos hétköznapi lét három alapfeltételét. Mint később kiderült, a nagynénik csak a butaság és a fiatal kor tekintetében nem tévedtek. Gilliannek nem volt ideje arra, hogy teherbe essen – az esküvő után két héttel elhagyta férjét egy autószerelőért, aki a Toyotájukat megjavította. Ez nyitotta meg a későbbi házassági kudarcok sorát, de szökésének éjszakáján minden lehetségesnek tűnt, még a boldogság is. Sally segített összekötözni a lepedőket, hogy Gillian leereszkedhessen. Sally önzőnek és mohónak tartotta a hűgát, Gillian viszont álszentnek és prűdnek a nővérét, de akkor is testvérek voltak, és most, hogy elválni készültek, a nyitott ablak előtt sírva fogadták egymás karjaiban, hogy hamarosan ismét találkoznak.

– Jó lenne, ha velünk jönnél – suttopta Gillian, mint égzengések idején.

– Nem muszáj menned – mondta Sally. – Ne menj, ha nem vagy biztos magadban.

– Elegem van a nénikből. A magam életét akarom élni. Ott, ahol senki nem ismeri az Owens nevet – Gillian rövid fehér ruhát viselt, melyet folyton lehúzkodott a combján. Zokogás helyett átkutatta a táskáját, és egy gyűrött doboz cigarettát vett elő belőle. Mindkét lány hunyorgott, amikor Gillian rágyújtott. Csak álltak a sötétben, nézték a narancsvörösén izzó cigarettát, ahogy Gillian megszívta, s Sally nem tette szavá, hogy a hamu a padlóra hullik, melyet pedig már felsöpört aznap.

– Ígérd meg, hogy nem maradsz itt – mondta Gillian. – Olyan gyűrött leszel, mint egy darab papír. Tönkreteszed az életed.

Gillian fiúja idegeskedni kezdett lent az udvaron. Ha cselekvésre került a sor, Gillian gyakran meghátrált, híres volt erről a tulajdonságáról. Csak ebben az évben három főiskolás fiú tudta magát Gillian vőlegényének, és mind a három egy-egy gyémántgyűrűt ajándékozott neki. Gillian egy darabig három gyűrűt viselt a nyakában egy aranyláncon, de végül mindhármat visszaadta, egyazon hét leforgása alatt összetörve egy-egy szívet a Princeton, a Providence és a Cambridge főiskolán. Osztálytársai fogadásokat kötöttek, hogy kit választ partnernek a végzősök báljára, mivel az azt megelőző hónapokban számtalan meghívást elfogadott, majd visszautasított.

Az udvaron várakozó fiú, aki hamarosan Gillian első férje lesz, kavicsokat kezdett szórni a tetőre, ami pontosan úgy hangzott, mintha jégeső verné. A testvérek erősen összeölelkeztek; úgy érezték, a sors felkapja, jól összerázza, majd két merőben különböző útra pottyantja le őket. Évek telnek majd el, míg újra látják egymást. Addigra kész nők lesznek, túlon túl felnőttek ahhoz, hogy sugdolózzanak vagy kiüljenek a háztetőre az éjszaka közepén.

– Gyere velünk! – mondta Gillian.

– Nem. Teljes képtelenség – válaszolta Sally, aki egynémely dolgot biztosra tudott a szerelemben. – Szökni csak ketten lehet.

Tucatjával hullottak a kavicsok a tetőre; ezernyi csillag szikrázott az égen.

– Nagyon fogsz hiányozni – mondta Gillian.

– Most menj – küldte Sally. Semmi pénzért nem tartóztatta volna a húgát. – Indulj már!

Gillian még egyszer, utoljára megölelte Sallyt, és eltűnt az ablakban. Aznap este árpanyáklevest főztek a néniknek, jó adag whiskyvel megbolondítva, és az öregasszonyok az igazak álmát aludták a kanapén. Egy lépés nem sok, annyit sem hallottak. Sally azonban hallotta, ahogy a húga lefut a lazúrköves ösvényen, és egész éjjel sírt, és azt képzelte, lépéseket hall, pedig csak a békák motoszkáltak a kertben. Sally reggel kiment, hogy összeszedje a fehér lepedőket, melyeket Gillian kupacba halmozott a glicínia mellett. Miért volt mindig Sally dolga a mosás? Miért aggasztotta, ha piszokfolt maradt a szövetben, amit külön fehéríteni kellett? Soha nem érezte magát ennyire egyedül és magányosan. Legalább a szerelem üdvözítő erejében tudott volna hinni, de a váagnak az illúziója sem létezett a számára. A vágyakozást kényszerképzetnek, a szenvedélyt felforrósodott gyötrelmek tartotta. Már bánta, hogy hallgatózott, amikor a nénik ügyfelei sírtak, könnyörögtek és sajnáltatták magukat; mindebből csak annyi haszna származott, hogy megfogadja, ő ellenáll a szerelem csábításának, és a lelke mélyén tudta, hogy e tekintetben nem is fog változni soha.

Az elkövetkező két évben néhány képeslap érkezett Gilliantól mindössze, azzal, hogy „ölel és csókol”, meg „bárcsak itt lennél”, de cím soha. Ez alatt az idő alatt Sallynek nem sok reménye volt rá, hogy az élete más irányt is vehet, mint hogy vacsorát főz a néniknek, amit azok nem esznek meg, és takarítja a házat, amelyben a fa intarzia magától is ragyog. Huszonegyedik esztendejébe lépett, a vele egyívásúak többsége államvizsga előtt állt vagy épp fizetésemelésre hajtott a munkahelyén, hogy saját lakásba költözhessen, Sally számára azonban az jelentette az izgalmak netovábbját, ha ellátogatott a háztartási boltba. Néha egy egész órán át válogatott a különböző tisztítószer között.

– Maga szerint melyik a leghatásosabb a konyhacsempére? – kérdezte az eladótól, egy jóképű fiatalembertől, aki ettől annyira megzavarodott, hogy szó nélkül a Lysolra mutatott. A fiatalember hat láb négy hüvelyk magas volt, és Sally nem láthatta az arcát, amikor a nevezett fertőtlenítőszer felé irányította. Ha magasabb, vagy fellép a polcok feltöltéséhez használt létrára, biztosan észreveszi, hogy az eladó tátott szájál bámul rá, mintha várná, hogy

bizonyos szavak maguktól csusszanjanak ki az ajkai közül, mert ő túl szégyenlős ahhoz, hogy kimondja őket.

Sally köveket rugdosva ment haza a háztartási boltból. Egy csapat fekete madár repült utána, és hangos rikoltozással adták a világ tudtára, milyen szálnalmas teremtmény is ő, és bár Sally mindig összerезzent, amikor a szárnyak elsuhogtak fölötte, magában egyetértett velük. Úgy érezte, a sorsa megpecsételődött. Mindörökre arra kárhoztatott, hogy sűrölja a padlót, és behívja a néniket a kertből este, nehogy meghűljenek. A napok mind jobban hasonlítottak egymásra, akár a fölcserélhetőségig is, Sally szinte már az évszakok közötti különbséget sem vette észre. Am a nyár mindig felhívta magára a figyelmet a békéjüket megbolygató rettegett veréb érkezésével, és amikor eljött a következő Szent Iván-éj, Sally és a nénik felkészülve várták a hivatlan vendéget, mint más években. Az ebédlőben lesték a madarat, de semmi nem történt. Órák teltek el – behallatszott a kakukkolás a szalonból –, de semmi: se szárnysuhogás, se tollgombóc. Sally a repülő madaraktól való megmagyarázhatatlan félelmében sállal kötötte be a fejét, de most látta, hogy semmi szükség rá tovább. Nem repült be madár sem az ablakon, sem a mesterember figyelmét elkerült tetőréseken át. Nem körözött veréb háromszor a fejük felett, hogy bajt hozzon rájuk. Az ablakpárkányon sem kopogott éles kis csőrével.

A nénik értetlenül néztek össze, Sally azonban hangosan felnevetett. A bizonyítékokhoz ragaszkodó lány megkérdőjelezhetetlen bizonyítékot kapott: változóban vannak a dolgok. Máris valami új készül. Lám, az egyik év nem olyan, mint a másik, és mint az azután következő. Sally kirohant a házból, és meg sem állt a háztartási boltig, ahol egyenesen annak a férfinak a karjaiba futott, akit nemsoká a férjének nevezhet majd. A férfira nézve úgy megszedült, hogy le kellett ülnie a járdaszegélyre, ha nem akart elájulni, és a konyhapadló fényezésében olyannyira járatos eladó leült melléje, noha a főnöke már kiabált utána, mert állt a sor a pénztárnál.

A férfi, akibe Sally beleszerelmesedett, Michael névre hallgatott. Annyira kedves és figyelmes volt, hogy mindjárt az első alkalommal arcon csókolta a nagynéniket, és felajánlotta, hogy kihúzza a kukát a járda mellé, amivel rögtön belopta magát a szívükbe. Nem telt belé sok idő, megülték a lakodalmat, és a fiatalok beköltöztek a padlásterbe, ami Sally számára egyszerre a legkívánatosabb helynek tűnt a világban.

Gillian csak költözzön Kaliforniából Memphisbe. Hadd menjen férjhez és váljon el háromszor gyors egymásutánban. Hadd csókoljon minden férfit, aki az útjába akad, és hadd szegje meg sorozatban az ígéreteit, miszerint hazajön a szünetben. Hadd sajnálja a nővérét, hogy ott fonnyad el abban a házban. Sally cseppet sem törődött vele. Az ő nézete szerint képtelenség úgy létezni a világban, hogy az ember lánya ne legyen szerelmes Michaelbe. Még a nénik is füleltek, hogy hallják-e a füttyszót este, jön-e

már haza a háztartási boltból. Michael ősszel felásta a kertet. Télen hófogót szerelt az ablakokra, és a régi, homályos ablakok repedéseit betömökdötte gitttel. Szétszedte a régi Ford kombit, majd összerakta megint, és a nagynénik annyira elérzékenyültek ezen, hogy szeretetük jeléül nekiajándékozták. Michael elég okos volt ahhoz, hogy ne tegye a lábát a konyhába, különösen alkonyatkor; ha észrevette, hogy egy nő közeledik a hátsó ajtóhoz, nem kérdezett semmit. Csókjai lassúak és mélyek voltak, szerette levetkőztetni Sallyt a kislámpa fényénél, és gondja volt rá, hogy veszítsen, ha rablórömmizett valamelyik nagynénivel.

Michael odaköltözésével maga a ház is megváltozott, amit még a padlástérben lakó denevérek is tudomásul vettek, és a kerti fészerben ütöttek új tanyát. Következő júniusra a rózsza befutotta a veranda korlátját, elnyomva a parlagfüvet; most először esett meg, hogy nem fordítva történt. Januárban nem volt huzatos a szalon, és a lazúrköves kerti ösvényt sem lepte jég. A ház barátságos és meleg volt, és amikor Antonia megszületett, odahaza, mert künn rettenetes hóvihar dúlt, a csillár üveg könnyecskéjei maguktól himbálózni kezdtek. Mintha folyó hőmpölygött volna keresztül a házon; az egész éjjel megtartó hang olyan szép és valóságos volt, hogy az egerek is előbújtak a falak mögül, hogy lássák, valóban áll még a ház, és nem foglalta el egy rét a helyét.

A nagynénik döntése volt, hogy a kicsit Antonia névre kereszteljék, a családi hagyományoknak megfelelően. A nénik rögtön kényeztetni kezdték a babát: a tejesüvegébe csokoládészirupot töltöttek, engedték apró gyöngyökkel játszani, homoktortát formáztak vele a kertben, és a fanyarka bogyóit is szedegethette, mihelyt megtanult mászni. Antonia tökéletesen boldog gyerek lett volna, ha egyke marad, de három és fél évvel később, pontban éjfélkor világra jött Kylie. Mindenkinek azonnal feltűnt, hogy milyen rendkívüli teremtés. Még a nagynénik is, akik képtelenek lettek volna bármely gyereket jobban szeretni Antoniánál, megjövendölték, hogy Kylie képes lesz olyat látni, amit más nem.

Félrebillentett fejével hallgatta az esőcseppeket, még mielőtt azok potyogni kezdtek volna. Fölmutatott a mennyezetre, és a következő pillanatban pontosan arra a helyre szállt le egy szitakötő. Kylie olyan jó baba volt, hogy a kocsijába bekukucsáló felnőtteket is egyszerre nagy-nagy béke szállta meg, és el is álmosodtak tőle. Szűnyogok nem csípték, és a nénik fekete macskáik sem karmolták meg, ha meghúzta a farkukat, akkor sem. Kylie vasárnapi gyerek volt, olyan szelíd és kedves, hogy Antonia napról-napra irigyebb és önzőbb lett.

– Ide nézzetek! – kiáltotta, ha magára öltötte a nénik sifonruháit vagy ha az összes borsót kikanalazta a tányérjából. Sally és Michael megpaskolták a fejét, és máris visszafordultak a kisbabához, ámde a nagynénik tudták, hogy Antonia lelke mire vágyik. Kivitték a kertbe éjjel, csak őt egyedül, hiszen

egy pisis csecsemő ilyenkor már alszik, és megmutatták neki, hogyan virágzik a nadragulya a sötétben, és ha nagyon hegyezi azt a nagylány fülét, mely már most sokkal finomabb rezgéseket észlel, mint a kistestvéreé valaha is fog, azt is hallhatja, hogyan fűrják magukat előre a giliszták a föld alatt.

A kisbaba érkezésének alkalmából rendezett partira Michael az immár vezetése alá tartozó háztartási bolt minden alkalmazottját és az összes szomszédot meghívta. Sally meglepetésére egytől-egyig el is jöttek. Még azok is szívesen ünnepeltek velük, akik addig sötét estéken sietősre fogták a lépteiket a házuk előtti járdán. Hideg sört ittak és jégkrém tortát ettek, és táncba fogtak a lazúrköves ösvény mentén. Michael felállította Antoniát egy kerti asztalra, hogy csipkés organdiruhájában elénekelje a „Vén szürke kancá”-t meg a „Yankee Doodle”-t, és a produkciót csodálók tapsa jutalmazta.

A nagynénik kezdetben félrevonultak és beálltak a konyhaablakba - az üvegtáblára simuló két fekete árnyék. Maguknak való idős hölgyek voltak, akiknek jobb dolguk is van, mint mulatozni, így mondták legalábbis. Ám ők sem bírtak sokáig ellenállni, és éppen, amikor mindenki a kisbaba egészségére emelte a poharát, a nagynénik óriási megdöbbenést keltve csatlakoztak a társasághoz, és jó hangulatuk jeléül földhöz vágták a poharukat, nem törődve azzal, hogy a káposztaágyásokból még hetekig szedhetik a szilánkokat.

El sem hinnéd, mennyire megváltozott minden – újságolta Sally a húgának. Legalább kéthetente írt Gilliannek, halványkék levélpapíron. Olykor teljesen célt tévesztett; egy St. Louisba küldött levél például azzal jött vissza, hogy a címzett Texasba költözött. *Tejesen normálisnak tűnik az életünk* – írta Sally. *Lehet, hogy elájulnál, ha látnád. Én is tejesen el vagyok ájulva.*

Esténként együtt vacsoráztak, amikor Michael hazaért, és a nénik már nem rázták a fejüket az egészséges zöldségételek láttán, amiken Sally a lányokat tartotta. És bár továbbra sem tekintették fontosnak a jó modort, már nem csettintettek a nyelvükkel, ha Antonia leszedte az asztalt. Nem méltatlankodtak, amikor Sally az önkormányzati óvodába írta Antoniát, ahol megtanították arra, hogy „kérem” és „köszönöm”, ha süteményt akar, és ahol azt is elmagyarázták neki, hogy ha szeretné, hogy a többi kislány játsszék vele, talán nem kellene kukacokat hurcolásznia a zsebében. A nagynénik viszont igen határozottan felléptek a gyerekszírok ellen, mivel a zszibongó, lármás kis szörnyetegek összejárják a házat, rózsaszínű üdítőket borogatnak szét mindenfelé, és gomicukokat dugdosnak a kanapé párnái alá.

Sally rászokott, hogy a születésnapj és egyéb bulikat a háztartási bolt végében rendezze, ahol gomicukor-automata is volt meg egy fémpóni,

amelyen, ha időről-időre térden rúgták, egész délután lehetett lovagolni. Minden gyerek vágyott rá, hogy ezekre a bulikra meghívót kapjon. – Rólam se feledkezz meg! – emlékeztették az osztálytársak Antoniát, ha közelgett a születésnapja. – Tudod, hogy én vagyok a legjobb barátod – súgták oda neki Mindenszentek napja vagy július negyedike előtt. Ha Sally és Michael sétálni vitték a gyerekeket, a szomszédok odaintettek nekik, ahelyett hogy gyorsan átmentek volna a túloldalra. Hamarosan meghívásokat kaptak piknikvacsorákra meg a karácsonyi partikra, és egyik évben Sallyre bízta a szüreti vásár süteményes standjának megszervezését.

Minden pont olyan, amilyennek akartam – írta Sally. *Kivétel nélkül minden. Gyere, látogass meg bennünket!* – könyörgött a hűgának, de jól tudta, hogy Gillian a maga akaratából soha nem jön vissza. Egyszer bevallotta, hogy már attól kiütést kap, hogy a városukra gondol, Massachusetts térképének látványától pedig a hányinger kerülgeti. Olyannyira boldogtalan volt a múlt, hogy gondolni sem akar rá; éjszakánként olykor még mindig arra ébred, hogy milyen szármalmas kis árvák voltak ők ketten. Szó sem lehet semmiféle látogatásról. Szó sem lehet semmilyen kapcsolatról a nagynénikkel, akik nem értették meg, hogy a lányoknak mit jelentett kirekesztettnak lenni. Talán ha Gillian negyedmillió dollárt kap, természetesen készpénzben, akkor esetleg átkel a Mississippin, hogy lássa drága unokahúgait, akiket természetesen számtalanszor csókol.

A lecke, melyet Sally egyszer régen megtanult a konyhában – hogy az ember gondolja meg, mire vágyik – olyan távolinak tűnt, hogy sárga porrá pízlett szét. Csakhogy az a fajta por volt, amit soha nem lehet felsöpörni, egyre csak vár a sarokban, és ha huzat támad, a szeretteink szemébe vág. Antonia lassan négyéves lett, Kylie kezdte átaludni az éjszakát, és az élet minden tekintetben tökéletesnek tűnt, amikor kopogó halálbogarat találtak Michael ebédlőszéke mellett. Ennek a bogárnak a hangját, mely az óra tiktakolásához hasonló zajjal az idő múlását jelzi, senki nem hallgatja szívesen szerettei közelében. Az ember élete amúgy is véges e világon, de ha egyszer a kopogóbogár munkához lát, nincs, ami megállítsa; az inga nem áll meg, semmilyen kapcsoló nem állíthatja vissza az időt, amit az ember egykor remélt magának.

A nagynénik hetekig hallgatták a kopogást, ám végül félrevonták Sallyt, hogy figyelmeztessék; Sally oda se figyelt. – Ostobaság – mondta, és hangosan fölnevetett. Elnézte nekik a hátsó ajtóhoz még hébe-korba érkező ügyfeleket, de azt nem tűrte, hogy az ő családjának bármi köze is legyen a bűbájoskodásukhoz. A nénik praktikája merő szemét, mely csak a kétségbeesett lelkek csalódottságát táplálja. Sally egy szót sem akart többet hallani róla. Oda se nézett, amikor a nagynénik egy fekete kutyára mutattak, mely estelente megült a házuk előtti járdán. Nem érdekelt, hogy a kutya mindig föltartott pofával vonít, amikor Michael megérkezik, és utána

leszorított farokkal gyorsan elhátrál a férfi árnyékából.

A nagynénik Sally tiltakozása ellenére örökzöld meténget tettek Michael párnája alá, és unszolták, hogy krisztustövissel meg az ő speciális fekete szappanukkal mosakodjon. Felöltője zsebébe nyúllábat rejtettek; szegény párát akkor csípték el, mikor az a salátájukat pusztította. Rozmaringot keverték a reggeli gabonapelyhébe, levendulát az esti teájába. Ennek ellenére hallották a bogarat az ebédlőben.

Végül elmondtak egy imát visszafelé, de ennek természetesen megvolt a következménye: hamarosan a ház összes lakóját leverte a lábáról az influenza, azonkívül álmatlanság és hetekig tartó kiütés kínozta őket, melyet a kalamín és a gileadi balzsam keverékével sem tudtak elmulasztani. A tél végére Kylie és Antonia sírva fakadt, ha apjuk ki akart menni a szobából. A nénik elmagyarázták Sallynek, hogy aki pusztulásra van ítélve, soha nem hallja a halálbogár kopogását, Michael tehát joggal gondolhatta, hogy minden a legnagyobb rendben. Valamit azonban alighanem megérezett: letette az óráját, és a házban visszaforgatta az összes mutatót. Amikor a kopogás hangosabb lett, lehúzta az összes redőnyt, kizárva a nap és a hold fényét, mintha ezáltal megállíthatná az időt. Mintha bármivel megállíthatná az időt.

Sally egyetlen szót sem hitt a nénik jóvendüléséből, de a halál emlegetése idegesítette. Bőrén piros foltok ütöttek ki, haja elveszítette a fényét. Nem evett, nem aludt, és a legszívesebben örökké szemmel tartotta volna Michaelt. Ha a férfi megcsókolta, sírt, és megbánta, hogy beleszeretett. A szerelem kiszolgáltatottá tette, mint bárki más. Ezt sem elkerülni nem lehetett, sem küzdeni ellene. Ha most veszít, minden odalesz. Nem mintha ez azért következhetnék be, mert a nénik megjósolták. Ők semmit nem tudnak, ez az igazság. Sally egyszer elment a könyvtárba, és kikeresett egy rovtartani szakkönyvet. A kopogó halálbogár kizárólag fát eszik. Tessék, ehhez mit szólnak a nénik? A bútor és az intarzia veszélyben van, de a hűsvér ember soha, hitte ekkor még Sally.

Egy esős délután Sally fülét megütötte valami, miközben egy fehér abroszt hajtogatott össze. Az étkezőben senki, Sally egyedül volt otthon, és a zaj csak nem maradt abba. Valami dobogás, ketyegés, akár a szívverés vagy egy óra.

Sally az abroszt a földre ejtve a fülére tapasztotta a kezét. Nem hitt a babonákban, nem és nem, de most elbizonytalanodott, amikor észrevette, hogy valami elfut Michael széke alatt. Apró árnyék, mely túl gyors és ügyes ahhoz, hogy egy eszímával eltaposhassák.

Aznap este, alkonyatkor Sally bement a nagynénikhez a konyhába. Segítsenek, könyörgött térdre borulva, ahogy megannyi kétségbeesett asszony tette öelötte. Mindenét felajánlotta: az újján lévő gyűrűket, két lányát, saját véré, de a nénik sajnálkozva ingatták a fejüket.

– Bármit megteszek! – kiáltotta Sally – Hiszek bármiben. Csak mondjátok meg, mit tegyek.

De a nénik már megtették, amit tehettek, és a bogár továbbra is fel-feltűnt Michael széke alatt. Egyesek sorsa meg van írva, és ebbe senkinek semmi beleszólása. Egy különösen kellemes és enyhe tavaszi estén Michael hazafelé jövet lelépett a járdáról, és egy kocsi halálra gázolta; fiatalságukat és vagányságukat ünneplő részeg suhancok ültek benne.

Sally ezt követően egy évig nem szólalt meg. Egyszerűen nem volt mondandója.

Rá sem bírt nézni a nénikre, szánalmas sarlatánoknak tartotta őket, akiknek annyi erejük sincs, mint a két ablaktábla közt haldokló, áttetsző szárnyukkal bágyadtan verdeső legyeknek. *Engedjete ki! Engedjete ki!* Ha meghallotta a nagynénik szoknyasuhogását, rögtön kiment a szobából. Ha felismerte a lépteiket, amint jöttek fölfelé, hogy ránézzenek vagy jó éjszakát kívánjanak neki, gyorsan felpattant az ablakhoz húzott székéről és elreteszelte az ajtót, a kopogtatást már nem is hallotta befogott fülével.

Ha Sallynek a drogériában akadt dolga, fogkrémre vagy popsikenőcsre volt szüksége, találkozott a drogériás lánnyal, és a tekintetük összefonódott. Sally már tudta, hogy mire képes a szerelem. Éppen elég jól tudta ahhoz, hogy ne engedje, hogy újra megtörténjen vele. Az a szegény drogériás lány nem lehetett több harmincnál, mégis öregnek látszott az ősz hajával; ha közölni akart valamit – az árat például, vagy a hét jégkrém-ajánlatát – fel kellett írnia egy papírlapra. A férje szinte mindig ott ült a pultnál a leghátsó széken, órákig egyetlen kávé mellett. Sally azonban alig vette észre, minden figyelmét a lány kötötte le, kereste benne azt a rózsapiros bőrű, reményteli fiatal teremtest, aki először kopogtatott a nagynénik ajtaján.

Egyik szombaton, amikor Sally C-vitamint kért, a lány egy papírszeletet tolt elébe a visszajáróval. *Segíts rajtam* – állt rajta tökéletesen rajzolt betűkkel. Ám Sally önmagán sem tudott segíteni. Sem a gyerekein, sem a férjén, sem azon, hogy az élet kicsúszott a kezéből. Ettől kezdve nem vásárolt többet a drogériában. Ha szüksége volt valamire, egy középiskolás fiúval hozatta meg, aki a lazúrköves ösvényen hagyta a rendelést – ha esett, ha fújt – inkább lemondott a borralról, de nem volt hajlandó közelebb jönni.

Abban az évben Sally a nagynénik gondjaira hagyta Antoniát és Kylie-t. Júliusban nem üzte ki a méheket a gerendák alól, és a havat sem lapátolta el januárban a ház előtt, és a postás nem kockáztatta meg, hogy a kapujuk előtt a nyakát törje. Sally nem törődött többé az egészséges vacsorákkal, sőt az étkezési idővel sem; ha nagyon éhes volt, kibontott egy borsókonzervet és kikanalazta, csak úgy a mosogató mellett állva. Haja állandóan gubancos volt, zokniján és kesztyűjén lyuk tátongott. Alig-alig ment el hazulról, és ha mégis, az emberek elkerülték. A gyerekek féltek üres tekintetétől. A szomszédok, akik egykor behívták kávézni, most átmentek az utca túloldalára, és gyorsan elmormoltak egy imát; inkább a napba néztek, kis időre elvakítva magukat, mintsem hogy lássák, mi lett belőle.

Gillian hetente egyszer telefonált, minden kedd este tíz órakor; Sallynek évekig nem lesz más kötött időpont az életében. A füléhez tartotta a kagylót, és figyelt, de szólni továbbra sem szólt. – Nem eshetsz így szét – korholta Gillian vastag, sürgető hangján. – Ez az én előjogom – tette hozzá.

Mégis Sally volt az, aki nem fürdette a kisbabáját, ő nem evett és nem egygem-ketemezett vele. Ő sírt annyi könnyet, hogy bizonyos reggeleken nem tudta kinyitni a szemét. Minden este körbejárta az ebédlőt, hátha

megpillantaná a kopogó halálbogarat, amely állítólag ezt a tenger sok bánatot okozta. Természetesen soha nem látta, következésképpen nem is hitt benne. De az ilyen bogarak könnyűszerrel elrejtőznek az özvegyasszony fekete szoknyájának ráncaiban vagy a fehér lepedők alatt, melyeken nyugtalanul alvó ember álmodik mindarról, ami soha nem lesz az övé. Idővel Sally már semmiben nem hitt, és az egész világ elszürkült a szemében. Nem érzékelte a narancssárgát vagy a pirosat, és a zöld bizonyos árnyalatai – kedvenc pulóvere és a nárcisz friss hajtásai – végérvényesen elvesztek a számára.

– Ébredj fel! – követelte Gillian a szokásos keddi estén. – Mit tegyek, hogy felrázzalak?

Gillian semmi újat nem tudott mondani, bár Sally továbbra is figyelt rá. Elgondolkodott húga szavain és tanácsain, hiszen az utóbbi időben kizárólag Gillian hangját vágyott hallani; semmi máshoz nem fogható vigaszt nyújtott neki, és Sally azon kapta magát, hogy keddenként előre leül a telefon mellé, várva húga hívását.

– Az élet az élőké – mondta Gillian. – Olyan életed lesz, amilyenné magad teszed. Gyerünk, hallgass rám. Kérlek!

Sally sokáig gondolkozott minden alkalommal, miután a helyére tette a kagylót. A drogériás lányra gondolt, meg Antoniára, aki jóéjt puszi nélkül tér nyugovóra. Michael életére és halálára is gondolt, és minden együtt töltött pillanatra. Felidézte magában minden egyes csókját, minden egyes szavát, melyet valaha is mondott. Szürke volt most is minden: Antonia festményei, melyeket az iskolából hazahozva anyja küszöbére helyezett, Kylie flanelpizsamái, a bársonyfüggönyök, melyek elzárták a világtól. Ám Sally elméje rendszerezni kezdett: öröm és bánat, dollár és cent, a baba sírása és pufók kis arcának boldogsága, amikor az ember csókot lehel rá egy szeles délutánon. Ezek a dolgok talán mégis érdemesek valamire, egy pillantásra, kandi puhatólózásra, mélyebb megtekintésre.

És amikor percre pontosan egy év telt el onnan számítva, hogy Michael lelépett a járdáról, Sally zöld hajtásokat pillantott meg az ablakából. Kecses inda volt, mely mindig felkúszott az esőcsatornán, és ezen a napon Sally észrevette, milyen üde, mennyire friss minden egyes levél, hogy a zöld jobbára sárga, a sárga pedig telt árnyalatú, akár a vaj. Sally a napok nagyobb részét ágyban töltötte, délután volt most is. Látta, ahogy az arany fény átszűrődik a függönyön, és becsíkozta a falat. Gyorsan fölkelt, és kikéfélté hosszú fekete haját. Felvett egy ruhát, melyet előző tavasszal hordott utoljára, leemelte kabátját a hátsó ajtó melletti fogasról, és sétálni indult.

Tavaszi volt ismét, és az égbolt lélegzetelállítóan kék. Sally látta a kékségét, szemének, a bőr alatt futó ereknek, a reménységnek és szárítókötélen lógó ingeknek a kékségét. Ekkor már csaknem minden

színárnyalatot érzékelt, melyet egy éven át nem fogadott be a szeme, bár a narancssárgát továbbra sem látta, mert túlon túl hasonlított a megfakult stoptáblára, melyet a suhancok nem vettek észre; és ezt a színt soha nem is érzékelt többé. De a narancssárga nem tartozott Sally kedvenc színei közé, és ez a veszteség igazán eltörpül a többi mellett.

Sally a régi gyapjúkabátjában és magas szárú fekete cipőjében elsétált a város központjába. Lágy szellő lengedezett a langymeleg délutánon; Sally túl melegen öltözött, és most a karjára vette a kabátját. A nap átsütött ruhája szövetén, a meleg kéz a húsát, a csontjait cirógatta. Sally úgy érezte, eddig halott volt, és most, hogy föltámadt, különösen érzékenyen reagált az élők világára: a szél érintésére az orcáján, a szúnyogokra, a sár és a friss levelek illatára, a kék és a zöld bársonyosságára. Régóta most először gondolt arra, hogy milyen jó lenne újra beszélni, esti mesét olvasni a lányainak, elmondani egy verset és név szerint üdvözölni az első tavaszi virágokat, az aranyesőt, a lila jácintot, gyöngyvirágot. Gondolatai elidőztek a virágokon, kivált a fehér harangvirágon, mert az Endicott utcáról minden különösebb ok nélkül balra fordult a park felé.

Ebben a parkban volt egy tó, melyet néhány visszataszító hattyú tartott uralma alatt, volt egy játszótér hintával és csúszdával, és egy nagy füves pálya, melyen a nagyobb fiúk alkonyatig tartó baseball- és focimeccseket játszottak. Sally hallotta a gyerekek kiáltozásait, és beljebb kíváncsiskodott a parkba. Arca kipirult, hosszú fekete haja szalagként lobogott utána; önmaga számára is meglepő felfedezést tett: rájött, hogy fiatal. Úgy tervezte, hogy lemegy a tóhoz vezető kis ösvényen, de a kovácsoltvas padot megpillantva megtorpant. Ott ültek a nagynénik, mint mindennap. Sally soha nem kérdezte, mihez kezdenek a gyerekekkel, amíg ő az ágyban fekszik, képtelenül arra, hogy felkeljen, míg a délután hosszú árnyékai meg nem érintik a párnáját.

Ezen a délutánon a nagynénik magukkal hozták a kézimunkájukat. Takarót kötöttek Kylie kiságyába, a legfinomabb fekete gyapjúfonalból, mely olyan puha lesz, hogy Kylie mindig apró fekete bárányokról és zöld fűről fog álmodni alatta. Antonia a nagynénik mellett ült, lábát elegánsan keresztbe téve. Kylie mozdulatlanul ücsörgött a fűben. Mindegyikük fekete gyapjúkabátot viselt, arcuk fakónak tűnt a délutáni fényben. Antonia vörös haja mintha különös lánggal világított volna; a megdöbbenően mély árnyalat természetellenesnek tűnt a napsugárkévekben. A nénik nem beszélgettek, a kislányok nem játszottak. A nénik semmi értelmét nem látták az ugrókötelezésnek vagy a labdázásnak. Véleményük szerint az ilyesmi merő időpocsékolás. Jobb megfigyelni a környező világot. Jobb a hattyúkat nézni, a kék eget meg a többi gyereket, akik nagyokat kacagnak és kiabálnak a vad labdázás és fogócskázás közben. Tanuld meg, hogy annyi hangod se legyen, mint egy kiségernek. Koncentrálj, amíg olyan néma nem

leszel, mint a fűben megbúvó pók.

Egy csapat rakoncátlan fiú labdát rugdalt körbe, és egyikük rúgott egy nagyot. A labda felszállt a fényes kék égbe, majd végiggurult a gyepen, el egy virágzó birsalamafa mellett. Antonia épp szajkónak képzelte magát, mely szabadon ugrándozik a bibircses nyír ágai közt. Most boldogan pattant fel a padról, elkapta a labdát, és futott vele az érte induló fiú felé. A fiú nem volt több tízévesnél, de amint Antonia közeledett hozzá, megdermedt és elsápadt. A lány feléje nyújtotta a labdát.

– Tessék, itt van – mondta neki.

Addigra az összes gyerek abbahagyta a játékot. A hattyúk kitárták óriási, gyönyörű szárnyukat. Sally több mint tíz év múlva is álmodik még ezekről a szárnyakról, a tavat elszántan, dobermanként őrző hímről és tojóról. Álmában látja, ahogy a nagynénik a nyelvükkel csettintenek, sajnálkozva, mert már látják, mi történik a következő percben.

Szegény Antonia csak nézte a mozdulatlan fiút, aki mintha nem is lélegzett volna. A kislány félrebillent fejjel figyelt, mintha azon tanakodott volna, hogy vajon ennyire ostoba vagy csak udvarias.

– Nem kéred? – kérdezte.

A hattyúk lassan szárnyra kaptak, amint a fiú Antoniához szaladva megragadta a labdát, majd a földre lökte a lányt. A fekete gyapjúkabát lobot vetett mögötte, fekete cipője lerepült a lábáról.

– Megállj, te! – kiáltotta Sally. Ezek voltak az első szavai egy teljes év óta.

Az összes gyerek hallotta. Mind egyszerre iramodtak neki, inuk szakadtából rohantak, hogy minél messzebb tudhassák magukat Antonia Owenstől, aki megbabonáz, ha ártasz neki, és a nagynéniktől, akik főtt varangyot csempésznek a pörköltedbe, és a feldühödött anyatigristól is, aki pillanatok alatt sóbálvánnyá változtat, hogy tíz-tizenegy éves korod ellenére mindörökre ott ragadsz a zöld gyepen.

Sally aztap este összecsomagolta a ruháikat. Szerette a nagynéniket, és tudta, hogy jót akarnak, de a lányainak olyasvalamit akart adni, amit tőlük nem kaphattak meg. Új várost akart, ahol nem mutogatnak ujjal rájuk, ha végigmennek az utcán. Saját házat akart, ahol születésnap bulikat rendezhet a nappaliban, tűzijátékkal, bérelt bohóccal és tortával, és olyan környezetet, ahol minden ház egyforma, és egyiknek sincs palatetője, mely alatt mókusok fészkelnek, nem laknak denevérek a kertben, nincs intarzia, mely soha nem szorul fényezésre.

Másnap reggel telefonált egy New York-i ingatlanügynöknek, majd kicipelte a bőröndjeiket a verandára. A nagynénik kijelentették, hogy bárhová megy is, a múlt elkíséri. Gillianhez hasonló bolygó lélek lesz öbelöle is, mely minden városban egyre nagyobb terhet cipel magával. Önmaga elől nem menekülhet, mondták, de Sally szerint erre nincs

bizonyíték. Több mint egy évig senki nem használta a kocsit, mégis azonnal indult, s pöfögött, akár a teáskanna, miközben Sally elhelyezte a lányokat a hátsó ülésen. A nagynénik ujjukkal fenyegetve állították, hogy nyomorúságos élete lesz, de mielőtt Sally elindult, zsugorodni kezdtek, míg integető kis mérges gombákká nem váltak az utca végén, ahol Sally és Gillian ugróiskolázni szokott forró augusztusi napokon, amikor egymáson kívül nem volt más társaságuk, és az aszfalt fekete pocsolóvá olvadt körülöttük.

Sally a 95-ös útra térve délnek fordult, és addig meg sem állt, amíg Kylie fel nem ébredt, értetlenül és átizzadva a gyapjútakaró alatt, mely levendulaillatot árasztott, akár a nénik összes ruhája. Kylie azt álmodta, hogy egy egész nyáj birka üldözi, néhányszor rémülten felkiáltott, hogy „Bee, bee”, majd átmászott a két első ülés között, hogy közelebb legyen az anyjához. Sally gyorsan megnyugtatta egy öleléssel meg egy beígért jégkrémmel, Antoniaival azonban nem volt ilyen egyszerű a helyzet.

Antonia szerette a néniket, lévén a kedvencük, és most vigasztalhatatlan volt. Az egyik fekete ruháját vette föl, melyet a nagynénik varrattak a Peabody utcai varrónővel, és vörös haja dühös tincesekben meredezett. A kislány savanyú, citromos szagot árasztott, a düh és a kétségbeesés tökéletesen arányos keverékét.

– Utállak – közölte Sallyvel a Long Islandre tartó komp fülkéjében. Az a fajta furcsa és meglepő tavaszi nap volt, amelyik váratlanul nyári hőségbe vált át. Sally és a gyerekek az átkelés előtt édes, ragacos mandarinszeleteket ettek, majd megitták a büfében vásárolt kólát, és az erős hullámzástól most háborgott a gyomruk. Sally írt egy képeslapot Gilliannek, bár korántsem volt biztos abban, hogy a húga még a legutóbbi címén tartózkodik. *Végeztem meg* – írta olyan kusza betűkkel, amelyeket senki nem várt volna egy ilyen rendszerető nőtől. *Ősszekötöttem a lepedőket és kiugrottam!*

– Életem végéig gyűlölni foglak – folytatta Antonia, apró kezét ökölbe szorítva.

– Jogodban áll – mondta Sally vidáman, a képeslappal legezve magát, bár a lelke sebzett volt. Antonia alaposan fel tudta bosszantani, de most eltökélte, hogy nem hagyja odáig fajulni a dolgot. – Szerintem még meggondolod magad.

– Soha - válaszolta Antonia. – Soha. Soha nem bocsátok meg neked!

A nagynénik azért imádták Antoniaét, mert gyönyörű volt és undok. Biztatták, hogy legyen még fensőségesebb és csak magával törődjön, és az alatt az év alatt, amikor az összetört Sally nem szólt a gyerekeihez, sőt nem is érdeklődött irántuk, a nagynénik megengedték Antonianak, hogy éjjel utáncig fennmaradjon, és ugráltassa a felnőtteket. Ehetett süteményt vacsorára, és verhetett csecsemő testvérét egy összetekert újsággal, csak

mert úgy tartotta kedve. Jó ideje mindig azt csinálhattott, amit akart, és elég okos volt ahhoz, hogy tudja, ettől a naptól minden másként lesz. A fedélzetre dobta a mandarinját, megtaposta, és mikor ez sem segített, sírva könyörgött anyjának, hogy vigye haza.

– Kérlek – rimánkodott. – A néniket akarom. Vigyél vissza! Mindig jó leszek – fogadkozott.

Addigra Sally is a könnyeivel küszködött. Kislánykorában a nékik virrasztottak mellette, ha a füle fájt vagy influenzája volt; meséltek neki, és teát meg húslevest főztek. Ők ringatták Gilliant, amikor nem jött álom a szemére, különösen kezdetben, amikor a kislányok beköltöztek a Magnólia utcai házba, és Gillian minden éjjel álmatlanul hánykolódott.

Vihar volt aznap éjjel, amikor Sally és Gillian megtudták, hogy a szülei nem térnek haza többé, és szerencsétlenségükre a Massachusettsbe tartó repülőút alatt is kitört a vihar. Sally négyéves volt, de ma is emlékszik a villámra, amelybe a gépük belerepült; ha behunyja a szemét, most is tisztán látja. Fent az égben nem volt hova bújni a vad fehér cikázás elől. Gillian hányt, és amikor a gép leszállni készült, sikoltozni kezdett. Sally a húga szájára tapasztotta a tenyerét, és gumicukrot meg nyalókát ígért neki, ha pár percig csöndben marad.

Sally a legjobb ünneplőruhájukat szedte elő az útra. Gilliané halványlila volt, az övé rózsaszín, elefántcsontszínű csipkeszegéllyel. Kéz a kézben mentek végig a terminálon, krinolinjuk furcsán suhogó hangjára figyelve, míg meg nem pillantották a nagynéniket. A nénik lábujjhegyen ágaskodtak a korlát mögött, kabátujjukhoz léggömböt tűztek, hogy a kislányok könnyen felismerjék őket. Megölelték a gyermekeket, fekete gyapjúkabátját adtak rájuk, elvették két kis bőr bőröndjüket, majd a táskájukból gumicukrot és piros édesgyökér nyalókát halásztak elő, mintha pontosan tudták volna, hogy kislányoknak mire van szükségük, vagy legalábbis mire fájhat a foguk.

Sally hálás volt a nagynéniknek mindazért, amit tettek, szívből jövően hálás volt nekik. Most azonban meghozta a maga döntését. Egy közvetítőtől házat bérel, melyet később minden bizonnyal megvásárol, és szerez néhány bútordarabot. Állást is kell keresnie, bár még volt egy kis tőkéje Michael biztosításából, és igazából sem a múlt, sem a jövőre nem akart gondolni. Csak az előtte kanyargó országútra gondolt, a közlekedési táblákra és a jobbkanyarokra, és nem törődött Antonia hisztizésével, mire Kylienál is eltört a méces. Inkább bekapcsolta a rádiót, és együtt énekelt vele, miközben győzködtte magát, hogy néha a helyes döntések helytelennek tűnnek egészen addig, amíg túl nem leszünk rajtuk.

Késő délután lett, mire ráfordultak új házuk kocsifelhajtójára. Egy csapat gyerek játszott az utcán, és amikor Sally a kocsiból kiszállva intett nekik, kivétel nélkül visszaintegettek. A ház előtti pázsiton vörösbe

keresgélt a fű és gyom között, és a házakban jobbra is, balra is világosság gyúlt, és vacsorához terítettek, a langymeleg estében rostos sütek, paprikás csirke és lasagna illata úszott. Sally mindkét lánya elaludt a hátsó ülésen, arcuk maszatos volt a portól és könnytől. Sally megállt jégkrémet és nyalókát venni, órákon át mesélt, és két játékboltba is betért; mégis évekre lesz szükség, míg megbocsátanak neki. Nevetve vették tudomásul, hogy Sally alacsony kis fehér kerítéssel rekesztette el a pázsitot. Antonia kérte, hadd fesse feketére szobája falát, Kylie pedig fekete kölyökciacért könyörgött. Sally egyik kérést sem teljesítette. Antonia szobáját sárgára festették, Kylie Napsugár névre hallgató aranyhalat kapott, de ez nem jelentette azt, hogy a lányok elfelejtették volna, honnan jöttek, vagy hogy ne vágytak volna vissza oda.

Évente egyszer, augusztusban meglátogatták a nagynéniket. A lélegzetüket is visszafojtották, amikor az autó befordult a Magnólia utca sarkán, és a fekete kerítés mögött megpillantották a zöld ablaküveges, nagy, ódon házat. A nénik mindig rumos csokitortával és eltűzolt ajándékokkal kedveskedtek a két gyereknek. Itt természetesen nem kellett korán lefeküdniük, nem kellett pontos időben étkezniük. Szabad volt a tapétára rajzolni és olyan sok vizet engedni a kádba, hogy a habos víz elúsztatta a fürdőszobát, és lecsöpögött a szalon mennyezetén. Évről évre egyre magasabb lányok érkeztek látogatóba – ezt onnan mérték le, hogy a nénik mintha évről évre összementek volna –, és a gyerekek mind többet vadultak: körbetáncolták a gyógyfüves ágyásokat, labdáztak a ház előtti pázsiton, és csak jóval éjfél után kerültek ágyba. Volt, hogy kizárólag Snickersen és Milky Wayen éltek egy hétig, míg meg nem fájdult a gyomruk, és maguktól nem kértek salátát vagy egy pohár tejet.

Az augusztusi vakációk alatt Sally ragaszkodott hozzá, hogy kimozdítsa a lányokat a házból, legalább a délutánokra. Egész napos kirándulásokra is vitte őket, például a Plum Island-i strandra vagy hattyús csónakon eveztek Bostonban, esetleg vitorlást béreltek a gloucesteri kék öbölben. A lányok azonban mindig azért könyörögtek, hogy menjenek vissza a nénikhez. Duzzogtak, megkeserítették Sally napját, míg végül beadta a derekát. Nem is a lányok rosszkedve miatt, hanem mert végre egyet akartak. Ez olyan szokatlan és szívdérítő érzés volt, hogy Sally nem tudott nemet mondani nekik.

Sally arra számított, hogy Antonia ugyanúgy törődik a kicsivel, ahogy ő is törődött a húgával annak idején, de Antoniától mi sem állt távolabb. Hiányzott belőle a felelősségérzet, ő nem volt senki pesztrája. Az első pillanattól kezdve könyörtelenül szekírozta Kylie-t, és már a nézésével képes volt megrikatni. A két lány csak a nagynénik házában vált egymás szövetségesévé, majdhogynem barátjává. Együtt szedtek levendulát, és piknikeztek a kert árnyékos részén. Késő délután a hűvös szalonban

üldögéltek, vagy kimásztak a második emeleti lépcsőfordulóra, és a napfény keskeny, citromsárga kévében vég nélkül társasjátékoztak vagy rablórömisztek.

Talán az hozta itt őket közelebb egymáshoz, hogy egy szobában aludtak a manzárdban, vagy hogy nem volt más játszótársuk, mert a városbéli gyerekek most is átmentek az utca túlfelére az Owens-ház előtt. Akárhogy is, Sallynek óriási örömet okozott, ha a lányok feje szinte összeért a konyhaasztal fölött, amint kirakóztak vagy képeslapot készítettek Gilliannek, melyet legfrissebb iowai vagy új-mexikói címére készültek elküldeni. Hamarosan úgyis egymás torkának esnek megint, jelentéktelen előjogok vagy Antonia undok kis trükkjei miatt – például mert Kylie takarója alá kaszaspókot rejt, amiről még tizenegy, sőt tizenkét éves korában sem tud leszokni, vagy kavicsot, esetleg sarat dug hűga csizmájába. Sally ezért ebben az egy hétben mindent ráhagyott a lányokra, még ha tudta is, hogy nem tesz jót vele.

A vakáció előrehaladtával a lányok mindig egyre későbbben keltek reggel; fekete karikák árnyékolták a szemüket. Panaszkodni kezdtek a hőségre, hogy még a drogériába sincs erejük elmenni jégkrémért vagy hideg kóláért, bár az ottani öreg eladó elbűvölte őket azzal, hogy egy szót sem szólt, és egy szempillantás alatt elkészítette a banánhajót: meghámozta a banánt, ráöntötte a szirupot és a mályvacukoröntetet, mielőtt az ember kettőig számolt volna. Kylie és Antonia pár nap után idejük javát a kertben töltötték, ahol mindig is nadragulya és gyűszűvirág nőtt a borsmenta mellett, és ahol a nagynénik hön szeretett macskái – köztük a még Sally gyerekkorából maradt két patkányforma, a halálnak csipiszt mutató teremtés, Szarka és Holló – most is kotorásztak a szemétdombon halfejek és csontok után. Minden évben eljön az az idő, amikor Sally megérzi, hogy indulni kell. Minden augusztusban elérkezik egy éjszaka, amikor mély álomból ébredve azt látja az ablakból, hogy a lányai kint vannak egyedül a holdfényben. Hogy varangyok bóklásznak a káposzta és a vasvirág között, és hernyók rágszálják a leveleket, mielőtt fehér lepkévé alakulnának, melyek majd nekiröpülnek a szunyoghálónak s a hátsó ajtó lámpájának. Ugyanaz a Tókoponya örködik most is a kerítésen, kifakult és porlik is már, de még mindig több mint elég, hogy az embereket távol tartsa.

Sally megvárja, míg a lányok bejönnek a házba, és csak aztán fekszik vissza. Másnap reggel aztán valami ürügyre hivatkozva a tervezettnél néhány nappal korábban visszaindul. Felébreszti a lányokat, és bár nyafogni fognak a korán kelés és a hőség miatt, és egész nap morcosak lesznek, bekászálódnak a kocsiba. Sally indulás előtt megcsókolja a nagynéniket, és ígéri, hogy gyakran telefonál. Néha elszorul a torka, ha látja, mennyire öregszenek, ha látja a gazos kertet, és hogy mennyire lekókadtt a glicínia, mert senkinek nem jut eszébe, hogy megöntözze vagy hogy egy kis földet

hozzon rá. A Magnólia utcából kifordulva azonban mindig bizonyos benne, hogy helyesen döntött, egy pillanatra sem bizonytalanodik el, akármennyire sírnak vagy nyafognak is a lányok. Tudja, hova megy, és mi a dolga. Elvégre bekötött szemmel is rátalálna a 95-ös főútra. Ha esik, ha fúj, sőt éjszaka, de olyankor is, ha úgy tűnik, elfogy a benzinje. Mindegy, hogy mit gondolnak mások. Mindegy, mit szólnak. Van úgy, hogy el kell szabadulni otthonról. És van úgy, hogy ha menekül az ember, éppen a helyes irányba tart.

Baljós előjelek

Két keresztbe fektetett kés a vacsoraasztalon veszekedést jelent, de veszekedést jelent két testvér is, akik egy fedél alatt laknak, különösen, ha az egyiküket Antonia Owensnek hívják. A tizenhat éves Antonia olyan gyönyörű, hogy aki először látja, nem is képzelné, mennyire pokollá tudja tenni a családjá életét. Most még undokabb, mint kislánykorában; hajának vöröse meglepőbb, mint régen, és a mosolya olyan diadalmas, hogy az összes fiú mellette akar ülni az iskolában, de ha valóban melléje kerülnek, lemerevednek a közelségétől, és kínos helyzetbe hozzák magukat azzal, hogy kocmányos szemmel, bamba képpel bámulják fülig szerelmesen.

Erthető, hogy Antonia húga, a hamarosan tizenhárom éves Kylie órákra bezárkózik a fürdőszobába, és sír, hogy ő milyen csúnya. Kylie egy hüvelyk híján hat láb magas, a saját szemében valóságos óriás. Lába vékony, mint a gólyáé, a két térde járás közben összeverődik. Orra és szeme általában piros, akár a nyúlé a sok sírástól, és a haja is a kétségbeesésbe kergeti, mivel bodor fürtökbe tapad a fürdőszoba párájától. Rossz, ha az embernek van egy tökéletes nővére, legalábbis, ami a külsejét illeti. S ha az ráadásul olyan, aki néhány jól megválasztott szóval minduntalan a lelkébe gázol, az több, mint amit Kylie elviselni képes.

A baj az, hogy Kylie-nak soha nem jut eszébe egy frappáns visszavágás, ha Antonia negédesen megérdeklődik, hogy gondolt-e már arra, hogy téglával a fején aludjon, netán inkább a parókát próbálná ki. Pedig Kylie próbálkozott, még gyakorolta is a rosszmájú megjegyzéseket egyetlen barátjával, egy Gideon Barnes nevű tizenhárom éves fiúval, aki mesterien mond otrombaságokat; és mégsem tudja megtenni. Kylie galambszívú lélek, aki sírva fakad, ha egy pókot eltaposnak; az ő világában egy másik lény bántása természetellenes cselekedet. Ha Antonia szekírozza, Kylie némán tátog, mint a partra vetett hal, majd bezárkózik a fürdőszobába és alaposan kisírja magát. Csöndes éjszakákon összekuporodik az ágyán, régi babatakaróját szorongatva, mert a fekete gyapjúholmiban még mindig nincs egyetlen lyuk sem, ki tudja miért, de a molyok nem mennek rá. Az egész utcában hallani a zokogását. A szomszédok a fejüket ingatva szánakoznak

rajta, és néhány szomszédasszony, akik idősebb lánytestvér árnyékában nőttek fel, házi süteményt és csokis kekszet hoznak, megfedkezve arról, hogy mennyit árthat az édesség a fiatal lányok bőrének, mert csak az számít, hogy mielőbb megszabaduljanak a sövényeken és kerítéseken is áthatoló zokogástól.

Ezek az utcabéli asszonyok tisztelik Sally Owenst, mi több, őszintén szeretik. Sallynek komoly az arca, akkor is, ha nevet, hosszú fekete haja van, és fogalma sincs arról, hogy milyen csinos. Sallyt értesítették mindig elsőként, ha hóvihar miatt szünetelt a tanítás, mert ő megbízhatóan továbbadta az információt, nem mint azok a szórakozott anyák, akik azt hiszik, hogy az élet nélkülük is elrendezi a dolgokat. Sallyt az egész környéken becsülik kedvességéért és megfontoltságáért. Ha szükség van rá, gondolkodás nélkül átmegy vigyázni egy babára szombat délután, ha kell, hazaviszi az osztálytársakat magukhoz iskola után, és szívesen ad kölcsön tojást vagy cukrot. Ha valamelyik szomszédasszony megtalálja egy nő telefonszámát a férje íróasztalfiókjában, leül vele beszélgetni a hátsó teraszon, és lesz olyan intelligens, hogy átgondolatlan tanácsok helyett inkább a másikat hallgassa. Ennél is fontosabb azonban, hogy soha nem fogja emlékeztetni arra, hogy egykor segített neki, és az illető sem fog visszahallani mástól semmit abból, amit Sallynek mondott. Ha azonban az ő házasságáról kérdezik, arcán megjelenik egy rá oly kevésbé jellemző, álmodozó kifejezés. – Az nagyon rég volt – mondja. – Egy másik életben.

Amióta Sally elköltözött Massachusettsből, a középiskolában dolgozik mint az igazgatóhelyettes titkárnöje. Mind ez idő alatt alig egy tucatszor randevúzott férfival, és ezek is a szomszédok próbálkozásai voltak, és sehová nem vezettek, Sally jóval a lányainak megígért időpont előtt otthon volt. Mostanában fáradtnak és ingerlékenynek érzi magát, és bár most is csinos, ő sem lesz fiatalabb. Az utóbbi időben olyan feszült, hogy úgy érzi, a nyakát izmok helyett dróthuzalok tartják, melyeket ismeretlen kéz rángat.

Ha a nyaka fájni kezd, ha mély álomból pánikszerűen ébred, és olyan magányosnak érzi magát, hogy még az öreg pedelluson is megakad a szeme, akkor arra gondol, hogy milyen keményen megdolgozott azért, hogy a lányainak jó élete legyen. Antonia olyan népszerűségnek örvend, hogy három egymást követő éven át ő játssza az iskolai szindarab főszerepét. Kylie-nak ugyan nincsen más barátja Gideon Barneson kívül, de megnyerte a Nassau megyei helyesírási versenyt, és őt választották a sakk-klub elnökének. Sally lányainak mindig volt születésnap bulijuk és be voltak iratva balettre. Sally gondosan ügyel rá, nehogy egyetlen időpontot is elmulassanak a fogorvosnál, vagy hogy reggelente pontosan beérjenek az iskolába. Tévészés előtt kész kell lenniük a leckéjükkel, nem maradhatnak fenn éjfél után, és nem lézenghetnek a Turnpike-on vagy a bevásárlóközpontban. Sally gyerekei ide kötődnek, a többiek úgy

viszonyulnak hozzájuk, mint más normális gyerekekhez, mint a környéken lakó bármely más gyerekekhez. Sally ezért hagyta ott Massachusetset és a néniket. Ezért nem hajlandó arra gondolni, hogy mi hiányzik az életéből.

Soha ne nézz vissza, figyelmeztette magát. Ne gondolj a hattyúkra vagy arra, hogy egyedül vagy a sötétben. Ne gondolj viharra, villámra vagy mennydörgésre, se az igaz szerelemre, amelyben úgysem lesz részed többé. Az élet nem több, mint fogmosás és reggelikészítés, és a dolgokon való nem gondolkozás, és mint kiderült, Sally remekel mindebben. Időre végez a feladataival. Álmában azonban gyakran kísérti a nénik kertje. A legtávolabbi sarok citromos verbénája, citromfüve, citromalmája. Volt, hogy elbódult az átható citrusillattól, ha törökülésben elüldögélt ebben a sarokban. Abban a kertben mindennek célja volt, még a buja bazsarózának is, mely megvédi a rossz időjárástól és a mozgásszervi betegségektől, sőt állítólag a gonoszt is elűzi. Sally már nem biztos benne, hogy a kert összes gyógyfüvét fel tudná sorolni, de úgy gondolja, most is meg tudja különböztetni a marilaput és a nadálytövet, a levendulát meg a rozmaringot pedig az illatáról is felismerné.

Saját kertje egyszerű és lélektelen, de Sally pont ilyennek szereti. Van benne egy apatikus orgonosövény, néhány sombokor és egy kis konyhakert, melyben évek óta csak sárga paradicsom és egypár satnya uborka terem. Az apró uborkák porosnak látszanak ezen a júniusi délutánon. Milyen nagyszerű dolog, ha az embernek szabad a nyara! Mindent megér, minden fáradságot a középiskolában, ahol kötelező a mosoly Ed Borelli, az igazgatóhelyettes, és egyben Sally közvetlen főnöke, egyszer azt találta mondani, hogy az iroda összes dolgozója sebeszettel operáltasson mosolyt az arcára, hogy felkészülve várja a panaszkodó szülőket. Fontos a kellemes külső, emlékezteti Ed Borelli a titkárnőket rettenetes napokon, amikor problémás diákokat tanácsolnak el, amikor egyik értekezlet a másikba ér, és az igazgatóság kilátásba helyezi a tanév meghosszabbítását a hószünet bepótlására. A műmosoly azonban kiszipolyozza az embert, és aki sokáig gyakorolja, előbb-utóbb géppé válik. Az iskolaév végére Sally rendszerint azon veszi észre magát, hogy álmában is azt motyogja: „Mr. Borelli egy pillanat múlva itt lesz”. Ilyenkor kezdi el számolni, hány nap van még hátra a nyári szünetig; ilyenkor már alig várja az utolsó csengőszót.

Amióta a tanév huszonnégy órával ezelőtt véget ért, Sallynek boldognak kellene lennie, és mégsem az. Csak vadul lüktető pulzusára és az Antonia emeleti szobájában dübörgő rádióra képes figyelni. Valami nincsen rendjén. Semmi látványos baj nincs, semmi, ami váratlanul rátörne és pofon vágna; jelentéktelen dolog lesz, olyasmi, mint egy lyuk a pulóverben vagy fesslés a ruhaszegélyen. A házban vészterhesnek tűnik a levegő, és Sally tarkóján felmered a haj, fehér pólója apró szikrákat szór.

Sally egész délután valami tragédiára vár. Gyözködi magát, hogy ne

törődjön vele, hiszen még abban sem hisz, hogy lehetséges előre megjövendölni a szerencsétlenségeket, ugyanis tudományosan még nem bizonyították az effajta látomásos jelenségeket. De bevásárlás közben hirtelen felkap egy kis zsák citromot, és azon veszi észre magát, hogy sírva fakadt ott a zöldségoosztályon, mintha ennyi év után egyszerre honvagy gyötörné a Magnólia utcai régi ház után. Hazafelé menet a sportpálya felé kanyarodik, ahol Kylie a barátjával, Gideonnal focizik. Gideon a sakk-klub elnökhelyettese, de Kylie gyanítja, hogy szándékosan veszítette el az utolsó játszmáját, hogy továbbra is a barátnője maradjon az elnök. Úgy tűnik, Kylie az egyetlen a Föld kerekén, aki képes elviselni Gideont. Anyja, Jeannie Barnes már két héttel fia születése után pszichológushoz járt, merthogy nehéz eset a gyereke. Egyszerűen képtelen úgy viselkedni, mint mások. Nem hajlandó rá. Most például kopaszra borotváltatta a fejét, de bőrcsizmát és bőrdzsekit vett, pedig árnycsukban is legalább kilencven fok a hőség.

Sally kínosan érzi magát Gideon közelében; durvának és ellenszenvesnek találja, és mindig is úgy gondolta, hogy rossz hatással van a lányára. De most, hogy látja őket együtt focizni, előnti a megkönnyebbülés hulláma. Kylie nevet, amikor Gideon a labdát kergetve orra bukik saját csizmájában. Kylie-t nem rabolták el, Kylie épségben van, itt ezen a zöld gyepen, és rohan, ahogy a lába bírja. Forró, lusta a délután, olyan nap ez is, mint a többi, és Sally is jobban tenné, ha pihenne. Milyen ostobaság is volt azt gondolnia, hogy baj közeleg, mondja magának, de hinni nem hiszi. Amikor Antonia izgalomtól felhevülten állít be, mert munkát kapott a nyárra a Turnpike-on lévő fagyfaltozóban, Sally azonnal gyanút fog, és nyomban felhívja a tulajdonost, hogy kikérdezze Antonia munkaidejéről és munkaköréről, ráadásul személyes kérdéseket is feltesz a tulajdonos családi állapotára, gyermekei számára és a címére vonatkozóan.

– Kösz, hogy ilyen cikis helyzetbe hoztál – veti oda Antonia, amint anyja leteszi a kagylót. – A főnököm most azt hiszi, hogy kis pisis vagyok, akinek anyuci nem engedi el a kezét.

Antonia újabban kizárólag feketében jár, ami még inkább kiemeli csillogó vörös haját. Sally a múlt héten próbaképpen vett neki egy csipkeszegélyű fehér pamutpulóvert, amitől Antonia barátnői egytől-egyig elájultak volna. Antonia a mosógépbe hajította a pulóvert egy csomag Rit ruhafesték kíséretében, majd a szénfeketén csöpögő holmit a szárítógépbe rakta. Az eredmény olyan testhezálló ruhadarab lett, hogy ha Antonia felveszi, Sally mindig amiatt nyugtalankodik majd, hogy a lánya elszökik valakivel, ahogy Gillian tette annak idején. Sallyt aggasztja, hogy valamelyik lánya esetleg Gillian nyomdokába lép, ahol olyan kilátások várják, mint az önpusztítás és az elpocsékolat évek, vagy a három rövid, tönkrement házasság, melyek után egy cent nőtartást sem kap.

Antonia természetesen mohó, ahogy a csinos lányok gyakorta azok, és meglehetősen jó véleménnyel van magáról. De ma, ezen a forró júniusi délutánon váratlanul kétségek kezdik gyötörni. Mi van, ha mégsem olyan különleges, mint amilyennek hiszi magát? Mi lesz, ha szépsége tizennyolc éves kora után megfakul, mint megesik egyes lányokkal, akiknek sejtelmük sincs arról, hogy szépségük teljében vannak, amíg az múlni nem kezd, és egy napon a tükörbe nézve rá sem ismernek magukra. Antonia mindig is úgy képzelte, hogy színésznő lesz; érettségi után Manhattanbe vagy Los Angelesbe költözik, és azonnal főszerepet kap, ahogy a középiskolában is történt. Most azonban elbizonytalanodott. Nem biztos benne, hogy van tehetsége, illetve hogy számít-e ez egyáltalán. Őszintén szólva soha nem is szeretett szerepeket játszani, csak azért érezte jól magát a színpadon, mert körbecsodálták. Mert nem tudták levenni a tekintetüket róla.

Amikor Kylie izzadtan, fűfoltoktól zölden és esetlenül beállít, Antonia ahhoz sem veszi a fáradságot, hogy szekírozza.

– Nem akartál valamit mondani nekem? – puhatolja Kylie, amikor összefutnak a folyosón. Barna haja összetapadt, arcán vörös foltok gyúltak a hőség miatt. Tökéletes célpont, amivel maga is tisztában van.

– Mehetsz elsőnek a fürdőszobába – mondja Antonia álmodozó hangon és olyan megadóan, hogy egyáltalán nem vall rá.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdi Kylie, de nővére már a nappali felé tart, hogy vörösré fesse a körmét, és a jövőjén gondolkodjék, amit soha nem tett eddig.

Sally vacsoraidőre már majdhogynem megfélemedezett az egész nap megtartó rettegésről. Csak azt hidd, amit látsz, vallotta mindig. Csak a félelemtől van félnivalód, mondta, amikor a lányoknak kicsi korukban szent meggyőződésük volt, hogy szörnyek ülnek az előszobai ruhásszekrény második polcán. De épp, amikor Sally fölenged végre annyira, hogy kinyisson egy sört, a napszemüvege hangos kattanással magától összecukódik, mintha energia szabadult volna fel a falakon túl. Sally babés tofusalátát készített sárgarépaszeletekkel és hideg, marinírozott brokkolival, desszertnek pedig mennyei mannatortát süt. A sütemény azonban már bizonytalan kimenetelű; ha a napszemüveg szára összecukódik, a torta bizony összeesik, előbb az egyik, majd a másik felén, míg végül olyan lapos nem lesz, mint egy sikértányér.

– Ugyan, semmiség – mondja Sally a lányainak, miután az a furcsa, ismeretlen erő mozgásra bírta a napszemüvegét, de a hangja még önmaga számára is bizonytalanul cseng.

Olyan nyirkos és sűrű az este, hogy a szárítókötélen lógó ruha csak vizesebb lesz, ha kint marad éjszakára. Az ég mélykék, forró függöny.

– Dehogy semmiség – mondja Antonia, mert furcsa szél támad. Befúj a szélfogón és a nyitott ablakokon, megcsörrenti az ezüstneműt és a

vacsorához kikészített tányérokat. Kylie elszalad egy pulóverért; bár a hőmérséklet egyre emelkedik, a szélről rájön a borzongás, és libabőrös lesz.

Kint a szomszédok udvarában a hinták kifordulnak a földből, a macskák kétségbeesetten kaparják a hátsó ajtót, hogy bemenekülhessenek. Kissé odébb egy nyárfa derékban kettétörik és a földre dől, maga alá temetve egy tűzcsapot és bezúzva egy parkoló Honda Civic ablakát. Sally és a lányai ekkor hallják meg a kopogást. A lányok a mennyezetre néznek, majd kérdően az anyjukra.

– Mókusok – nyugtatja őket Sally – A padláson laknak.

De a kopogás nem áll el, ahogy a szél sem, és egyre nagyobb a hőség. Végül éjfél tájt elcsendesedik a környék. Az emberek megpihenhetnek végre. Sally azon kevesek közé tartozik, akik mégsem térnek még nyugovóra; almatortát süt – a maga titkos receptje szerint, fekete borssal és szerecsendióval –, melyet lefagyaszt majd a lakópark július negyedikei partijára. De hamarosan ő is elalszik, a bolond idő ellenére; kinyújtózik a hűvös fehér takaró alatt, miután nyitva hagyta az ablakot, hogy egy kóbor szellő betalálhasson, és belengje a szobát. Az idei első tücskök letették már a hegedűjüket, a verebek a fészükben alszanak a bokrok sűrűjében, ahol a macska nem fér hozzájuk. És amikor az alvók első édes álmukba álmodnák magukat lenyírt pázsitról, szedres lepényről vagy a bárányok mellett békésen elheverő oroszlánokról, udvara lesz a holdnak.

A hold körüli gyűrű mindig valamilyen törés előjele: időjárás-változás, láz vagy hosszan tartó sorscsapások sorozata kezdődik vele. Am ha e gyűrű kettős és kusza, mint egy zavaros szivárvány vagy egy tönkrement szerelem, akkor bármi megeshet. Ilyen alkalmakkor a legbölcsebb nem fölvenni a telefont. Akik eleget tudnak, becsukják az ablakukat, kulcsra zárják az ajtót, és soha nem mernék megcsókolni kedvesüket a kertkapu fölött, és nem simogatnának meg kóbor kutyát. A baj elvégre éppolyan természetű, mint a szerelem: bejelentés nélkül érkezik, és hatalmába keríti az embert, mielőtt az föleszmélne.

Magasan a háztömb felett máris tekeredik a gyűrű: mindenre képes, fénylő kígyó, melynek két hurkát a gravitáció húzza szorosra. Ha az emberek nem zuhannak mély álomba, az ablakon kinézve talán megcsodálják a gyönyörű fénykört, de aludtak, feledve mindent, mit sem sejtve a holdról, a csendről vagy az Oldsmobile-ról, amely megállt Sally kocsi felhajtóján a Honda mögött; Sally ugyanis néhány éve erre cserélte a nénik régi Fordját. Ilyen éjszakán az is elképzelhető, hogy egy nő néma csendben szálljon ki az autóból. Az ennyire forró júniusi éjszakán, ha az ég tintafekete és sűrű, a szúnyoghálás ajtó megkocogtatása sem ver visszhangot, csak behull az álmodók álmába, mint patakba a kő, és az ember kalapáló szívvel, örülten száguldó pulzussal hirtelen fölriad, s a pánik egyszerre megmarkolja a torkát.

Sally fölül, de tudja, hogy jobb lenne nem mozdulni. Megint a hattyúkról álmodott, látta, amint szárnyra kaptak. Tizenegy éven át mindig a helyes dolgot cselekedte, lelkiismeretes és megbízható volt, racionális és kedves, de most is ugyanúgy megérzi a baj kénes bűzét. Márpedig most az kopogtat az ajtaján, a Baj személyesen, vegytiszta koncentrátumában. Hívja, akárcsak a szűnyoghálón verdeső éjjeli lepke, és Sally nem képes elereszteni a füle mellett e hívást. Farmerba és fehér pólóba bújik, sötét haját lófarokba fogja. Máris tudja, hogy később átkozni fogja magát érte. Nem érti, hogy miért nem szabadulhat soha ettől a belső csörömpöléstől, miért érez folytonos kényszert, hogy elrendezze a dolgokat.

Lehet, hogy igazuk van azoknak, akik azt állítják, hogy az ember nem menekülhet a múltja elől, mert az így is, úgy is utoléri. Sally kinéz az utcai ablakon. A verandán az a lány áll, aki felnőttkora ellenére bárki másnál nagyobb bajba tudott keveredni. Évek teltek el, sőt, egy örökkévalóság, de Gillian változatlanul gyönyörű, csak poros és rémült, és a térde úgy reszket, hogy amikor kinyílik az ajtó, meg kell kapaszkodnia a téglafalba.

– Istenem, te vagy az! – mondja Gillian, mintha Sally lenne a váratlan látogató, és nem ő. Tizenyolc év alatt mindössze háromszor találkoztak, amikor Sally nyugatra ment. Gillian egyszer sem jött át a Mississippin, ahogy szokásának éjszakáján megfogadta. – Nahát, hogy tényleg te vagy az!

Gillian szőke haja rövidebb, mint addig bármikor, a bőréből édes és meleg illat árad. Piros csizmája redőit homok csíkozza, csuklóján apró zöld kígyótetoválás. Gyorsan és hevesen magához öleli Sallyt, mielőtt annak lenne ideje arra gondolni, hogy milyen késő van, és hogy Gillian mondta-e a múlt hónapban, amikor felhívta, hogy életjelet adjon magáról, hogy látogatóba készül. Sally két napja feladott egy levelet Gillian legutóbbi címére, Tucsonba. Jól megmosta benne húga fejét a mindig csak tervnek maradó tervek és az elszalasztott lehetőségek miatt, túl erős szavakkal túl sokat mondott, és most megkönnyebbült, hogy Gillian soha nem olvassa el azt a levelet.

Ám Sally megkönnyebbülése nem tart soká. Mihelyt Gillian szóra nyitja a száját, Sally tudja, hogy nagy baj van. Húga hangja csikorog, ami nem vall rá. Gilliannél mindig kéznél volt egy jó kifogás vagy alibi, mert megszokta, hogy az összes fiújának kímélje az önéretét; Gillian általában nyugodt és összeszedett, de most csak úgy reszket.

– Van, egy problémám – mondja.

Gillian hátranéz a válla fölött, és megnyalja a szája szélét. Szemlátomást ideges, pedig egyáltalán nem újdonság, hogy problémája van. Gillian azzal is problémát okozhat, ha egyszerűen végigmegy az utcán. Az a típusú nő, aki elvágja az ujját sárgadinnye szeletelése közben, és rohan a kórházba, ahol a sebész fülig beleszeret, miközben összeölti a sebet.

Gillian alaposan szemügyre veszi Sallyt.

– Mennyire hiányoztál!

Gillian úgy mondja ezt, hogy szinte maga is meglepődik rajta. Tenyerébe vágja a körmét, mintha rossz álomból ébredne. Ha nem lenne így kétségbeesve, nem állna most itt, nem rohant volna a nővérehez segítségért, amikor egész életében folyton önállóságra vágyott. Mindenki másnak családja volt, keletre vagy nyugatra utazott, vagy csak le az utca végére hűsvétra vagy Hálaadásnapra, de Gillian nem. Mindig lehetett rá számítani az ünnepnapok műszakokban, munka után pedig a város legelőkelőbb bányájában kötött ki, ahol különleges előételeket szolgáltak fel az ünnep alkalmából, halványrózsaszínre vagy zöldeskékre festett kemény tojásokat vagy tőzegáfonyás pulykafalatkákat. Az egyik Hálaadásnapon Gillian tetováltatta a csuklóját. A forró nevadai délutánon Las Vegas fölött olyan színe volt az égnek, mint a süteményes tányérnak, és a fiú a tetoválászonban megígérte, hogy nem fog fájni, mégis fájt.

– Minden úgy összegabalyodott körülöttem – ismeri el Gillian.

– Hát ide hallgass – mondja Sally a húgának. – Tudom, hogy nem fogod elhinni, és azt is tudom, hogy nem érdekel, de nekem is megvan a magam baja.

A villanyszámla például, mely megugrott, amióta Antonia egy pillanatra sem kapcsolja ki a rádiót. Vagy az, hogy Sally senkivel nem randevúzott lassan két éve, még közvetlen szomszédja, Linda Bennett unokatestvérével vagy haverjaival sem, és már nem képes úgy gondolni a szerelemre, mint valóságra, vagy legalább akármilyen távoli eshetőségre. A hosszú évek során, amiket külön töltöttek, Gillian mindig azt tette, amit akart, azzal kefélt, akivel kedve tartotta, és délig aludt, ha nem volt jobb dolga. Nem kellett egész éjjel bárányhimlős kisgyereket ápolnia, sem büntetéseken alkudoznia vagy felhúzni az ébresztőórát, hogy reggelit készítsen vagy éppen leszidjon valakit. Gillian természetesen most is bombázó, és azt hiszi, a világ ökörülötte forog.

– Higgy nekem. A te problémáid semmik az enyémhez képest. Most tényleg nagy baj van, Sally!

Gillian hangja egyre vékonyodik, de még mindig az a hang, mely Sallyt abban a szörnyűséges évben vigasztalta, amelyben képtelen volt megszólalni. Az a hang, mely minden kedd este a lelkére beszélt, elszántan, ahogy csak az tud, akivel közös a múlt.

– Na jó – sóhajt Sally – Ki vele.

Gillian mély lélegzetet vesz. – Itt van Jimmy a kocsiban. – Közelebb lép Sallyhez, hogy a fülébe súghassa: – A gond az... – Nehéz kimondani, nagyon nehéz. De valahogy csak túl kell lenni rajta, mindegy, hogy suttogva avagy sem. – ... hogy halott.

Sally elhúzódik a húgától. Ez nem olyasmi, amit bárki is hallani akar egy forró júniusi éjszakán, amelyen szentjánosbogarak gyöngyfüzére világít

a pázsiton. Álomszerű és mély ez az éjszaka, de Sally úgy érzi, mintha egy egész bögre kávé dolgozna benne, a szíve vadul kalapál. Bárki más azt hinné, hogy Gillian hazudik vagy túloz. De Sally ismeri a hűgát. Tudja, hogy igazat mond. Halott férfi van a kocsiiban, ez biztos.

– Ne tedd ezt velem – mondja Sally.

– Gondolod, hogy szándékosan csinálom?

– Tehát csak elindultál látogatóba, és arra gondoltál, hogy végre találkozunk, mire ő fogta magát, és véletlenül meghalt?

Sally soha nem találkozott Jimmyvel, és azt sem állíthatná, hogy beszélt volna vele. Egyszer ugyan a férfi vette fel a kagylót, amikor Sally a hűgát hívta Tucsonban, de nem mondhatni, hogy igen közlékeny lett volna. Mihelyt meghallotta Sally hangját, azonnal lekiáltott Gilliannek, hogy vegye át.

– Gyere, bébi – mondta. – Az a nyavalyás nővéred keres.

Sally csak annyit tudott róla, hogy egyszer javítóintézetbe került egy büntett miatt, amelyet el sem követett, és hogy annyira jóképű és sima modorú, hogy már áltál képes behatolni bármelyik nőbe, ha szépen néz rá. Vagy csúnyán, attól függően, hogy az ember milyen szemszögből ítéli meg a következményeket, például hogy nem a nevezett nő férje volt-e történetesen, amikor Jimmy megjelent és elszerette tőle.

– Egy New Jersey-i pihenőhelyen történt. – Gillian próbál leszokni a dohányzásról, ezért ráógumit vesz elő és a szájába rakja. Szokása, hogy lebiggyeszi azt a rózsaszínű, csókos kis ajkát, mely azonban ma éjjel száraz, mint a pergamen. – Szemét egy alak volt – mondja elgondolkodva. – Istenem, el nem hinnéd, miket csinált. Egyszer egy phoenixi család házára vigyáztunk, míg a lakók elutaztak, és volt egy macskájuk, ami zavarta Jimmyt – azt hiszem, odapisilt a padlóra. Erre megfogta és a hűtőbe tette.

Sally leül. Kicsit beleszédült ennyi információba, és a veranda betonlajzatának hűvösén jobban érzi magát. Gilliannek mindig is megvolt a képessége, hogy bevonja az életébe, ő hiába is küzdött ellene. Gillian leül melléje, a térdük összeér. A bőre még a betonnál is hűvösebb.

– Még én sem hittem el, hogy valóban képes ilyesmire – mondja Gillian.

– Fel kellett kelnem az éjszaka közepén, hogy kiereszsem, különben szegény pára megfagyott volna. Jégkristályok tapadtak a bundájába.

– Miért jöttél ide? – kérdi Sally letörten. – És miért pont most? Mindent tönkreteszél itt. Tényleg keményen megdolgoztam mindezért.

Gillian közönyösen szemrevételezi a házat. Szívből gyűlöli a keleti partot a párás levegője és a rengeteg zöld miatt. Bármit megadna, ha kitörölhetné a múltat. Ma éjjel valószínűleg a nagynénikről fog álmodni, a Magnólia utcai nagy favázás házról és a macskákról, és ettől egyszerre viszketni kezd, sőt pánikszerűen rátör a menekülhetnék, ahogy egyszer régen, amikor a messzi délnyugatig futott. Felszállt egy buszra, miután

faképnél hagyta azt a Toyota-szerelőt, akire az első férjét lecsérélte. Fényre és melegre volt szüksége ahhoz, hogy ellensúlyozza dohos gyerekkorát, melynek sötét délutánjait hosszú zöld árnyak és sötét éjszakák uralták. Nagyon-nagyon messzire akart kerülni ettől.

Ha lett volna készpénze, elrohan arról a New Jersey-i pihenőhelyről, és meg sem áll a newarki reptérig, ahonnan valami meleg helyre repül, talán New Orleansba vagy Los Angelesbe. Sajnos azonban, mielőtt felkerekedtek volna Tucsonból, Jimmy közölte vele, hogy egyetlen petájkuk sincs. A férfi elköltött minden centet, amit Gillian az elmúlt öt évben keresett. Nem sokáig tartott neki, tekintve hogy kábítószerre és alkoholra kellett, no meg ékszerekre, amiket megkívánt, köztük egy ezüstgyűrűre, melyet mindig az ujján hordott – ez Gillian majd' egyheti bérébe került. Mindezek után csak az autójuk maradt, az pedig a férfi nevéen volt. Hova mehetett volna Gillian egy ilyen sötét éjszakán? Ki más fogadná be kérdezősködés nélkül – vagy legalábbis nem tenne fel megválaszolhatatlan kérdést –, míg ismét talpra nem áll?

Gillian sóhajtva feladja a nikotin elleni harcát, legalábbis egyelőre. Kivesz egy Lucky Strike-ot Jimmy ingzsebében talált csomagjából, rágyújt, és mélyen leszívja a füstöt. Holnap tényleg leszokik.

– Új életet akartunk kezdeni, azért indultunk Manhattanbe. Úgy terveztem, akkor hívlak majd fel, amikor már elrendezkedtünk. Téged akartalak először meghívni az új lakásba.

– Persze – mondja Sally, de húga egy szavát sem hiszi. Amikor Gillian elszakadt a múltjától, elszakadt Sallytól is. Utoljára Jimmy és a tucsoni költözés előtt tervezték, hogy találkoznak. Sally már meg is vette a három repülőjegyet Austinba, ahol Gillian portásgyakornok volt a Hiltonban. Tervük szerint együtt töltötték volna a Hálaadásnapot most először – de Gillian az indulásuk előtt két nappal telefonált és lemondta az egészet. Két nap múlva már nem is lesz Austinban. Gillian soha nem indokolta meg, hogy mi volt az oka, a Hilton, Austin vagy egyszerűen a sürgető kényszer, hogy odébbálljon. Gillian mellett Sally hozzáédződött a csalódásokhoz. Már aggódott volna, ha nincs valami váratlan nehézség.

– Tényleg terveztem, hogy fölhívlak – ismétli Gillian. – Akár hiszed, akár nem. De gyorsan el kellett tűznünk Tucsonból, mert Jimmy anyagot árult az egyetemistáknak, és azt mondta, hogy csak fű vagy LSD, de baj lett belőle, mert néhányan feldobták a pacskert, és nekem gőzöm sem volt az egészeztől, amíg egyszer azt nem mondta: „Gyerünk, pakolj, indulás.” Fel akartalak hívni, mielőtt ideérünk, de egyszerűen kiborultam, amikor összeesett ott a parkolóban.

– Bevihetted volna egy kórházba. Vagy hívhattad volna a rendőrséget. – Sally a sötétben is látja, hogy a frissen ültetett azáleák már hervadoznak, a levelük is barnul. Sally nézete szerint minden elromlik, ha elég időt

hagyunk rá. Hunyd be a szemed, számolj háromig, és van rá esély, hogy valami tragédia történjen.

– Na persze. Mintha én kihívhatnám a rendőrséget. – Gillian apró, szaggatott pöffentésekben ereszti ki a füstöt. – Tíz és húsz év között kapnék. Vagy akár életfogytiglant is, tekintve, hogy New Jerseyben történt. – Gillian tágra nyitott szemmel bámul föl a csillagokra. – Ha össze tudnál kaparni elég pénzt, elhúznám a csíkot Kaliforniába. Bottal üthetnék a nyomomat.

Sally nemcsak az azáleákat veszítheti most el. Tizenegy dolgozó év áldozatvállalását is. A hold udvara olyan fényes, hogy Sally meg van győződve arról, az egész utca mindjárt talpon lesz. Megragadja húga karját, és körmét a bőrébe vágja. Két kiskorú gyermeke alszik a házban. A jövő hét végére pedig almatortát ígért a július negyedikei ünnepségre.

– Miért keresnének?

Gillian nyüszít és igyekszik elhúzódní, de Sally szorosan fogja. Végül Gillian vállat von és lesüti a szemét, és Sally ért belőle, de nem nyugszik meg tőle.

– Értsem úgy, hogy te tehetsz Jimmy haláláról?

– Baleset volt – tart ki Gillian. – Többé-kevésbé – teszi hozzá, amikor Sally mélyebbre vágja a körmét. – Na jó – vallja be, amint kiserken a vére. – Megöltem. – Gillian reszket, mintha a vérnyomása egy pillanat alatt leesett volna. – Most már tudod. Természetesen én vagyok a hibás, mint mindig.

Talán a párás levegő teszi, hogy a hold gyűrűi halványzöld árnyalatot öltenek. Egyes asszonyok úgy hiszik, hogy a keleten támadt zöld fény visszafordítja az öregedés folyamatát, és Sally most valóban tizennégy évesnek érzi magát. Ilyen gondolatok felnőtt asszonynak soha nem jutnának eszébe, különösen nem az olyannak, aki egész életében azzal volt elfoglalva, hogy jó legyen. Észreveszi, hogy Gillian karja csupa véraláfutás; a sötétben a foltok bíbor pillangóknak, tetszetős kis apróságoknak látszanak.

– Soha többé nem kezdek férfival – mondja Gillian.

Amikor Sally ránéz, húga nyomatékosan megismétli, hogy végzett a szerelemmel. – Tanultam belőle – állítja. – Most, hogy már rohadt késő. Csak legalább ez az éjszaka még az enyém lehetne! Holnap már hajlandó lennék hívni a rendőrséget. – Gillian hangja ismét megbicsaklik, és vékonyabb, mint előbb. – Letakarhatnám egy pléddel, és benn hagyhatnám a kocsiban. Nem vagyok kész rá, hogy feladjam magam. Nem hinném, hogy meg tudnám tenni.

Gillian most valóban úgy néz ki, mint aki menten összeomlik. Remegő kezével képtelen új cigarettára gyújtani.

– Le kell szoknod – mondja Sally. Gillian most is a kishúga, felelős érte.

– A kurva életbe! – Gilliannek sikerül meggyújtania a gyufát, aztán a cigarettát is. – Valószínűleg úgyis életfogytiglant kapok. A cigi legalább lerövidíti a büntetésemet. Egyszerre kettőt kellene szívnom.

Bár alig nőttek ki a kisgyermek korból, amikor elveszítették a szüleiket, Sally határozott döntései elrendezték az életüket. Miután a pótmama teljesen kiborult, Sally átvette tőle a kagylót, és szüleik haláláról értesülve felszólította Gilliant, hogy válassza ki a kedvenc plüssállatát, a többit pedig dobja ki, mert csak kevés holmival utazhatnak, annyit vihetnek, amennyit elbírnak. Utasította a pótmamát, hogy keresse ki a nagynénik telefonszámát anyjuk naptárából, és ragaszkodott hozzá, hogy ő hívhassa fel őket, és közölje velük, hogy Gilliannel együtt állami gondozásba kerülnek, ha egy bármily távoli rokon nem tart igényt rájuk. Arcán ugyanaz a kifejezés ült akkor, mint most, az álmodozás és a vaskeménység elegye.

– A rendőrségnek nem kell tudnia róla – mondja Sally, a hangja furcsán magabiztos.

– Gondolod? – vizslatja Gillian nővére arcát, de Sally ilyenkor vigyáz a vonásaira. Képtelenség bármit is leolvasni róla. – Komolyan? – Gillian közelebb húzódik Sallyhez, vigaszt remél. Hátránéz az Oldsmobile felé. – Akarod látni?

Sally a nyakát nyújtja; valóban van valaki az anyósülésen.

– Tényleg jóképű volt. – Gillian elnyomja a cigarettáját, és sírva fakad. – Istenem! – sóhajtja.

Sally maga is alig hiszi el, de tényleg akarja látni. Látni akarja, hogyan néz ki egy ilyen férfi. Tudni akarja, hogy egy magafajta racionális nőt vonzana-e, akár egy pillanatra is.

Gillian követi Sallyt a kocsihoz, és mindketten előrehajolnak, hogy megnézzék Jimmyt a szélvédőn keresztül. Magas, sötét, jóképű – és halott.

– Igazad van – mondja Sally – Tényleg szép férfi volt.

A legszebb férfi, akit Sally valaha látott, élve vagy holtan. Szemöldökének ívéből és az ajka körül most is bujkáló vigyorból Sally arra következtet, hogy ezzel maga is tökéletesen tisztában volt. Sally az üvegnek nyomja arcát. Jimmy karja át van vetve az ülésen, és Sally megpillantja a gyűrűt bal kezének gyűrűsujján – az egyik szélére arizonai óriáskaktusz van vésvé, a másikra összetekeredett csörgőkígyó, a közepére lóháton ülő cowboy. Annyit Sally is felfog, hogy nem lenne kellemes érzés ezzel a gyűrűvel pofont kapni; az ezüst felhasítaná az ajkát, és mély sebet ejtene rajta.

Egyértelmű, hogy Jimmy kínosan ügyelt a külsejére. Farmere az autóban töltött hosszú órák után is olyan ropogós, mintha frissen vasalták volna. Kígyóbőr cipője minden bizonnyal egy vagyonaiba került, és nagyon vigyázhatott rá. A kifényesített bőr arról árulkodott, hogy igencsak megjárhatta az, aki véletlenül sört lötytyentett rá, vagy túl sok port kavart fel az utcán. Elég ránézni Jimmy arcára: életében és holtában is olyan ember, akivel senki nem húz szívesen ujjat. Sally hátrébb lép. Félné egyedül maradni ezzel a férfival. Félné, hogy egyetlen rossz szóval feldühíti, és

akkor már ki tudja, mi minden történhet.

– Olyan utálatos fajtának néz ki.

– Az is volt – mondja Gillian. – De csak ha ivott. Egyébként jó fej volt. És legalább evett is. Halál komolyan. Ezért támadt egy ötletem, hogy ne legyen olyan utálatos – egy kis nadragulyát kevertem a vacsorájába minden este. Ettől elaludt, mielőtt inni kezdett volna. Végig teljesen jól volt, de lerakódhatott valami a vérében, mert egyik pillanatról a másikra feldobta a pacakert. A parkolóban ültünk, és a kesztyűtartóban keresgélte az öngyújtóját, amit a sedonai bolhapiacra vettem neki a múlt hónapban, és ahogy ott ült előredőlve, csak annyit láttam, hogy mintha nem tudna kiegyenesedni. Aztán egyszer csak nem vett levegőt többé.

Az egyik hátsó kertben felugrat egy kutya; a rekedt, érdes hang bekúszik az alvók álmába.

– Fel kellett volna hívnod a néniket. Ők megmondták volna a helyes adagot – mondja Sally

– A nénik gyűlölnek engem. – Gillian végigfuttatja kezét a haján, hogy fölborzolja kissé, de a párás levegőtől összetapad. – Minden tekintetben csalódást okoztam nekik.

– Én is – mondja Sally.

Sally úgy gondolta, a nénik túl átlagosnak tartották őt ahhoz, hogy érdekelje őket. Gillian pedig biztosra vette, hogy őt közönségesnek vélték. Emiatt aztán mindkét lányt eltöltötte az ideiglenesség érzése. Érezték, hogy jobb, ha kétszer is meggondolják, mielőtt kimondanak vagy elárulnak magukról valamit. A vihartól való félelmüket például soha nem fedték fel, mert a lidércálmok és a gyomorrontások, a láz és az ételallergia után ez a fóbia lehetett volna az utolsó csepp a pohárban a nénik számára, akik soha nem akartak gyereket. Még egy panasz, és a nénik rögvést előszedik a kislányok bőröndjeit, melyek a pókhálós padláson porosodtak, de mivel olasz bőrből készültek, még mindig elég jól néztek ki ahhoz, hogy újra használatba kerülhessenek. Ahelyett hogy a nénikhez fordultak volna, a lányok egymáshoz fordultak. Suttogva biztosították egymást, hogy semmi rossz nem történhetik velük mindaddig, amíg el tudnak számolni százig harminc másodperc alatt. Semmi nem történhet, ha a takarót a fejükre húzzák, és nem vesznek levegőt, amíg zeng az ég.

– Nem akarok börtönbe menni – Gillian újabb Lucky Strike-ot vesz elő, és rágyújt. A gyerekkori események miatt szorong, hogy magára hagyják, ezért mindig ő lép le elsőként. Tisztában van ezzel, épp elég időt és pénzt áldozott arra, hogy ezt egy pszichológussal alaposan kibeszélje magából, de ettől még semmi nem változott. Egyetlen olyan kapcsolata sem akadt, amelyben a férfi szakított volna vele. Gillian erről volt híres. Tulajdonképpen még Jimmy állt a legközelebb ehhez. Jimmy elment, ő itt maradt, őrá gondol, és bűnhődik miatta.

– Ha börtönbe csuknak, bedilizek. Még nem is éltem. Vagy nem igazán. Rendes életet akarok, rendes állást. Kerti bulikra akarok járni. Gyereket akarok.

– Erre már előbb is gondolhattál volna. – Sally ezt az egyetlen tanácsot tudta adni Gilliannek a sok év alatt, mely miatt a rövid telefonbeszélgetések is elmaradtak az utóbbi időben. És ezt írta abban a levelében is, amelyet Gillian soha nem kap már meg. – Ott kellett volna hagynod.

– Igen – bólint Gillian. – Szóba se kellett volna állnom vele. Már akkor elrontottam a dolgot.

Sally figyelmesen megnézi húga arcát a hold zöldes fényében. Gillian szép, de harminchat éves, és túl sokszor volt szerelmes.

– Megvert? – kérdezi Sally

– Számít az? – Gillian ilyen közletről nem látszik fiatalnak. Túl sokat süttette magát az arizonai nappal, és a szeme fakó, bár nem sír már.

– Igen – válaszolja Sally – Nekem számít.

– Bonyolult ügy. – Gillian hátat fordít az Oldsmobile-nak, mert különben minduntalan eszébe jut, hogy Jimmy még néhány órával ezelőtt együtt énekelt Dwight Yoakam kazettájával. Gillian soha nem unta el a bohócós dalt, és szerinte Jimmy ezerszer jobban énekelt, mint Dwight valaha is fogja, ami nagy elismerés, mert Gillian rajongott Dwightért. – Tényleg örültem szerelmes voltam belé. Tiszta szívemből. Milyen szomorú ez az egész! És szálnalmas is. Folyton őt kívántam, mintha megvesztem volna. Mintha én is olyan nő lettem volna.

Azok a nők a konyhában, az alkonyati félhomályban térdre borulva könyörögtek. Fogadkoztak, hogy soha többé nem kell nekik semmi az élettől, ha most megkapják, amit akarnak. Sally és Gillian ilyenkor összefűzték a kisujjukat, és megesküdték, hogy ők soha nem fognak hasonlítani ezekhez a szerencsétlen nyomorultakhoz. Semmi nem teheti őket ilyenné, suttogták a poros hátsó lépcső homályában, mintha a vágy személyes döntés dolga lenne.

Sally elnézi az előkert pázsitját és a forró, felséges éjszakát. Még mindig lúdbőrizik a tarkója, de nem zavarja. Idővel az ember mindenhez hozzászokik, a félelemhez is. Végtere is a húga van mellette, az egykori kislány, aki nem volt hajlandó elaludni addig, amíg Sally altatót nem énekelt neki, vagy a fülébe nem suttogtatta a nagynénik valamelyik varázsszerének vagy bájitalának alkotórészeit. Az a nő, aki minden kedden este pontban tízkor felhívta, egy teljes éven át.

Sally arra gondol, hogy Gillian hogyan szorongatta a kezét, amikor először meglesték a néniket a Magnólia utcai ódon ház hátsó ajtajánál. Gillian ujjai ragacsosak voltak a gumicukortól és hidegek a félelemtől. Nem volt hajlandó elengedni Sally kezét; ha Sally megfenyegette, hogy belecsp, csak annál erősebben szorította.

– Vigyük hátra – mondja Sally

Elvonszolják a holttestet az orgonasövényig, és a nagynénik tanítását észben tartva gondosan ügyelnek rá, nehogy elvágják a gyökereket. A madarak alszanak a bokrok sűrűjében. A bogarak elrejtőztek a birsalma és az aranyeső levelei között. A két ásólapát egyenletes ritmusban dolgozik, mintha baba tapsikolna vagy könnycseppek peregnének. Egyetlen igazán kínos dolog van az egészben. Akárhogy próbálja is Sally, képtelen lefogni Jimmy szemét. Hallotta, hogy akkor történik ilyesmi, ha a halott látni akarja, ki követi őt a sorban. Sally ragaszkodik hozzá, hogy Gillian ne nézzen oda, amikor ő rádobja az első lapát földet, így legalább csak egyikük küzd majd éjjelente álmában azzal, hogy egy halott mered rá.

Amikor végeztek, és visszavitték a lapátokat a garázsba, és a frissen ásott földön kívül semmilyen jelet nem hagytak maguk után, Gilliannek le kell ülnie a hátsó udvaron.

Fejét két lába közé hajtja, hogy ne ájuljon el. Jimmy pontosan tudta, hogyan üssön meg egy nőt úgy, hogy ne maradjon nyoma, és tudta, hogyan csokolja úgy, hogy az zakatoló szívvel egyszerre megbocsásson. Hihetetlen, hova vezet a szerelem. Rémisztő a felfedezés, hogy meddig hajlandó elmenni az ember.

Bizonyos éjszakákon legjobb nem gondolni a múltra és mindarra, amit nyertünk és veszítettünk. Ilyen éjszakákon óriási megkönnyebbülés bemászni az ágyba a tiszta fehér lepedők közé. Ez is csak egy olyan júniusi éjszaka, mint a többi, a hőséget meg az ég zöldes fényét és a holdat leszámítva. És mégis különös dolog történik, míg az emberek alszanak. Az orgona csak néhány kornya bimbót hozott májusban, de most igazán kivirágzik, pedig nincs itt az ideje, és egyetlen éjszaka alatt, egyetlen hatalmas lendülettel olyan illatos virágokat bont, hogy maga a levegő is lila és édes lesz tőle. Nem sok kell hozzá, hogy a méhek elbóduljanak. A madarak nem repülnek tovább észak felé. Az embereket heteken át mintha mágnes vonzaná majd Sally Owens háza elé, ki a konyhájukból, az ebédlőjükből, az orgonaillat felé, mely vágyra, igaz szerelemre és még egy sor rég elfeledett dologra emlékezteti őket, melyekről ma is úgy gondolják, hogy jobb lett volna, ha megmaradnak a felejtés homályában.

Kylie Owens tizenharmadik születésnapjának reggelén az ég végtelenül kék és nyugodt, és Kylie jóval előbb ébred, mint hogy a nap fölkelne vagy megszólalna az ébresztőóra. Órák óta ébren van. Kylie olyan magas, hogy ha kölcsönkéri nővére ruháit, anyja kávébarna rúzsát és Gillian piros cowboysizmáját, könnyen tizennyolc évesnek nézhetnek. Kylie tudja, hogy nem kell siettetnie semmit, hogy az egész élet előtte áll, mégis egész eddigi életében észvesztő tempóban száguldott e pillanat felé, minden idegszálával erre koncentrált, mintha ez a júliusi reggel volna a világmindenség

középpontja. Természetesen tinédzsernek sokkal jobb lesz, mint amilyen gyerekek volt. Félig maga is így hitte egész eddigi életében, de most a nagynénje kártyát vetett neki, mely sok jó szerencsét jövendölt. Elvégre is a csillagos jött ki sorskártyájának, ami garantálja a sikert, bármibe fog is.

Kylie már két hete együtt lakik a szobájában a nagynénjével, ennél fogva tudja, hogy Gillian úgy alszik, akár egy kislány, a fejére húzza a nehéz takarót, akkor is, ha érkezése óta egyfolytában harminc fok van, mintha csak magával hozta volna a délnyugatot az utazótáskájában. Testvériesen megosztottak a szobán, ahogy két szobatárs tenné, Gillian csak egy kis plusz helyet kért a ruháinak. A fekete babatakaró, melyet Kylie mindig az ágy mellett tartott, most összehajtva és dobozba csomagolva az alagsorba került, a sakktablával együtt, melyet Gillian túl terjedelmesnek talált. A nagynénik évi rendszeres ajándékát, a fekete szappant pedig Franciaországból származó tisztza, rózsailatú szappan váltotta fel.

Gillian furcsa dolgokat kedvel és utál, és mindenről van véleménye. Sokat alszik, kérdés nélkül vesz kölcsön dolgokat, és fantasztikus süteményeket gyárt, melyek tésztájába M&M-et kever. Gillian szép, és ezerszer többet nevet, mint Kylie anyja, és Kylie hasonlítani szeretne rá. Állandóan Gillian nyomában koslat, tanulmányozza, és fontolgatja, hogy ő is olyan tuskésre vágatja a haját, már ha lesz mersze hozzá. Ha Kylie kívánhatna valamit egy mesebeli tündértől, akkor azt kérné, hogy egérszürke haja máról holnapra olyan ragyogó szőke legyen, mint Gilliané, a napon száradó széna vagy az aranypézn szőkéje.

Gillian nincs jóban Antoniával, és ez csak annál csodálatosabb teremtménnyé teszi Kylie szemében. Ha elég időt kapnak rá, még majd le is nézik egymást. A múlt héten Gillian kölcsönvette Antonia fekete miniszoknyáját a július negyedikei partira, és véletlenül leöntötte cukormentes kólával, majd amikor Antonia panaszkodni mert, közölte vele, hogy intoleráns. Antonia erre föl megkérdezte az anyjukat, hogy tehet-e lakatot a ruhásszekrényére, és tudatta Kylie-val, hogy a nagynénjük egy nagy nulla, született vesztés, szálnalmas teremtmény

Gillian kapott egy állást a Hamburger Kunyhóban, ahol az összes tizenéves fiú örülten beleszeretett, egyik sajtburgert meg kólát és gyömbéres üdítőt a másik után rendelték, csak hogy a közelében lehessenek.

– A munka szükséges rossz ahhoz, hogy legyen pénz bulizni – jelentette ki Gillian a múlt este, és ez a nézete máris háttérbe szorította azt a tervét, hogy Kaliforniába távozzon, Gilliant ugyanis mintha mágnes vonzaná a bevásárlóközpontokhoz, különösen a cipőboltokhoz, és egyetlen centet sem képes félretenni.

Aznap este tofuból készült hot dogot és valamilyen állítólag különlegesen egészséges babot vacsoráztak, melynek Kylie szerint fűrészpör íze van. Sally a lányok nyaggatására sem hajlandó húst vagy halat

venni, most is behunyt szemmel megy el a piacon az előre csomagolt csirkelábak mellett, és minduntalan eszébe jut az a szerencsétlen galamb, melyet a nagynénik a legerősebb szerelmi varázsszer céljára használtak.

– Add be ezt egy agysebésznek – felelte Sally húga iménti megjegyzésére. – Vagy egy atomfizikusnak vagy költőnek.

– Rendben. – Gillian most is dohányzott, bár minden reggel új tervet kovácsolt arra, hogyan szokjon le. Tudta, hogy a füst Kylie-n kívül mindenkit zavar. Gyorsan, apró adagokban fújta ki, mintha ez csökkentené a többiek undorát. – Akkor hozz ide egy fizikust vagy orvost. Lakik ilyen a kertvárosokban?

Kylie-nak hízelgett, hogy nagynénje ilyen elegánsan nevezi a negyedüket, melynek se vége se hossza, pletykás nyelve viszont annál több. Kivétel nélkül mindenki a szájára vette a barátját, Gideont, most még inkább, hogy kopaszra nyíratta a fejét. Ő ugyan állította, hogy nem törődik vele, és hogy a szomszédoknak annyi agyuk sincs, mint egy tyúknak, de mostanában ideges lett, ha valaki megszólította, és ha a Turnpike-on séta közben egy autó rájuk dudált, néha erősen összerezzen, mint akinek nincs minden rendben az idegeivel.

Az emberek minden ok nélkül szerettek kibeszélni valakit, a szokványostól való legkisebb eltérés elég volt hozzá. Az utcájukban lakók többsége máris kitárgyalta, hogy Gillian melltartó nélkül napozik a hátsó kertben. Pontosan tudták, mit ábrázol a tetoválás a csuklóján, és hogy legalább hat sört legurított a negyed július negyedikes partiján, aztán fűgét mutatott Ed Borellinek, amikor az randevúra hívta, jóllehet az igazgatóhelyettesről, egyszersmind nővérenek főnökeről volt szó. Owensék szomszédja, Linda Bennett csak sötétedés után volt hajlandó odahívni magához a szemészt, akivel járt, annyira idegesítette, hogy egy Gillian-külsejű nő lakik a szomszédban. Mindenki egyetértett abban, hogy Sally hűgán nem lehet eligazodni. Volt, hogy a boltban erőnek erejével rá akart venni valakit, hogy jöjjön át, hadd jósoljon neki a kártyáiból, máskor pedig hiába köszöntek előre, csak átnézett az emberen, mintha mérföldekre lenne, például egy Tucson nevezetű helyen, ahol sokkal izgalmasabb az élet.

Kylie számára azonban Gillian a legunalmasabb helyet is érdekessé tudta tenni, megfelelő megvilágításban még az ő ócska, sivár lakónegyedük is csillogni látszott. Az orgona teljesen megbolondult Gillian érkezése óta, mintha a gyönyörű szép, bájos vendég előtt tisztelegne; annyira elburjánzott, hogy a hátsó kertből egész az első kerítésig hajtott, lila lugast borítva a kocsifelhajtó fölé. Egyszerű botanikai tény, legalábbis eleddig az volt, hogy orgona nem virágzik júliusban. A környékbeli lányok pusmogni kezdték, hogy ha valaki az Owensék orgonája alatt megésokolja a választottját, örökre az övé lesz, akár az illető fiú akarata ellenére. A Stony Brook-i Állami Egyetem kiküldött két botanikust, hogy tanulmányozzák az

évszakot tévesztett, elképesztő növény bimbóképződményeit, amelyek óráról órára szemmel láthatóan nőnek és bujábbak lesznek. Sally nem engedte be a botanikusokat a kertbe, slaggal fröcskölve kergette el a tudósjelölteket, de azok ennek ellenére leparkoltak néha az Owens-házzal szemben, és bánkódtak az elérhetetlen minták miatt, és egyre azon tépelődtek, vajon mennyire volna etikus besurranni egy metszőollóval, és elvinni, amiért jöttek.

Az orgona valahogy mindenkire hatott. Kylie késő éjjel sírásra ébredt. Kimászott az ágyból, és az ablakon kilesve Gilliant pillantotta meg, aki az orgonabokorban szipogott. Kylie elnézte egy darabig, majd amikor Gillian megtörölte a szemét, és elővett egy cigarettát a zsebéből, visszamászott az ágyba. Biztosan tudta, hogy egyszer ő is fog majd sírni egy kertben éjfélkor, nem úgy, mint az anyja, aki tizenegykor mindig ágyban volt, és nem tartott semmit érdemesnek a világon arra, hogy sírjon miatta. Kylie eltűnődött, hogy anyjuk vajon megsiratta-e apjukat, netán nem az ő halálával vesztette-e el egy életre a sírás képességét.

Gillian minden áldott éjjel siratta Jimmyt a kertben. Ennyi idő elteltével sem tudta összeszedni magát. Ő, aki szentül megfogadta, hogy soha nem fogja hagyni, hogy a szenvedély fölébe kerekedjen, mégiscsak lépre ment. Csaknem egy éve gyűjtötte már a bátorságot, hogy főlegessen mindent maga mögött. Fölírta Jimmy nevét egy darab papírra, és minden hónap első péntekjén, amikor első negyedébe lép a hold, tűzbe vetette, hogy ezáltal megszabaduljon a kízó vágytól. Ám ettől még ugyanúgy kívánta a férfit. Minek kellett neki több mint húsz év flört és úton-útfélen való kefézés és a „senkinek el nem kötelezni magát” elv szigorú betartása után beleszeretni ebbe a velejéig romlott fickóba, aki annyira megátalkodott volt, hogy amikor beszállították a bútorukat a tucsoni bérelt lakásba, az összes egér elinalt, mert még a mezei egereknek is több eszük volt, mint neki.

Most, hogy Jimmy halott, megédesül az emléke. Ha eszébe jutnak a perzselő csókok, szinte magánkívül lesz a vágyakozástól. Képtelen feledni, hogy a férfi pillanatok alatt mennyire tűzbe hozta. Csak remélni tudja, hogy az átkozott orgona felhagy végre a virágzással, mert az illat betölti a házat és a negyedet, sőt Gillian meg merne esküdni, hogy néha még a Hamburger Kunyhóban is érzi, jó fél mérföldre a házuktól. A környékbelieket nagyon foglalkoztatja az orgona – már a *Newspace* címlapján is hozták a fotóját, de Gilliant megörjíti az émelyítő szag, mely beveszi magát a ruhájába és a hajába, és talán ezért dohányzik annyit, hogy az orgonailatot elűzze egy mocskosabb és tűzhöz közelebb szaggal.

Minduntalan felrémlik előtte, ahogy Jimmy nyitott szemmel csókolta – Gillian mindig megdöbönt attól, hogy a férfi figyelni őt. Ha egy férfi még csókolózás közben sem hunyja le a szemét, az azt jelenti, hogy minden pillanatot az ellenőrzése alatt akar tartani. Jimmy szembogarát hideg kis

pontok pettyezték, és Gilliannek újra meg újra átfutott az agyán, hogy csókolózás közben nem az ördöggel cimborál-e. Különösen akkor érezte ezt, ha látta, hogy egy másik nő mennyire önmaga lehet mások előtt, mert nem tart attól, hogy a férje vagy a fiúja üvölt vele. „Mondtam, hogy ne ott parkolj!” – hallotta Gillian egy-egy nő szájából a mozi vagy a bolhapiac előtt, és ilyenkor majdhogynem a könnyei potyogtak. Csodás érzés lehet, ha kimondhat valamit az ember, anélkül hogy ezerszer át kellene gondolnia, nehogy földühítse a pasiját.

Gillian most elismeréssel gondol önmagára, amiért legjobb tudása szerint küzdött abban a harcban, melyet egyedül képtelenség volt megnyerni. Mindent megpróbált, hogy leszoktassa Jimmyt az ivásról, régi és új gyógymódokat egyaránt. Készített bagolytojásból rántottát, Tabasco szósszal és erőspaprikával huevos rancherosnak álcázva. Tett fokhagymát a párnája alá. Napraforgómagból készült pépet csempészett a gabonapelyhébe. Eldugta az üvegeket, megpróbálta rábeszélni az elvonókúrára, egész a veszekedésig menően, pedig tudta, hogy csak veszíthet. Még a nagynénik kedvenc receptjét is kipróbálta: megvárta, míg Jimmy jól becsípett, és akkor egy apró kis csellét pottyantott a whiskysüvegébe. Szegény kis hal kopoltyúi abban a pillanatban felmondták a szolgálatot, és Gilliant óriási büntudat gyötörte, de Jimmy az égvilágon semmit nem vett észre. Szemrebbenés nélkül, egyetlen kortyra lenyelte a csellét, és bár igazán rosszul lett aznap este, utána mintha kettőzött vággyal kívánta volna az italt. Gilliannek akkor jutott eszébe a nadragulya, mely igazán ártalmatlan nyugtatószernek tűnt: Jimmy csak kiereszti a gőzt, és elalszik, mielőtt igazán berúgna.

Éjjelente, az orgonásban ülve Gillian azon gondolkodik, hogy gyilkosságot követett-e el vagy sem. Talán inkább mégsem. Szó sincs előre megfontolt szándékról. Ha visszacsinálhatná az egészet, megtenné, noha néhány dolgot biztosan megváltoztatna. Most mintha az eddiginél több meghittséget érezne mellette, és olyan közelséget és gyöngédséget, amelyet életében sosem. Nem akarja egyedül hagyni a hideg földben. Mellette akar lenni, hogy elmesélhesse a napját, és nevethessen a viccein, melyeket Jimmy jó hangulatában csak úgy ontott magából. Jimmy gyűlölte az ügyvédeket, mert egyik sem tudta megmenteni a börtöntől, következésképpen gyűjtötte a jogászvicceket. Kifogyhatatlan készlete volt belőlük, és ha kedve támadt elmesélni egyet, senki nem tántoríthatta el tőle. Akkor is feltett egy találós kérdést, amikor kiálltak a New Jersey-i parkolóba: „Barna-fekete, és jól áll egy ügyvéden. Mi az?” „Egy rotweiler” – adta meg aztán a megfejtést. Olyan boldognak látszott, mintha az egész élet előtte állna. „Gondolkoj rajta – mondta még. – Leesett?”

Néha, amikor Gillian leül a föbe, és behunyja a szemét, esküdni merne rá, hogy Jimmy ott van mellette. Szinte érzi, amint a férfi nyúl utána, éppen

úgy, mint amikor részegen megkerült, és meg akarta ütni vagy dugni – Gillian az utolsó pillanatig nem tudta, melyikre számítson. De amikor a férfi csavargatni kezdte ujján az ezüstgyűrűt, Gillian tudta, hogy jobb lesz, ha vigyáz. Ha Jimmy közelsége túlságosan áthatja, Gillian elgondolja, hogyan is voltak a dolgok valójában, és a korábbi meghitt érzés azonnal szertefoszlik. Gillian ilyenkor berohan, bereteszeli a hátsó ajtót, és az üveg mögötti fedezékből figyelni tovább az orgonást. Jimmy szeretett nagyon ráijeszteni, olyan dolgokra kényszerítette, hogy Gillian még csak ki sem merné mondani.

Igazából még örül is, hogy közösködni kell a szobán az unokahúgával, félne egyedül aludni, és cserébe boldogan lemond a nyugalmáról. Ma reggel például, amikor felnyitja a szemét, Kylie már ott ül az ágya szélén, és nézi őt. Még csak hét óra van, és Gillian délutános; felnyög, és a fejére húzza a takarót.

– Tizenhárom éves vagyok – jelenti ki Kylie meglepetten, mintha maga is elámulna azon, hogy ez megesett vele. Erre az egyetlen dologra vágyott egész életében, és most megkapta.

Gillian azonnal felül, és átöleli az unokahúgát. Tisztán látja gyerekkori önmagát, azt, hogy milyen meglepetés volt felnőni, milyen váratlan, zavarba ejtő és izgalmas esemény egyszerre.

– Mintha más ember lennék – súgja Kylie.

– Hát persze – válaszolja Gillian. – Más is vagy.

Unokahúga egyre nagyobb bizalommal volt iránta, talán mert egy szobában laktak, és így pusmoghattak egymással késő este, amikor a ház elnyugodott. Gilliant meghatja, hogy Kylie tanulmányozza őt, akárha könyvből tanulná, hogyan legyen nő. Nem emlékszik rá, hogy felnézett-e rá valaha is valaki, és ez az élmény most részegítő és zavarba ejtő egyszerre.

– Boldog születésnapot! – mondja Gillian. – Ez a mai minden eddiginél jobb lesz.

Az átkozott orgona elnyomja a reggeli illatát, amit Sally készít a konyhában. De lefőtt a kávé is, és Gillian kikászálódik az ágyból, hogy összeszedje az este szanaszét dobált ruhadarabokat.

– Csak várj, míg meglátod az ajándékomat – mondja Gillian az unokahúgának. – Olyan bombázó leszel, hogy aki meglát az utcán, menten elájul. Kétszáz százalék.

Sally palacsintát sütött Kylie születésnapja tiszteletére, friss narancslevet préselt, és kókusszal meg mazsolával meghintett gyümölcssalátát is készített. Pitymallatkor, még mielőtt a madarak megszólaltak volna, kiment a kert végébe, és vágott néhány szál orgonát. A virág szinte izzott a kristályvázában, mintha minden szírom szilvaszínű fénysugárt bocsátott volna ki. Már-már hipnotizálnak, ha az ember sokáig nézi őket. Sally az asztalnál ült, a virágra meredve, és mire föleszmélt, könnyes volt a szeme,

és az első palacsinta ráégett a serpenyőre.

Az éjjel azt álmodta, hogy a föld az orgonabokor alatt vérpirossá vált, és a fű síró hangot hallatott, amikor föltámadt a szél. Azt álmodta, hogy a nyugtalan éjeken kísértő hattyúk egyesével kitepték hófehér tollukat: felnőtt férfi méretű fészket készítettek. Aztán arra ébredt, hogy a lepedője csupa víz, halántékát pedig mintha satuba szorították volna. Am ez semmi nem volt az előző éjszakához képest, amikor álmában halott férfi ült az asztaluknál, és kritizálta a vacsorára felszolgált vegetáriánus lasagnát. Nagy levegőt vett, és az összes edényt lefújta az asztalról, mindent beterített a törött porcelán éles szilánkszönyege.

Sally olyan gyakran álmodik Jimmyről, oly gyakran látja maga előtt jéghideg, tiszta tekintetét, hogy másra nem is tud gondolni. Hordozza magával ezt a fickót, pedig nem is ismerte, hol itt az igazság? A legrettenetesebb mégis az, hogy erősebb kapcsolat fűzi ehhez a halott férfihoz, mint bármelyik élőhöz az elmúlt tíz évben, és ez megijeszti.

Sally ma reggel nem tudja eldönteni, hogy Jimmytől remeg-e vagy a korán megivott kávé hat rá, vagy mert az ő kicsi babája tizenhárom éves lett. Talán e három tényező együttesen teszi. Pedig a tizenhárom év még kislánykor, Kylie egyáltalán nem felnőtt. Sally legalábbis ezzel nyugtatja magát. Ám amikor Kylie és Gillian egymás derekát átölelve jönnek reggelizni, Sally szeme megtelik könnyel. Egyetlen tényezővel nem számolt a szorongás egyenletében, ez pedig a féltékenység.

– Jó reggelt – köszön Gillian.

– Boldog születésnapot – mondja Sally Kylie-nak, de a kívánsága nem sikerül valami vidámra.

– Külön hangsúly azon, hogy *boldog* – néz Gillian Sallyre, miközben kitölt egy nagy csésze kávé.

Gillian megszemléli a kenyérpíritón tükröződő arcát; a kora reggel nem az ő órája. Megmasszírozza a szeme környékét, és elhatározza, hogy mostantól nem kel fel kilenc vagy tíz előtt, sőt, ha teheti, déli tizenkettő előtt sem.

Sally rózsaszín szalaggal átkötött dobozát nyújt Kylie-nak. Gondosan beosztotta a pénzt, és apróra megtervezte minden kiadását, étterembe se ült be egy ideig, hogy megvehesse lányának ezt az aranyláncot a szív alakú medállal. Akaratlanul is észreveszi, hogy Kylie Gillianre pillant, mielőtt véleményt mondana.

– Szép – bólint Gillian. – Igazi arany?

Sally érzi, hogy forróság önti el a mellkasát és tör föl a torkán. Mit tett volna Kylie, ha Gillian azt mondja, hogy a medál ócska vacak?

– Köszönöm, anya – mondja Kylie. – Igazán szép.

– Ami meglepő, ismerve anyád ízlését az ékszerek terén. De ez tényleg jó. – Gillian a láncot feltartva hagyja, hogy a szív verdesse a mellét. –

Képes vagy megenni ezt az izét? – fordul Kylie-hoz. – Ezt a sok szénhidrátot?

– Tizenhárom éves. Egy palacsinta nem teszi tönkre. – Sally egy kanál vízben meg tudná fojtani a hűgát. – Túl fiatal ahhoz, hogy a szénhidrátton járjon az esze.

– Világos – mondja Gillian. – Ráér harmincéves korában elgondolkodni rajta. Amikor már késő lesz.

Kylie a gyümölcssaláta után nyúl. Ha Sally jól látja, a lánya kihúzta a szemét Gillian kék szemceruzájával. Kylie óvatosan két csapott kanálnyi gyümölcsöt szed a tányérjába, és apró falatokban enni kezdi; közel hat láb magasságához alig ötven kilót nyom.

Gillian is szed magának a gyümölcsből. – Nézz be a Hamburger Kunyhóba hat körül – mondja Gillian. – Akkor lesz még időnk vacsora előtt.

– Jó – válaszolja Kylie.

Sally fölpuózza a hátát. – Mire?

– Semmire – vágja oda Kylie egy érett kamasz mogorvaságával.

– Lányos zavar – vonja meg a vállát Gillian. – Hé – nyúl kisvártatva farmere zsebébe. – Majdnem elfelejtettem.

Egy ezüst karperecet halász elő, melyet mindössze tizenkét dollárért szerzett be egy tucsoni zálogházban, a közepét díszítő jókora türkiz kő ellenére. Valaki nagyon lecsúsztatott, hogy ilyen olcsón megvált tőle. Nyilván úgy érezte, hogy a szerencse örökre elpártolt mellőle.

– Ó, te jóságos ég! – kiált fel Kylie a karperecet látva. – Ez valami mesés! Soha nem veszem le.

– Beszélni akarok veled odakint – közli Sally Gilliannel.

Sally arca a haja tövéig lángol, egész valója féltékeny görcsbe rándul, de Gillian semmit nem vesz észre. Újabb adag tejeskávét készít magának, és kibaktat Sally után a kertbe.

– Állítsd le magad! – mondja Sally – Érted, amit mondok? Felfogod egyáltalán?

Éjjel esett, és a lucskos fűben hemzsegnek a giliszták. Egyik nő sem húzott cipőt, de már túl késő, hogy visszamenjenek érte.

– Ne kiabálj velem! – mondja Gillian. – Ki nem állhatom. Totál kiborulok tőle. Én túl gyöngé vagyok ehhez.

– Nem kiabálok, érted? Egyszerűen csak megállapítom, hogy Kylie az én lányom.

– Gondolod, hogy nem tudom? – Gillian hangja most jéghideg, kivéve az árnyalatnyi remegést, mely elárulja. Sally szerint Gillian valóban gyöngé, és épp ez a rettenetes az egészben. Vagy legalábbis ő annak hiszi magát, és az gyakorlatilag egyre megy.

– Lehet, hogy azt hiszed, rossz hatással vagyok a lányodra – szólal meg

Gillian. – Lehet, hogy erről van szó.

Hangja egyre jobban remeg. Olyan most, mint amikor egyedül kellett hazamenniük iskolából november végi estéken. Sötét volt már, és Sally mindig megvárta a hűgát, nehogy eltévedjen, ahogy egyszer történt még az óvodában. Akkor Gillian elcsatangolt, és a nagynénik csak éjjel után találtak rá: úgy zokogott, hogy levegőt is alig kapott a könyvtár lehúzott redőnye előtti padon.

– Nézd – mondja Sally – Nem akarok veszekedni veled.

– Pedig azt teszed. – Gillian felhajtja a kávéját. Sally csak most figyel fel rá, hogy milyen vékony a húga. – Minden rossz, amit csinállok. Azt hiszed, nem tudom? Elcsesztem az egész életemet, és mindenki másét elcseszem, aki a közelembe kerül.

– Ugyan. Ne csináld ezt!

Sally készül mondani valamit a vétekről meg a számtalan férfiról, akikkel Gillian lefeküdt az évek során, amikor a húga a füre omlik, és sírva fakad. Ha sír, Gillian szemhéja mindig elkékül, amitől törékenynek, gyámoltalannak és még szembnek látszik. Sally lekuporodik melléje.

– Nem gondolom, hogy elcseszted az életedet – mondja. A jó szándékú hazugság nem számít, ha az ember azért hazudik, hogy akit szeret, abbahagyja a sírást, csak ne felejtse el összeérinteni két ujját a háta mögött.

– Pha! – Gillian hangja megtörik, mint az összeállt cukor.

– Komolyan örülök, hogy itt vagy velünk. – Ez már nem egyértelműen hazugság. Senki nem ismerheti az ember annyira, mint akivel együtt töltötte a gyerekkorát. Soha senki nem fogja ugyanúgy megérteni.

– Ja, igen, persze. – Gillian a fehér blúza ujjába törli orrát. Tulajdonképpen Antoniaé a blúz, melyet tegnap kölcsön vett, de mivel jól áll neki, lassan már a sajátjának tekinti.

– Komolyan – ismétli Sally – Azt akarom, hogy marad itt. Csak mostantól gondolkodj, mielőtt cselekszel.

– Rendben – mondja Gillian.

A két testvér átöleli egymást, és felállnak. Be akarnak menni, de tekintetük megakad az orgonáson.

– Erre az egyre nem akarok gondolni – suttogja Gillian

– Ki kell üznünk a fejünkből – mondja Sally

– Persze – ért egyet Gillian, mintha csak úgy ki tudni vetni Jimmyt a fejéből.

Az orgona már felnyúlt a telefondrótokig, és olyan bőven termi virágát, hogy egyes ágak a földig hajolnak.

– Hiszen nem járt itt soha – mondja Sally A hangja magabiztosabban csengene, ha nem kísértenék azok a rémálmodok, és ha ki tudná végre tisztítani a fekete földcsikot a körme alól. Meg ha elfelejthetné, ahogy az a szempár rámeredt a gödörből.

– Miféle Jimmyről is beszélünk? – kérdi Gillian vidáman, jóllehet karján még ott látszanak a férfi ujjának lenyomatai, mint apró árnyékok.

Sally bemegy, hogy fölkeltse Antoniát és elmossa a reggeli edényeket, Gillian azonban ott marad még egy kicsit. Hátrabilienti a fejét, a nap felé fordulva behunyja a szemét, és arra gondol, milyen örült dolog is a szerelem. Így áll ott, mezítláb a fűben, arcán a könnyek sós nyomával és különös mosollyal ajkán, amikor a középiskola biológiatanára belöki a hátsó ajtót, hogy odaadja Sallynek a szombat esti találkozóról szóló értesítést. Azonban nem jut beljebb – legyökerezik az ösvényen, amint megpillantja Gilliant, és mostantól, ha orgonaillatot érez, élete végéig ez a pillanat fog fölremleni benne. Az, ahogy a méhek köröztek fölötte, hogy egyszerre milyen lilának tűnt az értesítésen a tinta, és az, hogy most hirtelen ráébredt, milyen gyönyörű is lehet egy nő.

A Hamburger Kunyhóban az összes fiú hozzászól, hogy „hagyma nélkül”, amikor Gillian fölveszi a rendelést. Ketchup jöhet, mustár és zöldség is. Savanyúságot is tehetnek a szendvics mellé. De ha az ember szerelmes, amikor úgy bámul, hogy majd’ kiesik a szeme, akkor nem kívánja a hagymát, és nem azért, hogy ne legyen szagos a csókja. A hagyma fölébreszti, fölrázza, hogy térjen észhez végre. Keressen olyant, aki viszonszereti. Táncolja át az éjszakát, aztán sétáljon kéz a kézben a sötétben, és feledje azt, aki az örületbe kergette.

A pultnál ücsörgő fiúk túl álmodozóak és fiatalok ahhoz, hogy a száj tátásnál tovább jussanak. És Gillian javára legyen mondva, hogy különösen kedves hozzájuk, akkor is, amikor Ephraim, a szakács indítványozza, hogy rúgja ki őket. Gillian tudja, hogy talán az ő szívük az utolsó, melyet még összetörni képes. Ha egy nő már harminchat éves és megfáradt, ha olyan helyeken élt, ahol a hőmérséklet negyven fokig szökik, és a levegő olyan száraz, hogy több gallon párasítóra van szükség, ha késő éjjel üti-veri egy izákos férfi, akkor kezdi felismerni, hogy mindennek van határa, saját csáberejének is. Akkor kezd melegséggel tekinteni a fiatal fiúkra, mivel azok azt hiszik, hogy rengeteg mindent tudnak, pedig a valóságban oly keveset. A tinédzser lányokat látva pedig kiveri a hideg – szegényeknek fogalmuk sincs az időről vagy az agóniáról, vagy arról, hogy milyen árat kell majd fizetniük mindenért.

Gillian elhatározta, hogy legalább unokahúgának segítségére lesz. Fogja Kylie kezét, amikor az kilép a gyerekkorból. Azelőtt soha nem érezte ezt a fajta kötődést egy gyerek iránt; igazság szerint nem is nagyon ismert más gyereket, és soha nem foglalkozott senki jövőjével vagy sorsával. Kylie azonban előhoz belőle egy furcsa ösztönt, a védelmezés és az irányítani vágyás ösztönét. Olykor megfordul Gillian fejében, hogy ha lett volna lánya, azt akarta volna, hogy olyan legyen, mint Kylie. Épp csak egy

csipetnyit merészebb és vakmerőbb. Kicsit olyan, mint ő maga.

Bár Gillian mindenholnan elkésik, unokahúga születésnapján mindennel elkészül, mire Kylie megjelenik a Hamburger Kunyhóban; Még Ephraimnak is szólt, hogy előbb elmegy, mert sietnek Del Vecchiohoz a születésnap vacsorára. De előbb itt van még Gillian másik ajándéka, melynek nyomába se ér a türkizköves karperec. Ez az ajándék jó két órába kerül, és ez is, mint Gillannel kapcsolatban minden, hatalmas felfordulással jár majd.

Kylie levágott farmersortjában és régi Knicks pólójában engedelmesen követi Gilliant a női mosdóba, és a leghalványabb fogalma sincs arról, hogy mi vár rá. Csuklóján ott a Gilliantól kapott karperec, nyakában a láncon a medál, melyre anyja oly sokáig gyűjtögetett, lába furcsán remeg. Kedve lenne néhányszor körbefutni az épületet, akkor talán nem érezné úgy, hogy menten meggyullad vagy apró darabokra szakad.

Gillian villanyt gyűjt, bezárja az ajtót, és a mosdókagyló mögé nyúl. – Íme a titkos varázsszer – hűz elő egy papírzacskót, s belőle egy ollót, egy üveg sampont meg egy csomag hidrogént. – Mi a véleményed? – kérdi Kylie-t, mikor az melléje lép. – Meg akarod tudni, milyen szép vagy?

Kylie tudja, hogy az anyja megöli érte. Egész hátralévő életére szobafogsággal bünteti, és visszaveszi minden kiváltságát: nincs több mozi a hétvégén, nincs rádió, nincs tévé, semmi. És ami ennél is rosszabb, anyja azzal a rettenetes, megbántott ábrázatával néz majd rá – *Látod, mit tettél?* – vádolja a tekintete. *Pedig én mennyit gürcöltem, hogy felneveljelek téged meg a nővéredet.*

– Persze – válaszolja Kylie könnyedén, mintha nem is dübörögne a szíve. – Csináljuk! – mondja nagynénjének, mintha nem arról szólna egész élete, hogy csak csapódik ide-oda.

Bármilyen érdelemes frizura elkészítése tetemes időbe telik, nem is szólva az ilyen radikális változtatásról, és Sally, Antonia meg Gideon Barnes már közel egy órája várnak Del Vecchio egyik bokszában, isszák a cukormentes kólát, és dohányoznak.

– Emiatt hagytam ki a fociedzést – szólal meg Gideon gyászosan.

– Na és? Kit érdekel? – kérdi Antonia.

Antonia egész nap a fagyfaltozóban dolgozott, és most izomláza van a jobb vállában. Úgy érzi, nem önmaga ma este, bár azt nem tudja, ki más lehetne. Hetek óta senki nem hívta randizni. A fiúk, akik eddig belé voltak bolondulva, most egyszerre mintha fiatalabb lányok után futnának – akik talán nem olyan szépek, mint Antonia, de a legkisebb dologgal is el lehet kápráztatni őket, például a számítógépszakkörön kapott idióta díjjal vagy az úszócsapat kupájával, és kocsányon lóg a szemük, ha egy fiú akármilyen picit bókot is mond nekik – vagy pedig egy Gillian nénihez hasonló idősebb nő után futnak, aki annyival tapasztaltabb egy Antonia korú lánynál, hogy

egy középiskolás fiúnak még elképzelni is nehezebbre esik, hogy mi mindent tanulhatna tőle az egyben.

Ez a nyár nem Antonia reményei szerint alakult. Már most látja, hogy a mai este is reménytelenül pocsék lesz. Anyja annyira sürgette, hogy időben ideérjenek a vacsorára, hogy Antonia gondolkodás nélkül kikapkodta a ruháit a komódfiókból. És most derül ki, hogy amit fekete pólónak hitt, az egy olajzöld színű borzadály, amit soha az életben föl nem vett volna. A pincérek rendszerint kacsingatnak Antoniára, és ajándék kosár zsemlet és fokhagymás pirítóst hoznak. Ma este azonban mintha észre sem vennék, hogy a világon van, egy visszataszító kis tanulópincesz kivételével, aki annyit kérdezett, hogy gyömbéért kér-e egy kólát.

– Ez nagyon is rávall Gillian néniére – mondja Antonia az anyjának, mikor már egy örökkévalóság óta várnak. Olyan tapintatlan!

Sally, aki egyáltalán nem biztos benne, hogy Gillian nem veszi rá Kylie-t, hogy kapaszkodjon fel egy tehervonatra vagy stoppoljon le Virginia Beachre csak a hecc kedvéért, most bort iszik, amit csak igen ritkán tesz.

– A francba mindkettejükkel! – mondja.

– Anya! – kiáltja Antonia döbbenetben.

– Rendeljünk – javasolja Sally Gideonnak. – Kérjünk két pepperonis pizzát.

– Te nem is eszel húst – emlékezteti Antonia.

– Akkor én még egy pohár Chiantit kérek – mondja Sally – Meg töltött gombát. És talán egy kis spagettit is.

Antonia hátranéz, hogy odaintse a pincért, de abban a szempillantásban vissza is fordul. Fülíg elpirul, arcán verejtékcseppek ütköznek ki. Mr. Frye, a biológiatanára ül az egyik hátsó kis asztalnál, és egy sör mellett hallgatja a pincértől a padlizsánrolód dicséretét. Antonia mélységesen bele van zúgva Mr. Frye-ba. Annyira tetszik neki, hogy olykor már azt latolgatta, hogy megbukik biológiából, csak aztán kiderült, hogy Mr. Frye osztól tovább is viszi az osztályt. Nem számított, hogy túl öreg lenne hozzá, olyan hihetetlenül jóképű, hogy ha a végzős osztály összes fiúját egy nagy szalaggal összekötnék és melléje tennék, úgy sem nyomnának semmit a latban. Mr. Frye mindennap körbefutja a középiskola mögötti víztározót alkonyatkor. Antonia minden áldott este ott áll, amikor megy le a nap, de a férfi soha nem adja jelét, hogy észrevenné. Még csak nem is int neki.

Természetesen azon az egyetlen estén kell találkoznia vele, amikor nincs kisminkelve, és ez a rettenetes olajzöld izé van rajta, amely most, hogy tüzetesebben megismerléli, nem is tűnik ismerősnek. Micsoda groteszk helyzet! Még az az idióta Gideon Barnes is az ingét nézi.

– Mit bámulsz? – kérdi Antonia olyan durván, hogy a fiú elkapja a fejét, mintha pofontól tartana. – Mi bajod? – rivall rá, amikor Gideon egyre bámulja. Istenem, mennyire nem állhatja ezt a fiút! Tisztára úgy pislog,

mint egy galamb, és gyakran gurgulázó hangot hallat, mintha ki akarna köpni.

– Azt hiszem, ez az én pólóm – mondja Gideon bocsánatkérően, és valóban az övé. Egy karácsonyi St. Croix-i kiruccanás alkalmával vette, és múlt héten Owenséknél felejtette, így került a mosásba. Antoniát porig alázná, ha tudná, hogy fekete betűkkel a SZŰZ VAGYOK felirat van a hátára nyomtatva.

Sally hívja a pincért, és rendel két pizzát – simát, pepperoni nélkül –, három adag töltött gombát, egy kosár fokhagymás pirítóst és két adag vegyes salátát.

– Remek – vidul fel Gideon, mert farkaséhes, mint rendesen. – Egyébként meg – fordul Antoniához –, elég, ha holnap adod vissza.

– Kösz. – Antonia már alig bírja. – Mintha én kértem volna egyáltalán.

A lány hátrakémszel a vállá fölött. Mr. Frye úgy szegezi tekintetét a mennyezeti ventilátorra, mintha izgalmasabb dolog nem is létezne a Föld kerékén. Antonia feltételezi, hogy tanára a fény vagy a sebesség valamely tudományos aspektusát tanulmányozza, de csak félig találja el; a pillanat közvetlenül kapcsolódik Ben Frye fiatalkorának egy időszakához, amelyben egy barátját ment meglátogatni San Franciscóba, de a város ott marasztalta tíz teljes évre, mialatt Ben egy ismert LSD-készítőnek dolgozott. Ben Frye ekkor vezetettet be a tudományokba. Ezért érzi időnként úgy, hogy le kell lassulnia. Ilyenkor megáll és csak bámul, olyasmikre, mint a mennyezeti ventilátor vagy az ablaküvegen végigfutó esőcsepp. Ilyenkor eltűnődik, hogy mihez kezdett egyáltalán az életével.

Most, a pörgő ventilátort nézve a nőre gondol, akit aznap reggel látott Sally Owens hátsó kertjében. Akkor szokása szerint meghátrált, de ez többé nem fordulhat elő. Ha újból találkozik azzal a nővel, egyenesen odamegy hozzá és megkéri a kezét. Elege van belőle, hogy a sors folyton elsétál mellette. Évekig csak pörgött és pörgött egy helyben, mint ez az éttermi ventilátor. Mi a különbség közte és egy tisztavirág között, mely egy teljes nyavalyás életet megél huszonnégy óra leforgása alatt? Ben úgy érzi, már a tizenkilencedik órában jár, ha a férfiak átlagéletkorát tekintjük. Ha valóban csak öt órája maradt, akkor talán elkezdhet élni végre, mondhatja, hogy a pokolba is, egyszer az életben azt teszi, ami neki tetszik.

Ben Frye ilyen gondolatokon töri a fejét, s ráadásésképpen azon, hogy rendeljen-e kapucsínót, kockáztatva az éjszakai alvását, amikor Gillian benyit az étterembe. Antonia legjobb fehér inge és egy régi kék farmer van rajta, és mindehhez a legragyogóbb mosolyát öltötte fel. Ez a mosoly hegyeket lenne képes elmozdítani. Ez a mosoly úgy el tudja csavarni egy férfiember fejét, hogy az fellöki a sörét, és még csak észre sem veszi, hogy tócsa gyűlik az abroszon és a padlón is alatta.

– Készüljtek! – lép be Gillian a boksza, ahol a három boldogtalan

vendég várakozik leesett vércukorszinttel és türelmük csekély maradékával.

– Háromnegyed órája készen állunk – mondja Sally a hűgának köszönés helyett. – Ha van egyáltalán mentséged, ajánlom, hogy elfogadható legyen.

– Hát nem látjátok? – kérdi Gillian.

– Csak azt látjuk, hogy kizárólag magadra gondolsz – mondja Antonia.

– Ó, igazán? Te már csak tudod. Jobban, mint bárki más.

– Beszárás! – szólal meg Gideon Barnes.

Egy pillanat alatt meg is feledkezett korgó gyomráról. Nem törődik vele, hogy a lába begörcsölt a szűk bokszban. Egy Kylie-ra nagyon emlékeztető lány közeledik feléjük, csakhogy ez a lány egy dögös csaj. Ennek a lánynak tuskésre nyírt szőke haja van, és nagyon vékony alakja, nem olyan golyaformán, hanem mint az olyan nőknek, akik magukba bolondítják az embert akkor is, ha jóformán gyerekember még, vagy ha egy örökkévalóság óta ismerik is.

– Totál beszárás! – ismétli Gideon, ahogy a lány közelebb jön. Pedig Kylie az. Ő kell legyen, mert amikor elvigyorodik, Gideon felismeri a fogáról, amelyikből a múlt nyáron lepattant egy kis darab, amikor Kylie egy fociedzésen a labdáért vetődött.

Amikor Kylie észreveszi, hogy mindannyian eltáptott szájjal bámulnak rá, akárha az aranyhalak edényébe pottyant volna, zavart, vagy talán valami megbánásfélét érez. Becsusszan a bokszba Gideon mellé.

– Mindjárt éhen halok – mondja. – Pizzát eszünk?

Antonia iszik egy korty vizet, de így is az ájulás kerülgeti. Valami egészen rettenetes dolog történt. Olyan hatalmas változás, mintha kizökönt volna a világ. Antonia érzi, hogy az étterem sárgás fényében megfakul, és már csak mint Kylie Owens testvére létezik, akinek túl vörös a haja, aki a fagylatozóban dolgozik, aki lúdtalpa és fájó válla miatt nem teniszezhet és nem evezhet.

– Hát senki nem szól semmit? – kérdezi Gillian. – Senki nem mondja, hogy „Kylie! Fantasztikusan nézel ki! Óriási vagy! Boldog születésnapot!”

– Hogy tehetted ezt? – Sally feláll, és szembefordul vele. Lassan egy órája Chiantit iszik, mégis színjőzan. – Nem gondolod, hogy engedélyt kellett volna kérned hozzá? Nem gondolod, hogy túl fiatal ahhoz, hogy fesse a haját és sminkeljen, és olyat tegyen, ami hozzád hasonlóan nyomorúságos életre kárhoztatja? Eszedbe jutott valaha is, hogy nem akarom, hogy hasonlítson hozzád, és ha lenne egy csöpp eszed, te sem akarnád, különös tekintettel arra, amiken mostanság keresztülmentél? És pontosan tudod, hogy miről beszélek. – Sally egyre hisztérikusabb, nem hajlandó visszafogni a hangját. – Hogy tehetted ezt? Hogy merészelted? – kiáltja.

– Ne izgasd fel úgy magad! – Gillian nem ilyen reagálásra számított. Talán egy kis tapsra. Vagy vállveregetésre. Ilyen kitérésre azonban

semmiképpen. – Tehetünk rá egy kis barnát, ha ez ekkora ügy

– Igenis hogy ekkora ügy. – Sally már zihál. Nézi a bokszban ülő lányt, Kylie-t, vagy aki ő volt valaha, és úgy érzi, tört döftek a szívébe. Igyekszik orrán venni a levegőt, és a száján át kifújni, ahogy valamikor a relaxációs foglalkozáson tanították. – Bűn megfosztani valakit a fiatalságától és ártatlanságától. És az igenis nagy ügy.

– De anya! – könyörög Antonia.

Antoniát soha nem érte ekkora megaláztatás. Mr. Frye úgy figyeli őket, mintha egy színelőadáson ülne. És nem ő az egyetlen. Valószínűleg nem folyik több beszélgetés az egész étteremben. Jobb szórakozás Owenséket hallgatni. Élvezni a műsort.

– Ehetnének végre? – esdekel Antonia.

A pincér hozza a rendelést, és óvatosan az asztalra teszi. Kylie igyekszik nem törődni a felnőttekkel. Számított rá, hogy anyja dühös lesz, de ez minden elképzelését felülmúlta.

– Nem vagy éhes? – súgja Gideonnak. Kylie úgy gondolja, hogy Gideon az egyetlen még épeszű ember az asztalnál, de mihelyt ránéz, tudja, hogy a fiú most nem ételre gondol. – Mi bajod? – kérdi Kylie.

– Megváltoztál. – Gideon hangjából vád csendül ki. – Teljesen más vagy.

– Dehogyan vagyok – mondja Kylie. – Csak a hajam.

– Nem – mondja Gideon. Kezd magához tért első megdöbbenéséből, és úgy érzi, meglopták. Hová lett a csapattársa, hol a barátja? – Nem ugyanaz a lány vagy. Hogy lehettél ilyen hülye?

– Menj a francba! – mondja Kylie vérig sértve.

– Jó – válaszolja Gideon. – Volnál szíves kiengedni, hogy indulhassak?

Kylie helyet ad, és Gideon kikászálódik a bokszból. – Tiszta idióta vagy! – vágja oda Kylie önmagát is meglepő hűvösséggel. Még Antonia is mintha tisztelettel nézne rá.

– Így kell viselkedni a barátoddal? – kérdezi Sally Kylie-t. – Látod, mit tettél? – fordul most Gillianhez.

– Tényleg idióta – mondja Gillian. – Ki megy el egy buliból, amikor még el sem kezdődött?

– Nemcsak hogy elkezdődött – válaszolja Sally –, de véget is ért. Még mindig nem fogod fel? – Megkeresi a pénztárcáját, és pénzt dob az asztalra az el sem fogyasztott ételek mellé. Kylie már kivett egy szelet pizzát, de anyja tekintetét látva gyorsan kiejti a kezéből. – Gyerünk! – mondja Sally a lányainak.

Ben Frye-nak csak most esik le, hogy új esélyt kapott. Sally és a lányok fölálltak, Gillian egyedül maradt az asztalnál. Ben lazán odasétál, mintha nem száguldana a pulzusa.

– Szia, Sally – köszön. – Hogy vagy?

Ben azon kevés tanárok közé tartozik, akik egyenlő félként bánnak Sallyvel, jóllehet ő csak titkárnő. Nem mindenki ennyire előzékeny – Paula Goodings, a matematikatanár rendszeresen ugráltatja, mivel meggyőződése, hogy Sally azért van, hogy bárki, aki arra jár, feladatot adhasson neki. Ben és Sally évek óta ismerik egymást, és amikor Ben az iskolába került, még majdnem randevúztak is, de aztán egyetértettek abban, hogy jobb, ha barátok maradnak. Azóta gyakran ebédelnek együtt, és azonos oldalon állnak az értekezleteken, szívesen beülnek valahova egy sörre, és kipletykálják a tantestületet.

– Pocsékul – válaszolja most Sally, és csak utána veszi észre, hogy Ben meg sem várta a választ, máris arrébb ment. – Ha már kérned – teszi még hozzá.

– Üdv, tanár úr – köszön Antonia a mellette ellépő Ben Frye-nak. Ragyogó mosolyt villant rá, ennél többet nem tehet e percben.

Ben futólag visszamosolyog, de csak az asztalnál áll meg, ahol Gillian az érintetlen ételt bámulja.

– Valami baj van a pizzával? – kérdezi Ben. – Segíthetek valamiben?

Gillian felnéz rá. Áttetsző, sűrke szeméből könnyek potyognak. Ben lép egyet feléje. Elindult az úton, és ha akarna, akkor sem lenne képes visszafordulni.

– Nincs semmi baj – biztosítja Sally, miközben maga köré gyűjti a lányokat, és a csapat megindul a kijárat felé.

Ha Sally szíve nem zárult volna be, még sajnálná is Bent. Szánakozna rajta. A férfi már leült Gilliannel szemközt. Kivette a gyufát a lány kezéből – melyre megint rájött az az átkozott remegés –, és meggyújtja a cigarettáját. Miközben Sally kitereli lányait az étteremből, mintha a következő mondat ütné meg a fülét: „Kérlek, ne sírj”. De lehet, hogy azt is hallja: „Gyere hozzám feleségül. Még ma megesküdhetnénk.” Vagy talán csak képzelet a férfi szavait, mivel tudja, mit akar. Minden férfi, aki úgy nézett Gillianre, ahogy most Ben, tett már házassági ajánlatot.

Sally azonban úgy gondolja, hogy Ben Frye felnőtt férfi, tud vigyázni magára, vagy legalábbis megpróbálhatja. A lányai azonban más lapra tartoznak. Nem fogja engedni, hogy Gillian egyszer csak feltűnjön itt a semmiből, három válással és egy halott fickóval a háta mögött, és kezébe vegye a lányai irányítását. A Kylie-hoz és Antoniahhoz hasonló kamaszok túl sérülékenyek, egyetlen durva szótól összetörnek, és hajlamosak azt hinni, hogy nem elég jók. Sally nézi lánya tarkóját, ahogy megy át mögötte a parkolón, és sírhatnékja támad. De nem sír. És nem is fog.

– Nem is olyan rossz a hajam – mondja Kylie már a Hondában. – Nem értem, mi olyan rettenetes abban, amit tettünk. – Amint ott ül egyedül a hátsó ülésen, furcsa érzés fogja el. Nem elég a hely a hosszú lábának, és össze kell húznia magát, hogy elférjen. Úgy érzi, a legszívesebben kiugrana

a kocsiból és elgyalogolna. Új életet kezdene, és soha nem nézne vissza.

– Ha majd elgondolkodsz rajta, talán megérted – mondja Sally – Több eszed van, mint a nagynénédnek, ezért több esélyed van arra is, hogy belásd a hibádat. Gondolkodj rajta.

Kylie gondolkodik, és oda lyukad ki, hogy senki nem akarja, hogy boldog legyen, az egy nagynénjét kivéve. A többiek fikarcnyit sem törődnek vele.

Némán teszik meg a hazafelé vezető utat, de miután kiszállnak és a bejárati ajtó felé indulnak, Antonia nem túrtóztetheti magát tovább: – Ocsmányul nézel ki – súgja Kylienak. – És tudod, mi a legrosszabb benne? – Úgy skandalja a következő mondatot, mintha átkot mondana: – Hogy pont úgy nézel ki, mint ő.

Kylie szeme ég, de már nem fél visszavágni a nővérének. Miért is félne? Antonia furcsán sápadtnak látszik ma este, és kiszáradt haja olyan, mint egy maroknyi csatba fogott, vérszínű szalma. Már nem is olyan szép. És nem olyan fensőséges, amilyennek mindig mutatta magát.

– Akkor jó – mondja Kylie. Hangja mézédés és könnyed. – Ha úgy nézek ki, mint Gillian néni, akkor igazán boldog vagyok.

Sally valami veszélyt hall ki lánya hangjából, de hát a tizenhárom év veszélyes kor. Olyan, amelyben a lányok odamondogatnak, amelyben a jó minden látható ok nélkül elromlik, és az ember elveszítheti saját gyermekét, ha nem vigyáz.

– Holnap elmegyünk a drogériába – mondja Sally – Egy csomag barna festék helyrehozza a dolgot.

– Ebbe nekem is van bebeszólásom. – Kylie maga is meglepődik, de nem hátrál meg.

– Nem értek egyet – mondja Sally. Gombóc van a torkában. Kéztetést érez, hogy tegyen valamit, azon kívül, hogy itt áll – például vágja pofon Kylie-t, vagy boruljon a nyakába, de tudja, hogy mindkettő képtelenség.

– Rossz hírem van – vág azonnal vissza Kylie. – Az én hajmról van szó.

Antonia szélesen elvigyorodik.

– Szerinted ez terád is tartozik? – kérdi tőle Sally. Megvárja, míg Antonia bemegegy, majd Kylie-hoz fordul. – Majd holnap megbeszéljük. Menj be te is.

Sötét és mély az ég. Lassan kigyúlnak a csillagok. Kylie megrázza a fejét. – Nem megyek.

– Rendben – mondja Sally – Van valami gyanús zöngé a hangjában, de továbbra is kihúzott derékkal, elszántan áll. Hetek óta fél, hogy elveszíti a lányát, hogy jobban imponál majd neki Gillian laza stílusa, hogy Kylie időnek előtte felnő. Sally eltervezte, hogy megérett lesz, hogy Kylie viselkedését muló szeszélynek fogja majd fel, de most, hogy megtörtént,

megdöbben azon, hogy milyen dühös. *Mindazok után, amit tettem érted* – motoszka valahol az agyában, és ami még rosszabb, már beleköltözött a szívébe is. – Ha így akarod tölteni a születésnapodat, hát csak rajta.

Amint Sally bemegy a házba, az ajtó apró szisszenéssel csukódik be utána, és zajosan kattán. Kylie tizenhárom éve él már eme égbolt alatt, de ma este néz föl először a csillagokra. Lerúgja a cipőjét, a verandán hagyja, és hátraindul a kertbe. Az orgona soha nem virágzott a születésnapján, és Kylie ezt szerencsés jelnek tekinti. A buja bokrok olyan összevissza terjeszkednek, hogy le kell hajolnia, ha el akar férni mellettük. Egész életében a nővére mércéjével mérte magát, de ennek most vége. Ezt az ajándékot kapta Gilliantól ma este, és ezért örökké hálás lesz neki.

Bármilyen megtörténhet, és Kylie belátja ezt. A pázsitot betöltik a szentjánosbogarak és a hőség hullámai. Kylie kinyújtott tenyerére szentjánosbogarak gyűlnek. Amint lerázza őket, és a kis bogárkák szárnyra kapnak, azon gondolkodik, hogy talán van benne olyasvalami, ami másokban nincs. Intuíció vagy remény maga sem tudja, hogy nevezze. Talán csak az az egyszerű felismerés, hogy tudja, valami megváltozott és folyamatosan változik ez alatt a sötét és csillagporos égbolt alatt.

Kylie-ban mindig is megvolt annak képessége, hogy olvasson az emberekben, ha bezárultak előtte, ha nem. És most, tizenhárom éves korára e sarjadzó képessége felerősödött. Egész este színeket látott az emberek körül, mintha belülről világítanának, akár a szentjánosbogarak. Látta nővére féltékenységének zöld karéját, látta a riadság Sallyt körülvevő fekete auráját, amikor anyja felfogta, hogy a lánya felnőtt nő, és nem kislány többé. Kylie olyan valóságosnak érezte a színsávokat, hogy kezét kinyújtva megpróbálta megérinteni őket, ám a színek szétfoszlottak a levegőben és semmivé váltak. És most, saját kertjükben állva Kylie látja, hogy az orgonának, ennek a gyönyörű élőlénynek saját aurája van, mégpedig meglepően sötét aurája. Lila, de valahogy leginkább egy vérfoltos ereklyére hasonlít, és felfelé száll, akár a füst.

Kylie egyszerre nem érzi olyan felnőttnek magát. Vágyik az ágyába, sőt arra is, hogy visszafordíthassa az időt, egy kicsikét legalább. Ám ez soha nem lehetséges. Ami megtörtént, az megtörtént. Nevetséges feltételezés, de Kylie meg merne esküdni, hogy idegen van a kertben. A lány az ajtó felé hátrál, lenyomja a kilincset, és mielőtt belép, a pázsitra visszanezve megpillantja. Hunyorog, de biztos benne, hogy látja az orgona boltíve alatt; az a fajta férfi, akibe épeszű nő nem szívesen botlana egy ilyen sötét éjszakán. Nem zavarja, hogy magánterületen van, mintha csak a saját kertjében volna. Egyértelmű, mint az nem érdekli semmi olyasmi, mint az illem vagy a tisztesség. Csak ül ott és vár, nem törődve azzal, hogy mit szól Kylie vagy bárki más. Teljes valóságában ott ül, hidegen ragyogó szemével bámulja a csillagokat, vár, hogy benyújthassa a számlát.

Látnokok

Ha egy nő bajban van, mindig vegyen föl valami kéket. Kék cipőt vagy kék ruhát. Egy pulóvert, melynek színe megegyezik a vörösbegy tojásának árnyalatával, vagy az ég kékjét idéző sálát. Vagy akár csak fűzzön át egy keskeny kék szaténszalagot kombinéjának fehér csipkeszegélyén. Ezek bármelyike megfelel a célnak. Ám ha egy gyertya kék lánggal ég, az egészen más, az nem hoz szerencsét, mert azt jelenti, hogy szellem költözött a házba. S ha a láng ráadásul imbolyog is, és minden alkalommal magasabbra csap, amikor a gyertyát meggyújtják, akkor a szellem már kezd berendezkedni. Körbefolyja a bútorokat és a parkettát, beveszi magát a ruhásszekrénybe, és hamarosan zörgetni kezdi az ajtókat és az ablakokat.

Néha jó időbe beletelik, mire a ház lakói észreveszik, hogy mi történt. Az emberek hajlamosak úgy tekinteni mindazt, amit nem értenek, mintha nem is létezne. Mindenáron logikát keresnek benne. A nők elhitetik magukkal, hogy estéről estére máshová tették a fülönfüggőjüket. Meggyőzik magukat, hogy egy beszorult fakanál dugítja el folyton a mosogatógépet, a vécé pedig azért önt ki állandóan, mert előregedtek a csövek. Ha az emberek egymás torkának esnek, ha az ajtókat csapkodják és mindennek elmondják a másikat, ha éjjelente lidércálmom és büntudat veri fel őket, és ha a szerelem az émelygést hozza rájuk, ahelyett hogy boldog szédülésbe esnének, akkor tanácsos a szerencsétlenség minden lehetséges okát számításba venni.

Ha Sally és Gillian beszélő viszonyban lettek volna, ahelyett hogy kerültek egymást a folyosón vagy a vacsoraasztalnál, és még annyit sem szólnak egymáshoz, hogy elkérjék a vaját vagy a zsemlet vagy a borsót, rájöttek volna, miközben fehér hevével csöndben fogyott a július, hogy mindketten egyformán szerencsétlenek. Ha bármelyikük felkapcsolta a villanyt, aztán kiment egy pillanatra, gyakran sötét szobába tért vissza. Ha kocsiba ültek, még a sarokig sem jutottak, máris kifogyott a benzin, pedig órákkal azelőtt szinte tele volt a tank. Ha valamelyikük zuhanyozott, a meleg víz minden átmenet nélkül jéghidegbe váltott, mintha valaki szórakozott volna a csappal. A tejesüvegből turot csepegett. Szénné égett a

pirítós. A gondosan kikézbesített levelek ketté voltak tépve, és a szélük elfeketedett, mint a hervadt rózsaszirmé.

Hamarosan mindkét testvér elveszítette, amit a legbecesebbnek tartott. Sally egy reggel arra ébredt, hogy lányai fényképe eltűnt az íróasztalán lévő ezüstkeretből. A néniktől az esküvőjére kapott gyémánt fülbevaló sem volt az ékszeres dobozában, hiába kutatta végig az egész hálószobát, sehol nem találta. A hónap vége előtt esedékes számlákat, melyek mindig takaros kis halomban sorakoztak a konyhapulton, mintha a föld nyelte volna el, pedig Sally meg volt győződve róla, hogy kiállította és borítékokba zárta a csekkeket.

Gillian ugyan mindig is szétszórt és rendetlen volt, de most olyan holmikát nem talált, amiket még neki is nehéz lett volna elveszítenie. Sokat irigyelt piros cowboysizmája, melyet mindig az ágya mellett tartott, egy reggel egyszerűen nem volt ott, mintha eldöntötte volna, hogy odébbáll. A tarokk-kártyája, melyet mindig gondosan egy szatén zsebkendőbe kötözött, s mely kétségtelenül kisegítette élete egyik-másik kátyújából – különösen a második házassága után, amikor teljesen kismimzve nem volt más választása, mint hogy ügyfelenként két dollár kilencvenöt centért jövődöt mondjon egy bevásárlóközpontban – egyszerűen köddé vált, az egy Akasztott embert kivéve, mely helyzete szerint vagy bölcsességet vagy önzést jelent.

Eltűntek kis dolgok, mint Gillian körömszipesze és órája, de hiányoztak nagyobb holmik is. Tegnap, amikor Gillian félálomban kilépett a házból, és be akart szállni a régi Oldsmobile-ba, csak hűlt helyét találta. Gillian elkésett a munkából; úgy gondolta, hogy csakis valami csibész lophatta el az autóját, és majd a Hamburger Kunyhóból hívja a rendőrséget. Ám amikor gyaloglásra alkalmatlan cipőjében, fájós lábbal végre megérkezett, ott állt az Oldsmobile a parkolóban, mintha gondolt volna egy nagyot, hogy megelőzi, és most előállt.

Gillian megkérdezte a kora reggel óta húst sütő Ephraimot, hogy nem látott-e kiszállni valakit a kocsijából; hangja idegesen, szinte már hisztérikusan csengett.

– Valaki megtréfált – vélte Ephraim. – Vagy el akarta lopni a kocsidat, csak aztán begyulladt.

Gillian mostanában nagyon meg tudta érteni, ha valaki begyulladt. Ha megszólalt a telefon, akár a munkahelyén, akár Sally lakásában, egyből arra gondolt, hogy Ben Frye az. Gillian minden porcikájában remegni kezdett, hacsak rágondolt a férfitra, még a lábujja is bizsergett. Ben mindjárt az étteremben töltött este utáni reggelen vörös rózsacsokrot küldött neki, de Gillian felhívta, hogy nem fogadhatja el, és semmi mást sem.

– Ne hívj többé – mondta neki. – Ne is gondolj rám! – kiáltotta.

Mi az ördög van Ben Frye jal – hát nem Látja benne a született vesztést?

Mostanában minden, amihez csak Gillian hozzáért, azonnal darabjaira hullott: állat, zöldség, ásvány, bármi lett légyen is. A pusztá érintésétől egyformán szétesett minden. Amikor kinyitotta Kylie ruhásszekrényét, az ajtó levált a zsanérjairól. Ha föltett egy rizses paradicsomleves-konzervet a leghátsó gázlángra, a konyhafüggöny tüzet fogott. Kiment az udvarra, hogy nyugodtan elszívjon egy cigarettát, hát nem egy döglött varjúba botlik, mely mintha direkt az ő útjába pottyant volna az égből?

Gillianneel balszerencse, pech járt együtt, pusztulást hozott, mint a pestis. Ha bele mert pillantani a tükörbe, ismerős arc tekintett vissza rá: magas arccsont, nagy szürke szempár, buja száj, ismerős, és sokak szerint szép arc. Mégis, egyszer vagy kétszer kissé túl hirtelen nézett oda, és akkor nem volt tetszésére, amit látott. Bizonyos szögből, bizonyos megvilágításban az a nő nézett vele szembe, akit elképzelése szerint Jimmy láthatott késő éjszaka, ha berüggott, az, aki arca elé kapott kézzel hátrált előle. Az a nő hiú, ostoba liba volt, akinek előbb járt a nyelve, mint az esze. Az a nő azt hitte, megváltoztathatja Jimmyt, vagy jobb híján legalább valahogy átrendezheti. A reménytelenül ostoba nő. Nem csoda, ha nem volt képes begyújtani a tűzhelyt vagy megtalálni a csizmáját. Nem csoda, hogy sikerült megölnie Jimmyt, pedig ő épp csak egy kicsivel több gyöngédségre vágyott.

Gillian odavolt attól, hogy Ben Fry melléje telepedett a boksza, és mire a nagy lelki zűrzavarban eszmélni kezdett, éjfél lett. Addigra megettek mindent, amit Sally rendelt, és annyira egymásba habarodtak, hogy észre sem vették, mindketten elfogyasztottak egy-egy egész pizzát. És még az sem volt elég. Úgy ettek, mint akiket hipnotizáltak, nem is látták a villájukra szúrt saláta- és gombadarabokat, és a legszívesebben fel sem álltak volna az asztaltól, mert az egyet jelentett az elválással.

Gillian még mindig nem tudja elhinni, hogy Ben Frye valóság. Egyik férfihoz sem hasonlít, akivel Gillian együtt volt eddig. Először is odafigyel rá. Azután melegszívű, ismeretlenek is vonzódnak hozzá és bíznak benne. Ha életében először jár is egy városban, sokan még az odavalósiak közül is tőle kérdezik meg az utat. A Berkeleyn szerzett diplomát biológiából, de szombat délutánonként bűvészmutatványokkal szórakoztatja a helyi kórház gyermekosztályának kis betegeit. És nem csak a gyerekek gyűlnek köréje, ha előszedi a selyemkendőit, a doboz tojást és a kártyacsomagot. Olyankor se lát, se hall a sok nővér az osztályon, akik közül jó néhány esküdni merne, hogy Ben Frye a legszebb férfi egész New York államban.

Erthető, ha Gillian Owens nem az első nő, akinek a gondolatai folyton Ben körül forognak. Egyes helybéli nők olyan régóta járkálnak utána, hogy betéve tudják a napirendjét és életének történéseit, és annyira tele van vele a fejük, hogy a saját telefonszámuk helyett is önkéntelenül az övét diktálják be. Valamelyik kolléganője garantáltan beállít hozzá péntek este egy tál raguval, és frissen elvált szomszédok kétségbeesetten hívják fel késő éjjel,

mert kiment a biztosíték, és az ő hozzáértő segítsége nélkül feltétlenül áramutést kapnának.

Ezek a nők bármít megadnának érte, ha Ben rózsát küldözgetne nekik. Azt mondanák, hogy Gillannek nincs ki a négy kereke, ha visszaküldi. Mázlista vagy, mondanák neki. Ám ez a mázli fonák egy helyzet: abban a pillanatban, hogy Ben beléje szeretett, Gillian tudta, hogy soha nem mehet bele, hogy egy ilyen csodálatos férfinak egy magafajta nővel dolga legyen. A sok zűrzavar után, amit okozott, ki van zárva, hogy még egyszer szerelembe essen. Kizárólag akkor menne férjhez, ha erőszakkal kényszerítenék, például ha odaláncolnák a kápolna falához, és pisztolyt fognának rá. Az étteremből hazaérve megesküdtött magának, hogy soha többé nem lesz senki felesége. Bezárkózott a fürdőszobába, és egy fekete gyertya lángjánál megpróbálta felidézni a nagynénik varázsigeit. Mivel azonban kudarcot vallott, elismételte háromszor, gyors egymásutánban, hogy „Szingli mindörökké”, és úgy tűnik, ez bevált, mert bár szíve mást súg, azóta egyre visszautasítja Bent.

– Hagyj békén! – mondja a férfinak a telefonba. Próbál nem gondolni arra, hogy milyen jól néz ki, vagy hogy milyen érzés lenne megsimogatni a bűvészmutatványok napi gyakorlásával szerzett a bőrkeményedést az ujjain. – Találj magadnak egy olyan valakit, aki boldoggá tesz.

Ámde Ben nem ezt akarja. Ben Gilliant akarja. Egyre telefonál és telefonál, míg az Owens-házban egyértelművé nem válik, hogy csakis ő lehet az, ha megcsörren a telefon. Bárki emeli is fel, nem szól bele, nem is köszön. Csak levegőt vesznek és várnak. Odáig fajult a helyzet, hogy Ben meg tudja különböztetni levegővételük hangját: Sally tárgyilagos lélegzetvételét, Kylie lószerű horkantását, mellyel kifejezi, hogy nincs türelme a karámon kívüli ostoba kétlábúhoz. Antonia bánatos, izgalomtól szapora lihegését. És természetesen azt a hangot, amelyben mindegyre reménykedik: a Gillian torkából feltörő elkeseredett és gyönyörűségees sóhajt, mielőtt elküldené melegebb éghajlatra. Hagyj békén, szedd össze magad, vagy tégy, amit akarsz, csak engem ne hívj többé.

Van azonban valami a hangjában, ami a férfit csapdába ejti: amikor Gillian leteszi a kagylót, Ben tudja, hogy szomorú és tanácstalan. Márpedig Ben nem bírja elviselni a gondolatát, hogy Gillian boldogtalan. Ha csak rágondol, hogy könnyes a szeme, tébolyultságában kétszer annyit fut, mint rendszeren. Annyit köröz a víztározó körül, hogy a kacsák megismerik, és föl sem röppennek a közeledtére. Már olyan ismerős, mint az alkony vagy a felkockázott kenyér. Ben futás közben néha a „Heartbreak Hotel”-t énekli, és ilyenkor tudja, hogy nagy bajban van. Egy látnok egyszer a bűvészek Atlantic City-beli találkozásán megjövendölte neki, hogy ha egyszer szerelembe esik, az örökké tart majd; akkor csak nevetett rajta, de most látja, hogy beteljesedett a jóslat.

Zavarodottságában Ben akaratlanul is bűvésztrükköket produkál. Tankolásakor a hitelkártyájáért nyúlva egy szív királynőt húzott elő. Eltüntette a villanyszámláját, és felgyújtotta a rózsabokrot a hátsó kertben. Amikor egy idős asszonynak segített átkelni a Turnpike-on, a füle mögül előkapott egy negyeddollárost, a szívbajt hozva az idős hölgyre. És ami még ennél is rosszabb, kitiltották a reggelizőhelyéről, a Turnpike északi végén álló Bagoly kávéházból, mivel mostanában a jöttére az összes lány tojás táncba fog, az abroszok meg a földre csúsznak, ahogy a törzshelye felé tartva elhalad mellettük.

Bennek egyetlenegy gondolata van: Gillian. Már kötelet hurcol magával, hogy gyakorolja a Lúke Tom- és a Jacoby-csomót – ez a rossz szokása folyton előveszi, ha ideges, vagy ha nem kapja meg, amit akar. De most a kötél sem segít. Annyira vágyik a nőre, hogy gondolatban folyton szerelmeskedik vele, ha a féket szereli vagy a szomszédjával, Mrs. Fishmannel a japán bogárinváziót tárgyalja, akkor is. Annyira túl van hevülve, hogy a mandzsettái megpörkölődtek. Egyfolytában merevedése van, mintegy készenlétben áll valamire, ami a jelek szerint soha nem fog bekövetkezni.

Ben nem tudja, hogyan nyerje meg magának Gilliant, és jobb ötlet híján Sallyhez fordul. Sally azonban ki sem nyitja az ajtót. A szélfogó mögül beszél hozzá, távoli hangon, mintha Ben porszívóval házaló ügynök volna, és nem férfi, akinek a tenyerén a szíve.

– Fogadd meg a tanácsomat – mondja Sally – Felejtsd el Gilliant! Ne is gondolj rá! Vegyél el egy rendes nőt.

Ben azonban abban a pillanatban határozott, amikor meglátta Gilliant az orgona alatt. Akár az agya döntött így, akár nem, tény, hogy most minden egyes porcikája kívánja Gilliant. És amikor Sally elküldi, Ben nem engedelmeskedik. Leül a verandára, mintha tiltakozna vagy mintha a világ minden ideje az övé volna. Ott ül egész nap, akkor sem mozdul, amikor odahallik a tűzoltóság hatórási füttye a Turnpike-ról. Gillian hazaérve szólni sem fog hozzá. Ma ráadásul az óráját és a kedvenc rúzsát is elveszítette. Annyi hamburgert elejtett, hogy le merte volna fogadni, valaki kirángatja a tényérokot a kezéből. Erre most itt van Ben Frye, teljes szerelmes valójában, és nem csókolhatja meg, nem ölelheti át, mert ő méreg, és tudja is magáról. Hát ilyen az ő szerencséje.

Gillian a férfi mellett ellépve bezárkózik a fürdőszobába, és megnyitja a csapot, hogy ne hallják a sírását. Ennyi odaadást ő nem érdemel. Szeretne levegővé válni, akkor talán megszabadulna az egész bensejét emésztő érzéstől, melyet letagadhat, ahogy csak akar, de attól az még vágy formájában nagyon is jelen van. És hiába utasította vissza annyiszor a férfit, Gillian nem állja meg, hogy ki ne kukucskáljon a fürdőszobaablakon, hogy ott van-e még. Ott vár a fogyó fényben, rendíthetetlen bizonyosságban,

tudja mit akar: őt akarja. Ha Gillian beszélő viszonyban lenne a nővérel, pontosabban ha Sally hajlandó volna szólni hozzá, akkor Gillian odahúzná most az ablakhoz. *Hát nem gyönyörű?* Ezt kérdezné tőle. *Bárcsak megérdemelném* – suttogná nővére fülebe.

Antoniát egészen lehüti, hogy Mr. Frye-t a verandán látja, olyan nyilvánvalóan szerelmesen, minden büszkeségét és önbecsülését közszemlére téve, hogy akárki megtaposhassa. A lány visszataszítóan találja az érzelmek ilyen fokú kirakatba állítását. Amint munkába indulva elmegy a férfi mellett, annyi figyelmet sem szentel neki, hogy odaköszönjön. Ereiben mintha jeges víz folyna vér helyett. Antonia mostanában nem törődik annyit a ruháival. Estéknént nem keféli át ezerszer a haját, nem szedi ki a szemöldökét, nem önt szesámolajat a fürdővizébe, hogy a bőre selymes maradjon. Mi szükség van minderre egy szerelem nélküli világban? A minap eltörte a tükrét, és a szekrény mélyére süllyesztette a túsarkú szandálját. Mostantól minden figyelmét a munkájának szenteli, annyit dolgozik a fagyaltalozóban, amennyit csak bír. Ott legalább kézzelfogható valóságra számíthat: a befektetett idővel egyenes arányban áll a fizetéskor kiosztott pénzesutalvány Nincs elvárás és nincs csalódás, és Antonianak ebben a pillanatban erre van szüksége.

– Idegösszeroppanást kaptál? – kérdi Scott Morrison a fagyaltalozóban aznap este.

Scott hazajött a Harvardról a szünidőre; mályvacukros és csokoládéönteteket, színes cukordarát, cukrozott meggyet és mézes diót szállít a zsúrkocsiján. Ő volt a középiskolájukban valaha végzett legragyogóbb diák, és az egyetlen, akit fölvettek a Harvardra. Na és? Egész gyerekkorában olyan okostóni volt, hogy soha senki nem szólt hozzá, legkevésbé Antonia, aki szálnalmas, tutyimutyi alaknak tartotta.

A lány módszeresen mosogatta és rakta sorba a fagyaltos kelyheket. Egyetlen pillantást sem tékozolt Scottra meg a szirupos edényeire. Tény, hogy Antonia megváltozott: a szép lány, aki fenn hordta az orrát, ma este olyasvalakire hasonlít, aki kint rekedt egy viharban. Scott teljesen ártatlan kérdésére zokogásban tör ki. Patakszik a könnye, s maga is feloldódik bennük. Mintha kizárólag vízből állna. Hátát a fagyasztószekrénynek támasztva lecsúszik a padlóra. Scott otthagyja a zsúrkocsiját, és melléje térdel.

– Egy egyszerű igen vagy nem is megtette volna – mondja.

Antonia a fehér kötényébe törli az orrát. – Igen.

– Már látom – mondja Scott. – Egyértelműen pszichiátriai eset vagy.

– Azt hittem, szerelmes vagyok valakibe – magyarázza Antonia. – Könnyeinek patakja egyre árad.

– Szerelem, ugyan már! – biggyeszi Scott az ajkát. Majd undorodva megrázza a fejét. – A szerelmet nem szabad túlértékelni.

Antonia abbahagyja a sírást, és megnézi magának a fiút. – Pontosan – jelenti ki aztán.

Scott a Harvardon meglepetéssel vette tudomásul, hogy több száz, ha nem mindjárt több ezer hozzá hasonlóan okos ember létezik. Éveken át csak henyélt, megélt agyának egytized részéből, most viszont dolgoznia kellett. Annyira lefoglalta az egész éven át tartó versengés, hogy a napi teendőkre nem maradt ideje – leszokott a reggeliről és a nyiratkozásról, aminek következtében legalább tíz kilót fogyott, haja pedig a vállát verdeste, és főnöke utasítására össze kellett fognia egy gumival, hogy ne sértse a vendégek jóízlését.

Antonia mereven bámulja a fiút; felfedezi, hogy Scott teljesen más, és mégis pontosan ugyanolyan. Scott nyári munkatársa, aki húsz éve szállít ugyanazon az útvonalon, de még soha nem volt majdnem maximális felvételi pontot szerzett kisegítője, a parkolóban rátenyerel a dudára.

– Mennem kell – mondja Scott gyászos képpel. – A francba azzal a nyavalyás pénzzel!

Ez megteszi a hatását. Antonia is feláll, amikor Scott a zsúrkocsijáért indul. Arca forró, hiába működik a légkondicionáló.

– Viszlát a jövő héten – búcsúzik Scott. – Kezd kifogyni a parfé a raktárból.

– Hamarabb is benézhetnél – mondja Antonia. Van, amit a depresszió és a Gillian néni és Mr. Frye körüli kavarodás ellenére sem felejtett el.

– Be – ért egyet Scott, s kifelé menet rádöbben, hogy Antonia Owens nem is olyan üres lány, mint ahogy gondolta. Aznap este Antonia az egész hazautat futva teszi meg. Egyszerre tele van energiával, majdhogy szét nem feszíti. Az utcájuk sarkán orgonaillat csapja meg az orrát, és Antonianak nevetnékje támad: mennyi ostobaságot összebeszéltek néhány váratlan, nevetséges bimbó miatt. A legtöbben mostanra megszokták a virágok hihetetlen méretét, nem tűnik fel nekik, hogy az egész utca órákon át visszhangzik a méhek zümmögésétől, és különlegesen lágy, bíborszínű a fény. Egyesek azonban újra és újra visszatérnek. Van, aki csak megáll a járdán, és látszólag minden ok nélkül sírva fakad az orgona látványától, másoknak viszont bőségesen volna okuk a sírásra, bár ha megkérdéznék őket, nem ismernék el.

Forró szél támad, rázza a fák ágait, és mintha villámlana is kelet felől. Különös ez az este, olyan forró és súlyos, hogy inkább a trópusokhoz illenék, de mindezek ellenére Antonia észreveszi, hogy két nő, egy ősz hajú meg egy inkább amolyan lányféle jött el az orgonához. Antonia fülét sírás üti meg; amúgy is siet, de most gyors léptekkel bemegy a házba, és kulcsra zárja az ajtót.

– Milyen szánalmasak! – jelenti ki, miközben Kylie-val együtt kikukucskálnak az ablakon.

Kylie a szokásosnál is jobban magába zárkózott a születésnap vacsora óta. Hiányzik neki Gideon, és alig állja meg, hogy ne hívja fel. Rettenetesen érzi magát, de ettől mintha még szebb lenne. Lenyírt szőke haja nem kelt többé oly megdöbbenést. Már nem tartja görnyedten a hátát, hogy a magasságát leplezze, és most, hogy kihúzza magát, az állát is megemeli kissé, amitől úgy hat, mintha folyton a kék égboltot vagy a nappali mennyezetének repedéseit kémlelné. Kissé összehúzza a szemét, hogy jobban kilásson az ablakon. Érdeklí ez a két nő, akik hetek óta minden este megjelennek itt a járdán. Az idősebbet fehér aura veszi körül, mintha hó szítálna, kizárólag az ő feje fölött. A lány a frissen diplomázott unokája, a bőréről a bizonytalanság apró rózsaszín szikrái pattognak. Ugyanazt a férfit siratják – az idős asszony fiát, a lány az apját – aki a gyermekkorból úgy lépett át a férfikorba, hogy semmit nem változott, a végsőkig hitte, hogy a világegyetem csakis ökörlötte forog. A két nő versenyt kényeztetett, s aztán magukat vádolták, amikor a férfi egy óvatlan pillanatában odaveszett a Long Island-i Szorosban egy motorcsónak kiránduláson. Idevonzza őket az orgona, mert egy sok évvel ezelőtti júniusi estére emlékezteti őket, amikor a lány még zsenge korú, esetlen bakfis volt, az asszony fején pedig sűrűn és feketén nőtt a haj.

Azon az estén egy kancsó sangria állt az asztalon, és a nagymama kertjében virágzott az orgona, a férfi pedig, akit mindketten annyira szerettek, hogy végül a vesztét okozták, karjára kapta a lányát és körbetáncolta vele a pázsitot. Ott, abban a pillanatban, az orgona és a tiszta kék ég alatt minden volt, ami lehetett volna, ha a két nő nem lesi minden óhaját éjjel és nappal, ha csak egyszer javasolják neki, hogy keressen állást vagy legyen kedvesebb, vagy gondoljon másra is, ne csak magára. Most siratják mindazt, ami az imádott férfi lehetett volna, és amik ők is lehettek volna mellette. Amint Kylie nézi őket, és megérzi, hogy elveszítették azt, ami rövid időre volt csak az övék, ő is ríva fakad.

– Ugyan, kérlek – szól rá Antonia.

Amióta találkozott Scottal, Antonia némi önelégültséget érez. Milyen unalmas is a viszonzatlan szerelem! A kékesfekete ég alatt pedig csak a kis pisísek meg a mániakusok bögnék.

– Volnál szíves észhez térni végre? – folytatja Antonia. – Két komplett idegen, akik valószínűleg komplett hülyék. Ne is törődj velük. Húzd le a redőnyt. Nőj már fel végre!

Éppen hogy ez történt Kylie-val. Felnőtt, és rájött, hogy túl sokat érez és tud. Akárhova megy is – a piacra vagy uszodába – emberek legbelső érzéseivel találja magát szemközt, melyek a bőrükön kipárologva felhőként gomolyognak és lebegnek fölöttük. Épp tegnap történt, hogy Kylie egy idős asszonyt látott, aki öreg pudliját sétáltatta; az állatot izületi gyulladás kínozta, és nagy kinnal mozgott. Kylie-t az asszony bánata olyannyira

megrendítette – már rászánta magát, hogy a hét végén elviszi a kutyáját az állatkórházba, ahol megszabadítják a szenvedéseitől – hogy képtelen volt akár egy lépést is továbbmenni. Csak leült a járdaszegélyre, és alkonyatig ott maradt, majd amikor végül hazament, szédült, és gyöngének érezte magát.

Szeretne kimenni és focizni Gideonnal, hogy ne érezze mások fájdalmát. Szeretne tizenkét éves lenni megint, hogy a férfiak ne kiabáljanak ki az autójukból a Turnpike-on, hogy „Beszállsz egy körre, kisanyám?” Szeretné, ha emberibb testvére lenne, a nagynénje pedig nem úgy sírná magát álomba minden este, hogy reggel csavarni kell a párnáját.

Kylie azonban a leginkább azt szeretné, hogy az a férfi tűnjön el a hátsó udvarukról. Most is ott van, miközben Antonia dúdolva a konyhába indul, hogy egy szendvicset készítsen magának. Kylie látja az ablakból, mely az első és az oldalsó udvarra is rálátást enged. A rossz idő egyáltalán nem zavarja, a fekete eget és a szelet különösképp kedveli. Felőle szakadhat az eső. Mintha átfolyna rajta: minden egyes csöpp kéken világít. Fényes csizmáján alig látható a porréteg. Fehér ingét mintha skatulyából húzták volna elő. Ugyanakkor visszataszító dolgokat csinál. Amikor csak levegőt vesz, rettenetes dolgok potyognak a szájából. Apró zöld békák. Vércseppek. Szépen csomagolt bonbonok, melyek azonban belül mérgezőek, és kettétörve orrfacsaró büzt árasztanak. Ujjának egyetlen csettintésével tönkretesz dolgokat. Érintésétől szétesnek a tárgyak. A falak mögött rozsdásodnak a csövek, mállik a járólap az alagsorban. A hűtőszekrény spirálcsővei kitekeredtek, és minden megromlik: a tojás megzápul a héjában, a sajtok egytől-egyig megzöldülnek.

A kerti férfinak nincsen saját aurája, de gyakran felnyúl a bíborvörös árnyékba, és szétkeni magán az orgona auráját. Látni kizárólag Kylie látja, de a többi nőt is ki tudja hívni a házból. Ő az, aki a fülükbe suttog késő éji órán, amikor békén alszanak az ágyukban. *Bébi* – súgja azoknak is, akik nem hitték volna, hogy szól még így férfi hozzájuk. Beköltözik a nő gondolataiba, és ott marad, míg az azon nem kapja magát, hogy a járdaszélen sír az örjítő orgonailatban, de a férfi még ekkor is benne lakozik. Egy darabig legalább. Amíg nem végzett.

Kylie a születésnapja óta figyel. Tudja, hogy rajta kívül más nem látja, bár a madarak érzékelik, és el is kerülik az orgonát, s a mókusok holtan potyognak a földre, ha túl közel merészkednek hozzá. A méhek ellenben nem félnek tőle, sőt, mintha még vonzódnának is hozzá, és ha valaki óvatlanul közel lép, könnyen kaphat egy-két csípést. Esős napokon vagy késő éjjel látni a legkönnyebben a férfit, amikor úgy válik el a levegőtől, akár a csillag, melyet az ember már régóta néz az ég közepén, csak nem lát. Nem eszik, nem alszik és nem iszik, de ez nem jelenti azt, hogy nem akarna bizonyos dolgokat. Olyan erős akarás veszi körül, hogy Kylie határozottan

érzékeli, éppúgy, mint a levegőt feltöltő elektromos nyalábokat. A férfi mostanában rászokott, hogy visszabámuljon rá. Kylie ilyenkor szinte gyökeret ver a réműlettől, a vér is megfagy az ereiben. Mindegy, hol tartózkodik éppen, a konyhaablak mögött vagy indul a hátsó ajtó felé: a férfi napi huszonnégy órán át nézheti, ha úgy tetszik neki, mivel pislognia sem kell egyetlen pillanatra sem, soha többé.

Kylie sőt tesz ki edényekben az ablakpárkányra, rozsmaringot hint az ajtók elé. A férfi mégis bejut, amikor mindenki alszik. Kylie fent marad, amíg bír, de örökké ő sem virraszthat, hiába igyekszik. Gyakran amúgy ruhástul elalszik a nyitott könyv és a villanyfény mellett, mert Gillian ragaszkodik hozzá, hogy égjen a lámpa, sőt újabban azt is kikötötte, hogy az orgonaillat miatt még a forró éjjeleken is tartsák csukva az ablakot.

Bizonyos éjszakákon mindenkit egyszerre gyötör lidércálmom a házban. Más éjjeleken meg úgy alszanak, hogy az ébresztőóra sem veri ki őket az ágyból. Akármelyik eset áll is fenn, Kylie abból tudja, ha a férfi a közelükbe jutott, hogy Gillian sír álmában. Tudja, ha kimegy az előszobán át a fürdőbe, mert a vécé el van dugulva, és amikor lehúzza, madártetemet vagy egy patkányt vet fel a víz. A kert teli meztelencsigával, a pince poloskával, és egerek költöztek Gillian Los Angelesben vásárolt, magas sarkú fekete lakkcsizmájába. Ha a tükörbe nézel, a képmásod elmozdul. Ha elmész egy ablak előtt, megzörren az üveg. A kerti férfi bűne az is, ha a reggel elmotyogott átokkal, beütött lábujjal kezdődik, vagy azzal, hogy valaki egyik kedvenc ruháját olyan módszeresen megszagatva találja, hogy csakis ollóval vagy vadászkéssel hasogathatták így csikokra.

Aznap reggel különösen vészterhes a levegő. Nemcsak Sally találta meg a nászajándékba kapott fülbevalót Gillian kabátzsebében, de Gillian is ezer darabra tépve, a dohányzóasztal csipkefutóján látta viszont a Hamburger Kunyhóban kapott fizetési utalványát.

Vége a beszédzsünetnek, melyet Sally és Gillian dühükben és kétségbeesésükben kölcsönösen fogadtak Kylie születésnap vacsoráján. A mellőzés napjaiban mindkettejüket migrénes fejfájás gyötörte. Savanyú ábrázattal és táskás szemmel jártak-keltek, és mindketten lefogytak, mivel elhagyták a reggelit, hogy ne kelljen egymást kerülgetni a konyhában. De két testvér nem élhet egy fedél alatt anélkül, hogy tudomást ne vennének egymásról. Előbb vagy utóbb kiborulnak, és kiveszezik magukat, ahogy rögtön az elején kellett volna. A kiszolgáltatottság és a düh előre kiszámítható viselkedést eredményez: a gyerekek lökdösi egymást és huzigálják egymás haját, a tinédzserek üvöltöznek és sírnak, felnőtt testvérek ellenben olyan kegyetlen szavakat vágnak egymás fejéhez, hogy minden egyes szótag kígyó alakjában tekeredik ki a szájukból, és az ilyen kígyó gyakran visszakanyarodik és saját farkába harap, amint a szavak kimondattak.

– Te hálátlan szemétláda, te! – kezdi Sally, amikor Gillian bebotorkál a konyhába kávéért.

– Ó igen? – kérdez vissza Gillian. Máris készen áll a veszekedésre. Tenyerében tartja a széttépett fizetési csekkjét, és most a padlóra hullajtja, akár valami konfettit. – Mintha a te jóságos álarcod alatt nem egy kígyó rejtőzne.

– Helyben vagyunk – mondja Sally – Azt akarom, hogy tűnj el innen. Már akkor ki kellett volna dobjalak, amikor idejöttél. Soha nem kértelek, hogy maradj. Nem én hívtalak. Vidd, amit akarsz, ahogy mindig is tetted.

– Alig várom, hogy menjek. Már a másodperceket számolom. De előbb indulhatnék, ha nem tépnéd össze a pénzesutalványomat.

– Hát ide hallgass – veszi át a szót Sally. – Ha csak úgy tudod finanszírozni a távozásodat, hogy ellopod a fülbevalómat, hát jó. Tessék. – Sally kinyitja a markát, és a két gyémánt az asztalra pottyan. – De hülyének azért ne nézz.

– Mi a francnak kellene ez nekem? – kérdi Gillian. – Hogy lehetsz ilyen ostoba? A nénik azért adták neked, mert senki más nem hordana ilyen rémséget a fülében.

– Baszd meg – válaszolja Sally Könnyen ejti a szavakat, melyek vajként olvadnak el a szájában, de valójában most beszél először csúnyán a saját házában.

– Baszd meg te! – vág vissza Gillian. – Rád jobban rád fér.

Kylie toppan be a szobájából. Arca sápadt, haja égnek mered. Ha Gillian egy varázstükör elé állna, mely fiatalabb, magasabb és szebb kiadásban mutatná, Kylie-t látná benne. Ha egy harminchat éves nőnek ilyen korán reggel szembe kell néznie ezzel a ténnyel, akkor egyszerre cserepes lesz az ajka, bőre megviselt és érzékeny, hiába keni hidratáló krémmel.

– Hagyjátok abba! – Kylie hangja tárgyilagos, és sokkal mélyebb, mint a korabeli lányoké. Régebben a góllövés kötötte le a gondolatait, meg az, hogy milyen magas, mostanában életről és halálról gondolkodik, meg olyan férfiakról, akikkel jobb nem szóba állni.

– Nicsak, hogy kinyílt a kicsike csipája! – csipogja Gillian, miután úgy gondolja, talán kissé megkésve, hogy Kylie maradjon mégiscsak gyerek, néhány évig még legalább.

– Nem tartozik rád – mondja Sally a lányának.

– Nem értitek? Örül, ha veszekedtek. Éppen ezt akarja.

A testvérek abban a pillanatban elhallgatnak, és aggodalmas tekintetet váltanak. A konyhaablak egész éjjel nyitva állt, s a függöny az esti felhőszakadástól vizesen csapódik ide-oda.

– Kiről beszélsz? – kérdi Sally nyugodt és higgadt hangon, mintha az előbb nem is olyasvalakihez beszélt volna, aki teljesen kifordult magából.

– A férfiről az orgonabokor alatt – válaszolja Kylie.

Gillian meztlábával megböki Sallyt. Sehogy sem tetszik ez neki. Ráadásul Kylie olyan furcsán néz, mintha látott volna valamit, csak nem árulja el, és addig játssza velük ezt a barchobát, amíg ki nem találják.

– Ez a férfi, aki azt akarja, hogy veszedjünk... ez rossz ember? – kérdezi Sally.

Kylie felhorkan, és kiveszi a szekrényből a szűrőpapírt meg a kávéfőzőt. – Alávaló jellem – jelenti ki, megcsillantva a múlt félévben tanult szókincsét.

Gillian Sallyhez fordul. – Úgy tűnik, olyasvalaki, akit mi is ismerünk.

Sally nem húzza az időt azzal, hogy húga figyelmét felhívja arra, kizárólag ő ismeri azt az embert. Ő vonszolta be az életükbe, azon egyszerű oknál fogva, hogy nem volt hova vinnie. Sally nem kezdi el találgatni, hogy mi telik még Gilliantól. Miután egy szobában alszik Kylie-val, ki tudja, mi mindent tált ki neki?

– Szóval beszéltél neki Jimmyről, mi? – Sallynek ég a bőre, az arca mindjárt rákvörös lesz, a torka kiszárad a dühtől. – Képtelen voltál tartani a pofád.

– Kösz a bizalmat. – Gillian komolyan meg van sértve. – Csak hogy tudd, egy szót sem mondtam neki. Egyetlen árva szót sem – nyomatékosítja, bár voltaképpen maga sem olyan biztos benne. Nem húzhatja föl magát Sally vádaskodása miatt, hiszen nem bízik önmagában. Lehetséges éppen, hogy beszélt álmában, és Kylie mindent hallott a szomszéd ágyban.

– Igazi férfiről beszélsz? – kérdezi Sally Kylie-t. – Leselkedik valaki a házunk körül?

– Azt nem tudom, hogy igazi-e vagy nem. Egyszerűen csak ott van.

Sally figyel, amint a lánya koffeinmentes kávé mer a fehér szűrőpapírra. Kylie idegennek tűnik, felnőtt nőnek, akinek titkai vannak. A gyér reggeli fényben sűrke szeme teljesen zöldnek látszik, mintha sötétben is látó macskaszemek volnának. Sally mindössze hétköznapi, átlagos életet akart neki, és ez a vágya most köddé lett. Kylie minden, csak nem hétköznapi. Nem olyan, mint a többi lány a lakónegyedben.

– Most is látod?

Kylie az anyjára néz. Fél, de anyja hangszínéből megérti, hogy engedelmeskednie kell, és félelmét legyőzve az ablakhoz megy. Sally és Gillian melléje állnak. Látják tükrképüket az ablaküvegen, látják a nedves pázsitot. Az orgona magasabb és bujább, mint képzelni lehetne.

– Ott van az orgona alatt. – Kylie karjára, lábára, és köztes tagjaira apró csomókban teleszlik rá a félelem. – Ahol a legzöldebb a fű.

Pontosan az a hely az.

Gillian erőlteti a szemét Kylie mellett, de csak az orgona árnyékát veszi ki. – Látja más is?

– A madarak. – Kylie lenyeli a könnyeit. Mit nem adott volna érte, ha az

a férfi mostanra eltűnik. – Meg a méhek.

Gillian arca hamuszürkévé válik. Őneki kellene bűnhődnie. Ő érdemelné, nem Kylie. Miért nem őt kísérti Jimmy lehunytt pillái mögött miért nem ő látja a férfi arcát? – Bassza meg – mondja csak úgy általában, senkinek sem címezve.

– A fiúd volt? – kérdezi Kylie a nagynénjét.

– Valamikor – válaszolja Gillian. – Ha el tudod hinni.

– Ezért gyűlöl minket ennyire?

– Édesem, ő csak gyűlölni tud – feleli Gillian. – Az mindegy, hogy minket vagy bárki mást. Bárcsak tudtam volna ezt akkor, amikor még élt!

– És most nem megy el innét. – Kylie ennyit megértett a dologból. Azzal a tizenhárom éves lányok is tisztában vannak, hogy az ember szelleme tükrözi néhai alakját, a tetteivel együtt. Tömerdek rosszakarat gyűlt az orgona alá. A leszámolás akarása.

Gillian bólint. – Nem fog elmenni.

– Úgy beszéltek róla, mintha hús-vér ember lenne – mondja Sally – Pedig nem az. Nem is lehet az! Senki nincs ott.

Kylie kinéz. Akarja, hogy anyjának igaza legyen. Micsoda megkönnyebbülés lenne, ha csupán a fűvet és a fákat látná, de más is van az udvaron.

– Most felül, és cigarettára gyújt. A fűre dobja az égő gyufát.

Kylie hangja cérnavékony, a szemében könny csillan. Sally nagyon hűvös és nyugodt. Rendben, tehát Jimmy az ő lányával lépett kapcsolatba. Egyszer-egyszer Sally is érzett valamit kinn a kertben, de elkergette a szeme sarkából látott sötét alakot, nem törődött a csontjaiban érzett hidegséggel, amikor az uborkát öntözte. Nincs itt semmi, gyözködte magát. Egy árnyék, hűvös szellő, csak egy halott férfi, aki nem árthat senkinek.

Amint az udvarán gondolkodik, Sally véletlenül az ajkába harap, de nem foglalkozik a kiserkenő vérrrel. A fű spirál alakban füstöl, és érezni a fanyar szagot is, mintha valóban gyufát ejtettek volna a nedves pázsitra. Felgyújthatná a házat, ha akarná. Elfoglalhatná az egész hátsó udvart, rettegésben tarthatná őket, hogy ki sem mernének jönni. A fűvet elnyomja a tyúkhúr és mindenféle más gaz, nem nyírnák elég sűrűn. A szentjánosbogarak azonban minden júliusban visszatérnek. A vörösbeigyek megélnék a kukacokon. Ebben a kertben nőttek fel a lányai, és Sally mindörökre átkozott lesz, ha hagyja, hogy Jimmy kiüzze innen, tekintve hogy életében sem ért egy fabatkák se. Nem fog itt ülni az ő kertjében, nem fogja fenyegetni a lányait.

– Miatta igazán fölösleges aggódnod – mondja Sally Kylie-nak. – Majd mi elintézzük. – A hátsó ajtóhoz megy, kinyitja, és egy bólintással hívja Gilliant.

– Én is? – Gillian megpróbál kipöckölni egy cigarettát a csomagból, de a

keze úgy remeg, mint a madár szárnya. Eszében sem volt kimenni abba a kertbe.

– Rajta! – szól Sally azzal a furcsa tekintéllyel, amely erőt vesz rajta a pánik és tanácstalanság nehéz pillanataiban, amikor Gillian első reakciója, hogy meneküljön, homlokegyenest az ellenkező irányba, olyan gyorsan és fejveszetten, ahogy csak bír.

Együtt mennek ki végül, oly közel egymáshoz, hogy mindketten érzik a másik szívverését. Egész éjjel esett, és a ragacsos levegő sűrűn, mályvaszínűen hullámzik. Sötét a reggel: ma nem dalolnak a madarak. De a békák előjöttek a nedvességre a középiskola mögötti árok mellékéről, és kórusuk ébresztőt zeng az álmos környéknek. A békák megőrülnek a Snickers-szeletekért, és a gyerekek néha dobznak nekik egy-egy darabot az ebédszünetben. Most is édesség reményében indultak vándorútra, végigugrálnak a latyakos gyepon, átkelnek a barázdákban összegyűlt esővíztócsákon. Alig fél órája történt, hogy az újságkihordó kedélyesen átkerekezett egy hatalmas varangyon, s egy fának ütközött; biciklijének első kereke tönkrement, bal bokájának két csontja is törött, minek következtében véget is ért aznapra az újságkihordás.

Az egyik varangy már félig átkelt a pázsiton, az ösvényen araszol az orgonasövény felé. Gillian is, Sally is fázik idekint; régi emlékek rémlenek fel bennük, amikor téli napokon öreg takarókba bugyolálva nézték a nagynénik szalonjában, amint jégvirág rajzolódik az ablaküveg belső oldalán. Sally már az orgona látványától lekonyul.

Tegnap óta is nőttek. Ő táplálja őket. Gyűlölettel, rosszindulattal, vagy bármi mással, de egy biztos, hogy hat.

– Átkozott légy, Jimmy – suttogja Gillian.

– Halottakról jól vagy semmit – szól rá Sally – Egyébként is, mi tettük ide. Ezt a szarházit.

Gillian torka száraz, mint a fűrészpor. – Gondolod, hogy ki kellene ásnunk?

– Hát ez jó – válaszolja Sally – Micsoda ötlet! És aztán mihez kezdünk vele? – Valószínűleg egy csomó apró részlet elkerülte a figyelmüket. Még bajuk is lehet belőle. – És ha keresi valaki?

– Ki van zárva. Az a fajta fickó volt, akit mindenki kerül. Hidd el, senkinek még csak eszébe sem jut. E tekintetben biztonságban lehetünk.

– Te is mentél utána – emlékezteti Sally a hűgát. – Te is rátaláltál.

Az egyik szomszédos kertben egy asszony fehér lepedőket és kék farmereket tereget a szárítókötélre. Már nem fog esni, legalábbis a rádió szerint. Szép napsütéses időre van kilátás egész héten, július végéig.

– Azt kaptam, amit érdemeltem – mondja Gillian.

Olyan mély és igaz ez a mondat, hogy Sally el sem hiszi, hogy Gillian könnyelmű száján pottyant ki. Mindig is szigorúan ítélték meg önmagukat,

egészen a mai napig, mintha most is az a két kislány lennének, akik a reptéren várják, hogy valaki jelentkezzen értük.

– Jimmy miatt ne aggódj – mondja Sally a hűgának.

Gillian szeretné elhinni, hogy ez lehetséges, minden pénzt megadna érte, ha lenne neki, de így csak ingatja a fejét, nincs meggyőzve.

– Elbánunk vele – biztosítja Sally – Majd meglátod.

A varangy közelebb jött a gyepen. Őszintén szólva igazán szép állat a sima, nedves bőrével meg a zöld szemével. Türelmesen figyel, amit a legtöbb emberről nem lehet elmondani. Sally ma követni fogja a példáját, a türelem lesz a fegyvere és védőpajzsa. Mindjárt elvégzi a házimunkát, kiporszívó, lecsereéli az ágyneműt, de közben csak arra vár, hogy Gillian, Kylie és Antonia kívül legyenek az ajtón.

Amint végre egyedül marad, azonnal kimegy a hátsó kertbe. A varangy most is ott ül, Sallyvel együtt várt. Belelapul a fűbe, amikor Sally elhalad mellette a garázsba menet, és visszafelé is megnézi a metszőollóval meg a létrával, melyet Sally csak akkor szed elő, ha kicseréli a kiégett villanykörtét vagy a kamra fölső polcán keres valamit.

A metszőolló régi és rozsdás, Sally a ház előző tulajdonosától örökölte, de azért megfelel a célnak. Melegszik az idő, a levegő fűledt és párás a tócsákból párolgó esővíztől. Sally arra számít, hogy a szellem nem hagyja majd békén.

Soha nem volt még dolga nyughatatlan lelkekkel, de feltételezi, hogy kapaszkodnak a valós világba. Az sem lepné meg, ha Jimmy kinyúlna a fűből és elkapná a bokáját, vagy ha a metszőollóval levágná a hüvelykujja hegyét, netalán feldőlne a létrával. A munka azonban feltűnő könnyedséggel halad. Egy Jimmy-féle férfi végtére is nem érzi elemében magát ilyen időben. Jobb szereti a légkondicionálást meg a hűtött söröket. Szívesebben vár, míg besötétedik. Ha egy nő gyötörni akarja magát a forróságban, ő aztán igazán nem áll az útjába, már azelőtt elhevert az árnyékban, hogy Sally felállította volna a létrát.

Sally azonban kemény élethez szokott, különösen télen, amikor hajnali ötre húzza fel az ébresztőórát, hogy legyen ideje havat lapátolni vagy indulás előtt legalább egy adag szennyest kimosni. Óriási szerencsének tartotta, hogy megkapta azt az állást a középiskolában, így sok ideje maradt a gyerekeire. Most is látja, hogy jól döntött. A nyár mindig az övé volt, és az övé is lesz. Ezért ér rá most is a sövénynyírásra. Egy egész napja van rá, ha kell, de alkonyatra az orgonának befellegzik.

A kert végében meghagy néhány csonkot, úgyis olyan átláthatatlanok és bütykösek, hogy másra se jók, mint hogy a békák ellakjanak közöttük. A mozdulatlan levegőben külön-külön hallani minden egyes szúnyog zöngését; a poszáta utolsó rikkantása visszhangot ver, majd elül. Mire az est leszáll, ölnyi ág és virág hever majd az utcán, szépen nyalábokba kötözve,

várva, hogy a szemetesek reggel elszállítsák. Az orgona vonzására érkező két nő azt fogja látni, hogy a sövényt tövig visszavágták, a ragyogó virágok kidobva hevernek az utcán és az árok mellett. És a két nő ekkor összeölelkezik, apró dolgoknak is örülni tudnak majd, és úgy érzik, szabadok végre.

Kétszáz évvel ezelőtt azt tartották, hogy ha forró és párás a július, hosszú és hideg lesz a tél. Ha mormotát láttak, gondosan megvizsgálták az árnyékát, nem jelez-e rossz időt. Az angolna bőrét reuma megelőzésére használták. Macskát soha nem engedtek be a házba, mert köztudomású volt, hogy agyonnyomhatja a csecsemőt a bölcsőjében. Az emberek úgy hitték, hogy mindennek megvan a maga oka, amit könnyen meg is lehet fejteni, és ha mégsem, akkor gonosz hatalmak szövetkeztek össze ellenük. Nemcsak hogy lehetséges volt szóba elegendni az ördöggel, de egyesek alkut is kötöttek vele. Az ilyen esetekre természetesen mindig fény derült, ha másképp nem, az illető vagy a hozzá közel állók szerencsétlensége vagy rettenetes baja révén.

Ha egy házaspár hiába vágyott gyermekáldásra, a férj gyöngyöt tett a feleség párnája alá, és ha az így sem esett teherbe, az emberek a szájukra vették, és megkérdőjelezték a hűségét. Ha a fülbemászók egyetlenegy éjszaka leforgása alatt minden kertben elpusztították az összes epret, akkor bevitték az út aljában tanyázó, bandza és rendszerint merevrészeg asszonyt a városházára. És ha sikerült is bizonyítania az ártatlanságát – azaz ha átkelt vízen úgy, hogy nem vált füstté és hamuvá –, vagy ha kiderült, hogy az egész Brit Birodalomban tönkrement az eper, az még mindig nem jelentette azt, hogy szívesen látták a városban, vagy hogy bárki hitt volna az ártatlanságában.

Ilyen világ járta, amikor Maria Owens megérkezett Massachusettsbe kis batyujával és csecsemő lányával, és a ruhája szegélyébe varrott zacskónyi gyémánttal. Maria fiatal volt és csinos, de örökké feketében járt, és nem volt férjnél. Ennek ellenére megengedhette magának, hogy felfogadjon tizenkét ácsot, és felépíttesse a Magnólia utcai házat; annyira biztos volt önmagában, hogy ellátta tanácsokkal az ácsokat arra vonatkozóan, milyen fát válasszanak a nappali kandallópárkányához, és hány ablak szükséges a hátsó kert panorámájának tökéletes érvényesüléséhez. Az emberek gyanakodni kezdtek, és miért is ne gyanakodtak volna? Maria Owens kisbabája soha nem sírt, ha egy pók vagy méh megcsípte, akkor sem. Maria kertjében soha nem találtak fülbemászót vagy egeret. Egy hurrikán egyszer a Magnólia utca összes házát megromgálta, azt az egyet kivéve, melyet a tizenkét ács épített; egyetlen redőny sem szakadt le, még a szárítón felejtett ruha is hiánytalanul megvolt az utolsó zokniig.

Ha Maria Owens szóba állt valakivel, nyíltan a szemébe nézett, ha a

másik idősebb vagy magasabb rangú volt, akkor is. Úgy tudták, mindig azt teszi, ami neki tetszik, a következményekkel mit sem törődve. Férfiak, akiknek eszükbe nem jutott volna beleszeretni, meg voltak győződve róla, hogy az asszony az éj leple alatt ellátogatott hozzájuk, és feltűzelte testi vágyukat. De nők is vonzódtak hozzá, szívesen bevallották volna neki a titkukat a veranda árnyékos zugában, ahol a glicínia már növekedésnek indult, sőt fel is futott a feketére festett korlátra.

Maria Owenst azonban senki más nem érdekelte saját magán, a kislányán és egy férfin kívül odaát Newburyportban, akiről Maria szomszédai sem tudták, hogy létezik egyáltalán, noha saját városában jól ismerték és tisztelték. Maria havonta háromszor bebugyolálta alvó kisbabáját, és magára vette hosszú gyapjúkabátját, így sietett át a mezőkön, a gyümölcsösök alatt és a libákkal teli tavacsák mellett. A vágytól hajtvá gyorsan gyalogolt, bármilyen volt is az idő. Egyes éjszakákon néhányan látni vélték, amint verdeső kabátjában olyan szaporán kapkodja a lábát, hogy szinte nem is éri a földet. Lehetett hó vagy jég, nyílhattak fehér virágok az almafákon, képtelenség volt kiszámítani, hogy Maria mikor fog nekivágni az útnak. Némely ember nem is tudta, hogy Maria elhaladt a házuk előtt, éppen csak valami apró neszt hallottak a málnabokrok vagy a lóistálló felől, és a vágy hirtelen jött hulláma elöntötte őket, a hálóingés nőket meg a kemény munkában és életük unalmában megfáradt férfiakat egyaránt. Ha azonban nappal látták Mariát, az úton vagy egy boltban, gondosan szemügyre vették, és nem bíztak az előttük álló látványban: a csinos arcban, a hűvös szürke szempárban, a fekete kabátban vagy a belőle áradó virág illatában, melyet senki nem tudott azonosítani a városban.

És aztán egy napon egy gazda szárnyon lőtt egy varjút, mely hónapok óta gátlástalanul pusztította a kukoricáját. Amikor Maria Owens másnap bepólyált és felkötött jobb karral jelent meg a városban, az emberek biztosra vették, hogy tudják az okát. A boltosok udvariasan kiszolgálták, amikor kávé, melaszt vagy teát kért, de mihelyt hátat fordított, kis- és mutatóujjukat föltartva rókát mutattak, mivel ez a mozdulat köztudottan megtöri a varázst. Figyelték, nem jelenik-e meg valami furcsa jelenség az éjszakai égbolton, egy lópatkóba három erős szöveget vertek, és az ajtajuk fölé akasztották, és néhányan fagyöngyöt tartottak a konyhában és a szalokban, hogy megóvják szeretteiket a gonosztól.

Az összes Owens nő örökölte Maria áttetsző szürke szemét, és annak tudását, hogy nem létezik igazi védelem a gonosz ellen. Maria nem volt a gazda ültetvényét pusztító varjú; Mariát a szerelem sebezte meg. A férfi, gyermekének apja, aki miatt Massachusettsbe költözött, úgy döntött, hogy ennyi elég volt belőle. Szenvedélye kihűlt, legalábbis Maria iránt, és egy szép summát küldött neki, hogy befogja a száját, és maradjon végre veszteg. Maria nem hitte el, hogy képes így bánni vele, ám a férfi háromszor is

elmaradt a találkáról, és Maria a negyedik alkalmat már nem bízta a véletlenre: a férfi határozott tiltásával dacolva elment newburyporti házához, és olyan erővel dörömbölt az ajtón, hogy összezúzta a jobb karját, és kezének egyik csontját is törté. A szeretett férfi szíve nem indult meg a zokogására, ehelyett kikiabált, hogy tűnjön onnét, ráadásul olyan rideg hangon, hogy bárki azt hihette volna, idegenek. Maria azonban nem tűnt el, egyre dörömbölt és dörömbölt, azt sem véve észre, hogy ujjizületei vérben áznak, s bőrén duzzanatok keletkeztek.

A férfi végül a feleségét küldte az ajtóhoz, és amikor Maria megpillantotta a flanel hálóingés, egyszerű nőt, sarkon fordult, és meg sem állt hazáig, futott a földeken át a holdfényben, sebesen, akár a szarvas, és még annál is sebesebben, keresztülszáguldva az alvók álmain. Másnap reggel sokan levegő után kapkodva, a megerőltetéstől remegő lábbal ébredtek a városban, olyan kimerülten, mintha egy szemhunyást sem aludtak volna. Maria fel sem fogta, hogy mit tett magával, míg egyszer mozdítani nem próbálta a jobb kezét, ám az nem mozdult, és voltaképpen helyénvalónak is érezte, hogy ilyen módon megjelöltetett. Ettől kezdve jobban kímélte a kezét.

A szerencsétlenséget természetesen el kell kerülni, hacsak lehet, és Maria erre mindig is odafigyelt. Holdtalan éjszakán ültetett gyümölcsfát, és a szívósabb évelő növények közül még mindig hajt egyik-másik a nagynénik kertjében; a hagyma olyan erős és csípős, hogy érthető, miért ajánlották mindennél jobban kutyaharapásra és fogfájásra. Mariának mindig volt gondja rá, hogy legyen rajta valami kék, még öregkorában is, amikor ki se kelt többé az ágyból. A vállán égszínkék volt a stóla, és ha kint üldögélt a verandán a hintaszékében, nem lehetett tudni, hol végződik ő, és hol kezdődik az ég.

A halála napjáig viselte a szeretett férfitől kapott zafírt, csak hogy ne feledje, mi fontos és mi nem. Miután eltávozott, sokan állították, hogy egy rideg kék alakot láttak a földeken késő éjjel, amikor a levegő mozdulatlan és hideg. Meg mertek volna esküdni, hogy északnak tartva elhaladt a gyümölcsöskertek alatt, és ha a vén almafa mellett egészen csöndben és mozdulatlanul térdelő embert megérintette Maria ruhájának szegélye, akkor attól a naptól kezdve a szerencse mindenben pártolta, sőt a gyerekeit és az ő gyerekeiket is.

A kisméretű arcképen, melyet a nagynénik két hét késéssel küldenek el Kylie születésnapjára, Maria a kedvenc kék ruháját viseli, és sötét haját kék szaténszalaggal fogja hátra. Ez a festmény százkilencvenkét éven át függött az Owens-ház legsötétebb lépcsőfordulójában a damasztfüggönyök mellett. Gillian és Sally ezerszer is elhaladtak előtte a szobájukba menet, de egy pillantásra sem méltatták. Antonia és Kylie ugyanabban a lépcsőfordulóban társasoztak az augusztusi vakációk alatt, de soha nem vették észre, hogy

pókhálón és poron kívül egyéb is van a falon.

Most észreveszik. Maria Owens Kylie ágya fölött függ. Olyannyira él a vásznon, hogy egyértelmű, hogy a festő beleszeretett, mire befejezte a művét. A késő éji csendben szinte azt is látni, ahogy lélegzik. Ha egy szellem azt fontolgatná, hogy bemásszék-e az ablakon, esetleg átlépjen a falon, kétszer is meggondolná, hogy szembetalálkozzon-e Mariával. Első pillantásra látszik rajta, hogy soha nem hátrált meg, és fikarcnyit sem törődött senki emberfia véleményével; Hitte, hogy a tapasztalat a legjobb, sőt az egyetlen tanítómester, s ezért ragaszkodott hozzá, hogy a festő ráfesse a dudort a jobb kezére, mely soha nem gyógyult meg teljesen.

Aznap, amikor a festmény megérkezett, Gillian sültkrumpli- és cukorszagot árasztva jött haza a munkából. Amióta Sally visszavágta az orgonát, minden egyes nap jobb volt, mint az előző. Az ég kékebb lett, a vaj édesebb, és újra végig tudták aludni az éjszakát rémálmok és a sötétől való rettegés nélkül. Gillian dudorászva törölgette a pultot a Hamburger Kunyhóban, és füttyörszett az utcán a postára és a bankba menet. De amikor kinyitotta Kylie szobájának ajtaját, és Maria nézett szembe vele, olyan sikoltott, hogy a verebek szétrebbentek a szomszédos kertekben, és a kutyák felvonítottak.

– Milyen iszonyú meglepetés – mondta Kylie-nak.

Gillian olyan közel ment Mariához, amilyen közel csak mert. Késztetést érzett, hogy egy ruhával letakarja az arcát, vagy az egész képet lecserélje valami szokványos és vidám, élénk színű fotóval, melyen kutyakölykök kötélhúzást játszanak vagy zsúrozó kislányok tortával kínálják a plüssmackóikat. Kinek van szüksége rá, hogy a múlt ott függjön a falon? Kinek van szüksége bármire is a nagynénik házából, különösen a homályos lépcsőfordulóból, az elnyútt drapériák mellől?

– Hátborzongató egy ilyen kép a hálószobában – közölte Gillian az unokahúgával. – Mindjárt le is vesszük.

– Maria egyáltalán nem hátborzongató – ellenkezett Kylie. A haja kezdett lenőni, és feje közepén kilátszott egy félhüvelyknyi barna csík. Mindenki más idétlenül, befejezetlenül nézett volna ki, Kylie azonban csak annál szebb lett. Voltaképpen hasonlított Mariára, egymás mellé állva akár ikreknek is elmehtek volna. – Nekem tetszik – mondta Kylie a nagynénjének, és mivel ez az ő szobája volt, a dolog ennyiben maradt.

Gillian állította, hogy nem tud majd elaludni Mariával a fejük felett, hogy rémálmok gyötrik és remegni fog egész éjjel, de mint utóbb kiderült, tévedett. Sikeredt teljesen kivennie Jimmyt a fejéből, és már attól sem tart, hogy keresni fogják; ha volt tartozása vagy ha átvágott valakit, az már rég eljött volna, hogy benyújtsa a számlát. Most, hogy Maria portréja ott függ a falon, Gillian mélyen alszik, és mosolyogva ébred. A hátsó udvartól sem fél már úgy, mint régen, bár olykor-olykor odarángatja Kylie-t az ablakhoz,

hogy biztos legyen a dolgában. És Kylie rendre megnyugtatja, hogy nincs mitől tartania. A kert tiszta és zöld. Az orgona szinte a gyökeréig vissza van vágva, évekbe telik, mire újra kihajt. Egyszer-egyszer árnyékot vélnek felfedezni a gyepen, de minden bizonnyal csak varangyok költöztek az orgona gyökerei közé. Azt tudnák, ha Jimmy lenne az; sérülékenyek lennének, és fenyegetve éreznék magukat.

– Senki nincs ott – bizonygatja Kylie. – Tényleg eltűnt.

És ez valóban igaz lehet, mert Gillian nem sír többé álmában, és a lila foltok is felszívódtak a karján, sőt, járni kezdett Ben Frye jal.

Hirtelen döntötte el, hogy mégis ad magának egy esélyt Bennel. Munkából ment haza Jimmy Oldsmobile ján, melyben most is ott görgött néhány sörösdoboz az ülés alatt. Ben továbbra is napjában többször felhívta, de ez nem mehetett így örökké, akármennyi türelemmel volt is megáldva. Gyerekkorában nyolc hónapig gyakorolta a vasbilincsből való szabadulást. Mire megtanulta, hogyan oltson el egy égő gyufát a nyelve alatt, úgy összeégette a szájpaddlását, hogy hetekig csak írón és pudingon élt. Hónapokig, néha évekig tartott, míg megértette és felfogta a színpadon csak néhány másodpercig tartó illúziókat. A szerelem azonban nem gyakorlás és felkészülés kérdése, hanem a vakvéletlené; ha az ember sokáig készül rá, esetleg köddé válik, mielőtt elkezdődött volna. Ben előbb vagy utóbb, de biztosan feladja. Megy, hogy lássa Gilliant, könyvet is visz a hóna alatt, mellyel elüti az időt, amíg vár rá a verandán, és egyszer csak minden átmenet nélkül azt gondolja, hogy „kész, ebből ennyi elég volt”. Ha Gillian behunyja a szemét, látja, amint a kételkedés szétterül az arcán. *Soha viszont nem látásra* – dönti el Ben, sarkon fordul, s egyszer és mindenkorra hazamegy.

Gillian azon morfondírozott, hogy Ben mikor maradt el végül, és eközben megfájdult a gyomra. A legkevésbé sem érdekelte a világ önélküle, a telefonjai és a hűsége nélkül. Tulajdonképpen ki ellenében védte ő a férfit? A hebehurgya lány, aki összetörte a férfiak szívét, és csak annyit akart, hogy jól érezze magát, már a múlté. Jimmy gondoskodott erről. Az a lány oly régen élt, és olyan távol volt már, hogy Gillian arra sem emlékezett, hogy valaha is szerelmes volt, vagy hogy mit is akart attól a sok férfitől, akiknek fogalmuk sem volt, hogy ki ő.

Azon a sápadtkék estén, amelyen a sörösdobozok minden fékezéskor összekoccantak, Gillian szabálytalanul megfordult, és bekanyarodott Ben Frye háza elé, még mielőtt az idegei felmondták volna a szolgálatot. Mondogatta magában, hogy felnőtt, és képes is felnőtt módon viselkedni. Nem kell hanyatt-homlok menekülnie, sem megvédenie valakit önmagától, majd eldönti, merre tovább, és apró lépésenként közelít célja felé. Ettől függetlenül úgy érezte, menten elájul, amikor Ben kinyitotta az ajtót. Gillian eltervezte, hogy olyasmit mond majd neki, hogy nem kell elköteleznie

magát, meg hogy nem komoly az egész – még abban sem volt biztos, hogy megcsókolja-e egyáltalán a férfit, az ágyba bújáról nem is szólva – de semmi ilyesmire nem maradt ideje, mert mihelyt belépett az előszobába, Ben nem hagyott rá időt.

Ben épp elég sokáig bírta türelemmel, letöltötte a büntetését, és most nem volt hajlandó kiengedni a kezéből, amiért annyira megdolgozott. Mielőtt Gillian szóra nyithatta volna a száját, már csókokkal borította. Gillian ettől olyasmit érzett, amit nem akart, legalábbis egyelőre még nem. De amikor Ben a falnak döntötte, és kezét a blúza alá csúsztatta, Gillian nem állt ellen többé. Nem mondta, hogy „Hagyd abba”, sem azt, hogy „Várj”, csak viszonzta a csókokat, míg olyan messzire nem jutott, ahol gondolkodásnak nincs helye. Ben megőrijtette, és egyúttal puhaltatja is Gilliant – amikor a végtetekig felingerelte, szünetet tartott, hogy mit szól, mennyire akarja. Gillian úgy érezte, ha a férfi nem viszi pillanatokon belül a hálószobájába, könyörögni kezd, hogy dugja meg. *Kérlek, bébi – nyőszörgi végül, ahogy Jimmynek, bár azt soha nem gondolta komolyan. Akkor semmiképpen. Egy nő soha nem képes a szeretkezésre koncentrálni, ha retteg. Levegőt venni is alig mer, nemhogy azt merné mondani: Ne így! Így nagyon fáj.*

Gillian mocskos beszéddel ingerelte Jimmyt, mert tudta hogy akkor előbb lesz merevedése. Ha a férfi egész éjjel védelt, és nem állt föl neki, úgy nekiesett Gilliannek, hogy megfordult vele a világ. Az egyik pillanatban még rendben volt minden, a másikban meg a férfi dühe úgy felforrósította a levegőt, hogy csak úgy sistergett. Ilyenkor vagy pofozni kezdte a lányt, vagy kényszerítene, hogy mondja, milyen nagyon kívánja. Csak akkor csillapodott a dühe, ha Gillian engedelmesen szajkózta, hogy szeretné, ha egész éjszaka dugná, hogy bármit hajlandó volna megtenni érte, hogy tegyen vele, amit csak akar. És hogy mennyire igaza van, ha dühös rá. Hiszen aki olyan rossz, mint Gillian, az büntetést érdemel, és csakis ő tudja rendesen megbüntetni.

A beszéd és az erőszak mindig felingerelte Jimmyt, következképpen Gillian rögtön beszélni kezdett. Volt magához való esze, gyorsan felállította neki ocsmány szavakkal, és szopta is, nehogy megint bedühödjön. Aztán Jimmy megdugta, de rondán csinálta, önző módon, és szerette, ha Gillian sírt. Ilyenkor tudta, hogy győzött, és ez a tudat valamiért fontos volt neki. Úgy tűnt, nem sejtí, hogy már a kezdetek kezdetén nyert, amikor Gillian először meglátta, amikor először a szemébe nézett.

Amikor a szexszel végeztek, Jimmy ismét kedves lett hozzá, és ez mindent megért. Ha jól érezte magát, és nem volt rajta az öngazolási kényszer, akkor az a férfi volt, akibe Gillian egykor fülig beleszeretett, aki szinte minden nővel bármit el tudott volna hitetni. Ha szükséges, az ember leánya könnyen el tudja felejteni, hogy mi történt a sötétben. Gillian tudta,

hogy más nők szerencsésnek tartják, és magában egyetértett velük. Egész egyszerűen nem tudta, mit higgyen. Lassanként elfogadta, hogy a szerelemnek ilyennek kell lennie, és bizonyos tekintetben nem is tévedett, mert Jimmyvel valóban ilyennek kellett lennie.

Gillian annyira hozzászokott, hogy elsősorban is térdre kell ereszkednie, annyira megszokta az ütés kíséretében kapott felszólítást, hogy erősebben szopjon, hogy el sem hitte, hogy Ben ennyi időt veszteget a csókolózásra. Szinte eszét vesztette, amikor rágondolt, hogy milyen lehet az, ha pontosan annyira akarja a másikat, mint az őt. Ben annyira különbözött Jimmytől, hogy jobban már nem is lehetett volna. Nem akarta megríkálni Gilliant, hogy utána mézes beszéddel vegye le a lábáról, és Jimmyvel ellentétben segítségre sem volt szüksége. Mire Ben megszabadította a bugyijától, Gillian teljesen elgyöngült. Nem akart már a hálószobába menni, ott akarta, abban a szent pillanatban. Már nem akarta megtárgyalni magával, hogy járjon-e Ben Frye jal; a kapcsolat létrejött, mert Gillian belement, és eszébe sem jutott kiszállni belőle.

Szeretkeztek, amíg bírták, ott az előszobában, aztán befeküdtek Ben ágyába, és órákon át aludtak, mint akiket fejbe vertek. Gillian félálomban még hallani vélte, amint Ben azt mondja: *a sors*, mintha arra teremtettek volna, hogy a kezdetek kezdetétől együtt legyenek, és minden, de minden, amit életükben csak tettek, e felé a pillanat felé terelje őket. Erre gondolva Gillian igazán nyugodtan álomba merülhetett. Helyre tehetette egész életét, minden bánatával és fájdalmával együtt, és úgy érezhette, hogy végre mindent megkapott, amit akart. A sok vargabetű és elszalasztott esély után voltaképpen oda lyukadhatott ki, hogy nyert.

Mire felébredt, beesteledett, és a szoba már sötét volt, egyetlen világos foltot kivéve, mely mint valami felhőpamacs fehérlett az ágy lábánál. Gillian nem tudta, hogy álmodik-e, vagy kiszállt saját testéből, és most lebeg ön maga és Ben Frye ágya fölött. Am amikor belecsípett a combjába, fáj. Rendben, tehát mégis ön maga. Kezét végigfuttatta Ben hátán, hogy megbizonyosodjon róla, ő is valóságos. Annyira valóságos volt, hogy meg is ijesztette: izmainak, bőrének és egész alvó testének melege új vágyat ébresztett benne, és Gillian kis butának érezte magát, akár egy iskolás lány, akinek eszébe se jut a lehetséges következményekre gondolni.

Gillian magára húzott egy fehér lepedőt, és fölülve felismerte, hogy az a fehér felhő az ágy lábánál Ben nyula, Buddy, mely azonmód az ölébe is ugrott. Alig néhány hete történt, hogy Gillian kiment Jimmyvel a Sonoran sivatagba; a fülére tapasztotta a kezét, miközben Jimmy meg két haverja prérikutyákra lőtt. Tizenhárom ölték meg, és Gillian azt gondolta, hogy ez nemhogy nem szerencse, hanem éppenhogy szerencsétlenség. Felindultságában palástolni sem volt képes a sápadtságot és a reszketést, mely elfogta. Szerencséjére Jimmynek fergeteges jókedve volt, mert több

kutyát ejtett el, mint a haverjai, a két kölyköt is beleszámítva nyolcat. Odament Gillianhez és átölelte. Amikor így nézett rá, Gillian megértette, miért vonzódik annyira hozzá: a férfi elhitette vele, hogy rajta kívül nem létezik más a világegyetemben, potyoghat bomba, lecsaphat a villám, ő akkor sem veszi le a szemét róla.

– A rágesáló csak holtan jó – mondta Jimmy. Dohány és izzadságszaga volt, és annyira élt, amennyire ember csak élhet. – Higgy nekem. Ha látsz egyet, azonnal lödd le!

Jimmy jól kinevette volna, ha meglátja az ágyban egy rágesálóval. Gillian eltolta magától a nyulat, majd felkelt, és kibotorkált a konyhába egy pohár vízért. Szétszórt és tanácstalan volt. Nem tudta, mit keres Ben házában, bár meglepően otthon érezte magát a szép régi fenyőbútorok és a könyvekkel teli polcok között. A legtöbb férfi, akikhez Gilliannek köze volt, kerülte a konyhát, némelyiknek mintha fogalma sem lett volna arról, hogy ilyen helyiség is található a házában, tűzhellyel és mosogatóval felszerelve, itt azonban a konyha használatban volt – egy viharvert fenyőasztalon nagy halom tankönyv és egy kínai étterem étlapja hevert, és amikor Gillian kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját, meglepve tapasztalta, hogy fel van töltve: jó néhány adag lasagna és brokkoli sajtzuffléval, egy karton tej, felvágott, ásványvíz és több csokor sárgarépa volt benne. Az ő hűtőjük mindössze egy hatos csomag Budweisert és cukormentes kólát tartalmazott, amikor pánikszerűen összepakoltak Tucsonban. Egy csomag fagyasztott tortillarolád beszorult ugyan a jégkockatartók közé, de bármi volt is a fagyasztójukban, az mindig fölengedett, majd újra visszafagyott, úgyhogy jobb volt hagyni az egészet.

Gillian kivett egy üveg ásványvizet, hátrafordult, és észrevette, hogy a nyúl kijött utána a konyhába.

– Menj innét! – zavarta volna el, de az nem hallgatott rá.

Buddy nagyon megkedvelte Gilliant. Kalapált a lábával, ahogy a nyulak szoktak, nem törődött vele, hogy Gillian a homlokát ráncolja vagy a karjával hessegeti, ahogy a macskákkal teszik. Elszántan ügetett mögötte a nappaliba is. Amikor Gillian megállt, Buddy megült a szőnyegen, és fölneézett rá.

– Most azonnal abbahagyni! – parancsolt rá Gillian.

Ujjával megfenyegette a nyulat, és határozottan a szemébe nézett, de Buddy maradt, ahol volt. Piros karikás, nagy barna szemével komolyan, méltóságteljesen tudott nézni, amikor a mancsát nyalogatta, akkor is.

– Te akkor is csak egy rágesáló vagy – mondta Gillian. – Csak egy rágesáló.

Sírhatnékja támadt, és miért is ne támadt volna? Soha nem lehet méltó ahhoz a nőhöz, akinek Ben véli; mélységes titka van, rettenetes, rejtegetni való múltja. Számptalan férfinak odaadta magát parkolóiban, csak hogy

bizonyítsa, nem érdekli az egész, számolta a hódításait, és nevetett rajta. Leült a kanapéra, melyet Ben egy katalógusból rendelt, amikor a régi elkopott; igazán tetszetős, szilvakék bársonykanapé volt. Pontosán az a fajta, amelyet Gillian is kiválasztott volna magának egy magazinból, ha van háza és pénze, vagy akár csak állandó lakcíme, ahová katalógusokat vagy magazinokat rendelhet. Abban sem volt biztos, hogy alkalmas egyáltalán normális kapcsolatra. Mi lesz, ha ráun, hogy valaki mindig kedves hozzá? Mi lesz, ha nem tudja boldoggá tenni a férfit? Ha mégis Jimmynek volt igaza, és arra van szüksége, hogy megverjék – ha nem is látványosan, de valami rejtett módon, amiről talán maga sem tud. Mi van, ha Jimmyvel úgy hozzászokott, hogy másképp már nem is megy?

A nyúl melléje ugrott, és leült a lába elé.

– Egy nagy kupleráj az életem – mondta neki Gillian.

Összekuporodott a kanapén, és sírt egy sort, de ezzel sem ijesztette el a nyulat. Buddy sok időt töltött a kórház gyermekosztályán, ahol Ben minden szombatban előhúzta egy lucerna- és verejtékszagú kalapból a bővészmutatványa közben. Buddy hozzászokott a reflektorfényhez és a gyereksíráshoz, és mindig jól viselte magát. Egyetlen gyereket sem harapott meg, ha piszkálták vagy idegesítették, akkor sem. Most két hátsó lábára ülve ügyesen egyensúlyozott, ahogy tanították.

– Ne is próbálj felvidítani! – mondta Gillian, de mégis felvidult. Mire Ben előjött a hálószobából, Gillian a padlón ült Buddy mellett, és magnélküli szőlőszemekkel etette.

– Jó fej – mondta Gillian. Az ágyból kikapott lepedőt hanyagul dobta magára, szétálló haja mint valami nimbusz vette körbe a fejét. Most nyugodtabb volt, és olyan gondtalan, mint már rég nem. – Fel tudja kattintani az állólámpát, ha ráugrik a kapcsolóra. És megtartja az üveget a két mancsával, és úgy iszik, hogy egy csöpp vizet sem lötyköl ki. Ha nem látom, el sem hiszem. Már csak az hiányzik, hogy közöld velem, hogy szobatiszta, akár egy macska.

– Az.

Ben az ablak mellett állt; a gyér lámpafényben úgy hatott, mint aki tökéletesen kialudta magát. Nem látszott rajta, hogy milyen pánik tört rá, amikor arra ébredt, hogy Gillian nincs mellette. Kész lett volna végigrohanni az utcán, hívni a rendőrséget, hogy kerítsék elő. Az ágyból kimászva arra gondolt, hogy ugyanúgy sikerült elveszítenie a lányt, ahogy minden mást az életben, de Gillian itt volt, egy lepedőbe burkolózva. Ha Ben őszinte akart lenni önmagához, el kellett ismernie, hogy folyton rettegett, hogy az emberek eltűnnek mellőle, és ezért is kezdett bővészkedni. A trükkjeiben mindig megkerült, ami eltűnt, akár egy gyűrű volt, akár egy negyeddolláros, akár maga Buddy. Mindennek ellenére miért kellett neki éppen a legkiszámíthatatlanabb nőbe beleszeretni? És még csak

küzdeni sem tudott ellene, sőt, meg sem akarta próbálni. Szerette volna selyemkötéllal megkötözni Gilliant, és soha ki nem engedni a szobájából. Most viszont abban a tudatban guggolt le mellé, hogy ő van gúzsba kötve. Meg akarta kérni, hogy legyen a felesége, és soha ne hagyja el, ehelyett benyúlt a kanapé párnája mögé, és egy mozdulattal egy sárgarépat varázsolt elő a semmiből. Buddy életében először nem törődött az ennivalóval; közelebb araszolt Gillianhez.

– Látom már, riválisra akadtam – mondta Ben. – Ha nem vigyáz, még a végén tepsibe kerül.

Gillian átölelte a nyulat. Mialatt Ben aludt, ő ízekre szedte a múltját, és mostanra végzett is vele. Nem fogja hagyni, hogy a nagynénik konyhája mögötti poros lépcsőn leskelődő kislány árnyékot vessen a jelenre. Nem fogja hagyni, hogy a Jimmybe belezúgott idióta rányomja a bélyegét mostani életére. – Buddy valószínűleg a legintelligensebb nyuszi az egész országban. Amilyen okos, az sem lepne meg, ha meghívna holnap vacsorára.

Ben belátta, hogy igazán hálás lehet a nyúlnak. Ha Buddy nincs, Gillian talán búcsú nélkül távozik, így viszont maradt, sírt, és töprengett. Ben ezért Buddy tiszteletére másnap sárgarépa-levest főzött, fejes salátát és walesi nyulat készített – ez utóbbi Gillian megkönnyebbülésére kenyérrel mártogatható olvasztott sajtot jelentett. Buddyt kis tál leves és egy tányér salátá várt a padlón, és miután Ben köszönetképpen megpaskolta, a vacsora végeztével bezárta a szállítókosarába. Nem akarták, hogy kaparja a hálószobájuk ajtaját, nem akarták, hogy bárki zavarja őket, sem Buddy, sem más.

Azóta minden éjszaka együtt vannak. Akkortájt, amikor Gillian hazaindul a munkából, Buddy a bejárati ajtóhoz megy, és izgatottan fel-alá ugrabugrál, míg a lány a sült krumpli és gyógynövényesszagával meg nem érkezik. A kamasz fiúk félútig követik a Turnpike-on, de Ben utcájába már nem kanyarodnak be. Ezek a fiúk ősszel jelentkezni fognak Ben Frye biológiai kurzusára, még a lusták és a buták is, akik eddig rendre megbuktak. Úgy képzelik, hogy Mr. Frye tud valamit, amit el akarnak tanulni tőle, lehetőleg minél előbb. De tanulhatnak ezek a fiúk az egész féléven át, ott kuksolhatnak minden kísérleten, nem fogják megtanulni azt, amit Ben tud, amíg eszeveszetten szerelmesek nem lesznek. Ha majd nem törődnek vele, hogy kinevetetik magukat, ha majd a kockázat vállalása lesz a legbiztonságosabb dolog az életükben, és a kötélen táncolás vagy a vadvízi evezés gyerekjáték lesz egyetlen csókhöz képest, akkor majd mindent megértenek.

Egyelőre azonban ezek a fiúk semmit nem tudnak a szerelemről és semmit nem tudnak a nőkről. Soha nem képzelték volna, hogy Gillian azért ejti le a gőzölgő, forró kávéspoharakat kiszolgálás közben, mert egyre az jár

a fejében, hogy mi mindent fognak csinálni Bennel az ágyban. Hazafelé menet meg eltéved a kocsijával, mert arra gondol, hogy Ben a fülébe suttog; kiveri a víz és meg van zavarodva, mint egy bakfis.

Gillian mindig is kívülállónak tartotta magát, ezért nagy megkönnyebbüléssel fedezte fel, hogy Ben sem annyira normális, amennyire először gondolta. Három órán át is képes elüldögélni a Bagoly kávéházban vasárnap reggeleken, és egymás után rendeli a palacsintákat meg a lány tojást; a legtöbb pincérlánnyal járt is egyébként, és álmodozó arccal hoznak neki ajándék kávé, és nem találgtják, ki lehet az aktuális barátnője. Ben sokáig fenn van éjjel, azonkívül elképesztően gyors is a kártyákkal és a kendőkkel gyakorolt trükköknek köszönhetően: hirtelen felnyúlva képes elkapni egy repülő veréb vagy cinege lábát.

Ben személyiségének meglepő jegyei őszintén elképesztették Gilliant, aki nem hitte volna, hogy egy középiskolai biológianár ennyire meg legyen örülve a csomókért, és hogy mindenáron az ágyhoz akarja kötni, amin ő korábbi tapasztalataiból kiindulva előbb elgondolkodott, aztán belemert, míg végül már azon kapta magát, hogy könnyörög érte. Gillian annyira felizgul, ha meglát egy csomag cipőfűzőt vagy egy tekercs madzagot a boltban, hogy haza kell rohannia Sally házába, és kivennie néhány jégkockát a fagyasztóból, hogy végigdörzsölje a karját meg a combja belsejét, a nagy vágyakozást lehütendő.

Miután megtalált egy köteg, a bűvésztükkökhöz szükséges bilincset Ben ruhásszekrényében, a jégkockák sem voltak elegendőek. Gillian kénytelen volt kimenni az udvarra, és lelocsolni a slaggal a fejét. Úgy érezte, meggyullad, ha csak rágondol, hogy Ben mi mindent csinálhatna azokkal a bilincsekkel. Szerette volna látni a mosolyt a férfi arcán, amikor észreveszi, hogy Gillian kint hagyta a bilincseket a dolgozóasztalán; Ben mindenesetre megértette a célzást. Aznap este jó messzire tette a kulcsot, hogy egyikőjük se érhesse el, és olyan hosszan szeretkezett Gilliannal, hogy a lánynak már mindene fáj belül, mégsem kérte volna, hogy hagyják abba.

Éppen ez idegesíti Gilliant, hogy soha nem akarja, hogy abbahagyják, pedig Jimmyvel fordítva volt. Akkor a férfi kívánta őt, és ez rendben is volt így. Aki kívánja a másikat, az a hatalmában van. Amikor Ben az őszi kezdésre rendezte az osztálytermét, Gillian egyszer még az iskolába is átment hozzá azzal, hogy szeretkezzen vele. Nem bírja kivárni, amíg hazajön, nem bírja kivárni az estét, a hálószobát, a csukott ajtót. Azért jött, hogy átölelje, és megmondja, hogy itt akarja, most rögtön. De nem úgy, mint Jimmynek, most komolyan is gondolja. Olyannyira komolyan, hogy emlékezete szerint ezekkel a szavakkal még soha senkinek nem mondta.

Az iskola környékén mindenki tud Ben és Gillian kapcsolatáról, a hír futótüzként terjed. Még a portás is gratulált Bennek a szerencséjéhez. Szomszédok figyelő tekintete kíséri őket, róluk beszélnek a

vaskereskedésben és Bruno tavernájának bárpultjánál. Ha sétálni indulnak, kutyák szegődnek a nyomukba, éjjel macskák tartanak gyülekezőt Ben hátsó udvarában. Ha Gillian stopperrel kezében kiül a víztározó melletti sziklára, hogy mérje Ben idejét, a békák kimászhatnak az iszapból, és vértelen, rekedt dalba fognak, és mire Ben lefutja a körét, egy halom nedves, zöldesszürke testet kell kerülgetnie, hogy lesegítse Gilliant a szikláról.

Ha együtt vannak, és Ben véletlenül találkozik egy diákjával, azonnal elkomolyodik, és kiselőadásba fog az előző évi érettségiről, a laboratóriumba tervezett új kísérleti eszközzel vagy az októberi országos tudományos találkozóról. A lányok ilyenkor tágra nyitott szemmel hallgatnak, a fiúk meg úgy falják a tekintetükkel Gilliant, hogy tanáruk előadásából egy szót sem hallanak. Gillian azonban odafigyel. Szereti, amikor Ben tudományról beszél. A gyomra is beleremeg a vágyakozásba, ha a férfi a sejtekről értekezik. Ha szóba hozza a hashártyát vagy a májat, Gillian alig tudja megállni, hogy ne nyúljkáljon utána. Nemcsak az okossága miatt imponál Gilliannek, hanem azért is, mert egyenrangúként bánik vele. Feltételezi, hogy a lány érti, miről beszél, és mintha csoda történe, Gillian valóban érti. Életében először felfogja, mi a különbség a véna és az artéria között. Ismeri az emberi test főbb szerveit, sőt, a funkciójukat is fel tudja sorolni, nem is szólva a testben való elhelyezkedésükről.

Egy napon Gillian önmagát is meglepte azzal, hogy elment a helyi főiskolára, és feliratkozott két őszi kurzusra. Még azt sem tudja, itt lesz-e szeptemberben egyáltalán, de ha marad, földrajztudományt és biológiát fog hallgatni. Késő este Bentől hazaérve beugrik Antonia szobájába, és kölcsönveszi a biológia-tankönyvét. Vérről és csontokról olvas, mutatóujjával végigköveti a táplálék útját az emésztőrendszerben. Amikor a genetikához ér, egész éjjel fennmarad; izgalomba hozza a fejlődés gondolata és az emberi lények variációinak számtalan lehetősége. Maria Owens képmása Kylie ágya felett olyan egyértelmű és biztos, mint egy matematikai egyenlet; némely estén Gillian azon kapja magát, hogy a képet bámulva úgy érzi, tükörbe tekint. *Természetesen* – gondolja ilyenkor. Matematika plusz vágy egyenlő azzal, aki vagy. Most először örül szürke szemének.

Ha Kylie-ra néz, akit idegenek a lányának vélnek, Gillian érzi a kapcsolatot a vérben. Kylie-t legalább annyira figyelni tudományos szemmel, mint szeretettel; bármit megtenne az unokahúgáért. Képes lenne teherautó elé ugrani, és jó néhány évet odaadni az életéből cserébe Kylie boldogságáért. Azonban annyira el van foglalva Ben Frye-jal, hogy nem veszi észre, hogy Kylie e szeretetáradat ellenére alig szól hozzá. Nem jut eszébe, hogy Kylie úgy érzi, kihasználták és félredobták, amióta Ben belépett az életükbe, ami annál jobban bántja, mert Kylie a születésnapján a nagynénje pártját fogta anyja ellenében. Bár Gillian is melléje állt, és ő az

egyetlen, aki felnőttként bánik velem, és nem kis tacsoként, Kylie úgy érzi, Gillian elárulta őt.

Kylie titokban aljas dolgokat művel, melyek inkább illenének Antonia fekete lelkéhez. Hamut szór Gillian cipőjébe, hogy koszos legyen a nagynénje lába, sőt egyszer ragasztót is kent bele. Tönhalkonzervet öntött a fürdőkád lefolyójába, és Gillian csak azt vette észre, hogy olyan átható szagú olajos vízben fürdik, hogy négy kóbor macska is beugrott a nyitott ablakon.

– Valami baj van? – kérdezte Gillian, amikor egyszer észrevette, hogy Kylie bámulja.

– Baj? – kérdezett vissza hunyorogva Kylie. Tudta, milyen ártatlan képet tud vágni, ha akar. Éppolyan jókisánysosat, amilyen régen volt. – Miért kérded?

Aznap este Kylie négy szardellás pizzát rendelt Ben Fry címére. Nagyon rosszul érezte magát, amiért megsértődött; a lelke mélyén kívánta Gillian boldogságát, de őszintén csak akkor érezte át, amikor egy nap együtt látta Gilliant és Bent az iskola mellett sétálni. Kylie a vállára csapatot törülközővel az uszodába tartott, de megtorpant, ahol volt, Mrs. Jerouche háza előtt a járdán, noha Mrs. Jerouche-ról úgy hírlett, hogy megkergeti a slaggal azt, aki átmegy a gyepeken, ráadásul egy Mary Ann nevű rosszindulatú, nyáladzó cockerspánielje is volt, amelyik elkapta a verebeket és megharapta a kisfiúkat.

Kylie halványsárga fényt vélt látni Ben és Gillian feje körül; a fénykör fölemelkedett, majd szétterült az utca és a háztetők fölött. Citromillat úszott Kylie felé, és amikor lehunyta a szemét, a nagynénik kertjébe képzelte magát. Ha az augusztusi hőségben megdörzsölte a citromfűvet az ujjai között, a levegő sárgájában mintha méhraj gyűlt volna följe, olyankor is, amikor egész nap esett. Abban a kertben forró, mozdulatlan napokon könnyű volt olyan eshetőségekre gondolni, melyek addig meg sem fordultak a fejében. Mintha remény támadt volna a semmiből, olyan remény, mely nem tűnik el soha többé.

Azon a délutánon, amikor Kylie megállt Mrs. Jerouche háza előtt, nem csak ő érzett valami szokatlant a levegőben. Egy csapat focizó fiút egyszer csak megállított a háztetőkről alászálló édes illat, és megdörzsölték az orrukat. A legkisebbik nyomban hazaszaladt, és mézes citromtortáért könyörgött az anyjának. Nők léptek az ablakhoz, kikönyököltek a párkányra, és évek óta nem lélegeztek ilyen mélyeket. Már nem hittek a reményben, az most mégis eljött, megült a fák tetejében, a kéményeken. Amikor ezek a nők az utcára lepillantva észrevették az összeölelkezve sétáló Gilliant és Bent, valami megsajdult bennük, és a torkuk úgy kiszáradt, hogy csak a limonádé csillapíthatta a szomjukat, és még egy egész kancsónyi után is egyre többet kívántak belőle.

Nehéz volt ezután haragudni Gillianre, nem lehetett nehezteni rá. Gillian olyan magas hőfokon égett, hogy Sallyéknál megolvadt a vaj, mint mindig, ha szerelem lakozik a házban. Hiába tették a hűtőszekrénybe, ott is folyós lett, és ha valaki enni akart, úgy kellett ráöntenie vagy kikanalaznia a pírítóásra.

Este, ha Gillian az ágyon fekvé a biológia-tankönyvet bújja, Kylie kinyújtózik új ágyn és magazinokat lapozgat, de valójában Gilliant figyeli. Szerencésnek tudja magát, hogy olyasvalakitől tanul a szerelemtől, mint a nagynénje. Hallotta, mit beszélnek az emberek; még azok is, akik szerint Gillian egy nagy nulla, valamiképpen irigykednek rá. Lehet, hogy csak felszolgáló a Hamburger Kunyhóban, lehetnek apró ráncok a szeme és a szája körül az arizonai naptól, de Ben Frye mégis öbeléje szerelmes. És éjjel-nappal mosolyog.

– Szerinted melyik az emberi test legkiterjedtebb szerve? – kérdi Gillian Kylie-től egyik este.

– A bőr – válaszolja Kylie.

– Te kis tudorka – mondja Gillian. – Mindent tudsz.

– Mindenki féltékeny rád, amiért megszerezted Mr. Frye-t.

Gillian tovább olvas, de ez nem jelenti azt, hogy nem figyel. Képes egyvalamiről beszélni, és közben másra is koncentrálni. Megtanulta, amikor együtt volt Jimmyvel.

– Ez úgy hangzott, mintha mondjuk hazahoztam volna egy boltból. Mint egy grépfrútot vagy valami akciós dolgot, amit féláron adnak. – Gillian összeráncolja az orrát. – Különben meg ez nem szerencse dolga volt.

Kylie hasra fordul, hogy könnyebben tanulmányozza nagynénje álmodozó arcát. – Akkor mi?

– Végzet – csapja össze Gillian a biológia-tankönyvet. Neki van a legragyogóbb mosolya a világon, ehhez nem férhet kétség. – A sors keze.

Kylie gondolatai egész éjjel a sors körül keringenek. Apjára gondol, akire csak a fényképekről emlékszik. Gideon Barnesra gondol, mert beléje tudna szeretni, ha engedélyezné magának, és tudja, hogy a fiú viszonszeretné. De Kylie nem biztos benne, hogy akarja. Nem biztos, hogy készen áll rá, vagy hogy valaha is készen állna. Mostanában olyan érzékeny és fogékony, hogy magába szívja a szomszédos ágyon alvó Gillian forró és botrányos álmait, melyekből csuromvizesen és teljesen összezavarodva ébred.

Nem olyan érzés tizenhárom évesnek lenni, amilyenre számított. Semmi jó nincsen benne; Kylie magányos. Néha úgy érzi, egy titkos világra bukkant, amelyből semmit nem ért. Ha szembenéz magával a tükörben, nem tudja, ki ő. Amikor majd kitalálja, azt is tudni fogja, hogy barna vagy szőke legyen-e a haja, de egyelőre éppen a kettő között van. Minden tekintetben valami között van. Hiányzik neki Gideon, ezért felhossa az alagsorból a

sakktáblát, mely a fiúra emlékezteti, de képtelen rávenni magát, hogy felhívja. Ha összetalálkozik az iskolatársaival, és azok úszni vagy a bevásárlóközpontba hívják, Kylie nem megy velük. Nem azért, mintha nem kedvelné őket, de nem akarja, hogy lássák, ki ő, amikor maga sem tudja.

Annyit azonban tud, hogy rettenetes dolgok történhetnek, ha nem vigyáz. A kertii férfi tanította meg rá, és ezt egy darabig nem felejtí el. A baj mindig közel, éppen csak a legtöbb ember nem látja. Elterelik a figyelmüket, hogy ne vegyék észre a szenvedést – leisszák magukat, leúsznak száz hosszt vagy nem esznek semmit egész nap, csupán egy kifényesített almát és egy fej salátát – de Kylie más. Túlságosan érzékeny, és egyre erősebben átérzi mások fájdalmát. Ha elhalad egy kocsiában üvöltő, elhanyagolt csecsemő mellett, akinek vöröslík a feje a sok sírástól, Kylie egész nap búskomor marad. Ha egy kutyának kavics szorul az ujjai közé, vagy egy asszony lehunyt szemmel tizenöt éve vízbe fült, imádott fiára gondol a boltban, Kylie úgy érzi, menten elhagyja minden ereje.

Sally aggódva figyeli a lányát. Tudja, mi történik, ha az ember palackba zárja a fájdalmat, tudja, mit tett önmagával, milyen falat, milyen tornyot épített apró követként. De a bánat ezer meg ezer könnyáztatta fala nem véd meg már semmitől, egyetlen érintésre a földre omlík. Ha látja, amint Kylie megy fel a szobájába, Sally új tornyot sejdít, mely talán egyetlenegy sziklából áll mindössze, mégis elég, hogy visszatántorítsa. Megpróbál beszélni Kylie-val, de a lánya elfut előle, és becsapja az ajtót.

– Nekem nem lehet egy perc nyugalmam se? – vágja oda szinte minden kérdésére. – Nem bírsz békén hagyni?

A többi tizenhárom éves lány anyja nyugtatgatja Sallyt, hogy ez teljesen normális viselkedés. Szomszédja, Linda Bennett állítja, hogy a kamaszkori melabú előbb-utóbb elmúlik, bár lánya, Jessie – akit Kylie mindig is került, mondván, hogy balfék – nemrég Isabellára változtatta a nevét, és piercinget tetetett a köldökébe és az orrába. Sally nem számított erre a mindig nyitott és jó természetű Kylie esetében. Antonia ebben a korában nem okozott különösebb meglepetést, mert mindig is önző és pimasz volt. Gillian is csak a középiskolában bolondult meg, amikor a fiúk rájöttek, hogy milyen szép, Sally pedig soha nem engedte meg magának, hogy szeszélyes és tiszteletlen legyen. Úgy érezte, neki nem jár a feleselés luxusa; amennyire tudta, joga sem lett volna hozzá. A nagynéniket senki nem kötelezhette arra, hogy őket eltartsák, nyugodtan kidobhatták volna őket, és Sally nem akart okot adni rá. Tizenhárom évesen vacsorát főzött, mosta a szennyest, és este időben lefeküdt. Soha nem gondolkodott azon, hogy van-e magánélete vagy öröme vagy más egyebe. Nem volt bátorsága hozzá.

Most Kylie mellett visszafogja magát, bármennyire nehezére esik. Megtartja magának a véleményét és a tanácsait. Összerezen, ha Kylie bevágja az ajtót, sír, ha lánya fájdalmát látja. Néha hallgatózik Kylie

szobája előtt, de lánya már nem bizalmas Gillienhez. Pedig az is megkönnyebbülés lenne, de Kylie mindenkitől elzárkózik. Sally legfeljebb annyit tehet, hogy figyel, amint az elszigetelődés csapdája lányára zárul: minél magányosabb, annál inkább félrehúzódik, míg tökéletesen idegenné nem lesz számára az emberi faj, melynek sem szokásait, sem nyelvét nem érti többé. Sally ezt mindennél jobban tudja. Tudja késő este, amikor Gillian még Ben Frye-nál van, és az éjjeli pillék a szűnyoghálót verdesik, és ő olyan távol kerül ettől a nyáréjszakától, hogy a háló kockái felőle kövek is lehetnének.

Úgy tűnik, Kylie az egész nyarat a szobájába zárkózva fogja tölteni, akárha börtönben ülne. A július harminc fok fölötti napokkal búcsúzik. Ha Kylie pislant, fehér pöttyök táncolnak a hőségétől a szemhéja mögött. A pöttyök felhökké tömörülnek és magasra szállnak; egy módon szabadulhat tőlük, ha tesz valamit. Kylie ezt egyetlen pillanat alatt felfogja. Ha nem tesz valamit, megragad itt. A többi lány halad tovább a maga útján, járnak fiúkkal és követnek el hibákat, ő pedig leragad egy helyben, mint aki megfagyott. Ha nem tesz mindjárt egy lépést, mindenki leahagyja, és ő mindörökké gyerek marad, aki nem mer kimenni a szobájából, és felnőni se mer már.

A hét végén, amikor a hőség és a pára miatt tárva-nyitva az összes ajtó és ablak, Kylie elhatározza, hogy tortát süt. Apró engedmény, kis lépés vissza a világ felé. Megveszi a hozzávalókat, és amikor hazaeér, harmincöt fok van árnyékban, de nem áll el a szándékától. Kitarat a terve mellett, mintha ez az egy torta megmenthetné. Kétszáz fokra állítja a sütőt, de csak amikor a tészta már összeállt, és a tepsi is ki van zsírozva, akkor veszi észre, hogy Gideon kedvenc tortájának állt neki.

A torta egész délután ott hever a konyhapulton egy kék tányéron, érintetlenül, cukormázzal a tetején. Esteledik, és Kylie még mindig nem tudja, mit tegyen. Gillian Bennél van, de nem veszik fel a kagylót, pedig Kylie megkérdezné, hogy szerinte ostobaság volna-e elmennie Gideonhoz. De miért is akarna elmenni hozzá? Mit törődik vele egyáltalán? Hiszen a fiú sértette meg őt, következésképpen neki kellene őt kiengesztelnie. Tulajdonképpen neki kellene tortát hoznia – csokitortát juhszirup mázzal, vagy legfeljebb mokkamázzal, ha csak annyi telik tőle.

Kylie le akar ülni a szobájában az ablak mellé, hogy szívjon egy kis friss levegőt, de tekintete megakad a párkányon gubbasztó varangyon. Az ablaka előtt vadalmafa nőtt; csenevész kis fácska, alig-alig hoz virágot. A varangy nyilván a törzsén kapaszkodott fel, és onnan ugrott át a párkányra. Nagyobb, mint a legtöbb patakparti rokona, és meglepően nyugodt. Mintha egyáltalán nem is lenne megrémülve, amikor Kylie felemeli és a tenyerébe ülteti. Egyszerre eszébe jutnak azok a békák, melyeket Antoniával találtak nyaranként a nagynénik kertjében. Imádták a káposztát meg a fejes salátát,

és egy kis lakoma reményében a lányok után ugráltak. Néha Antonia és Kylie futásnak eredtek, hogy kipróbálják, mennyit bírnak a békák; addig versenyeztek, míg végül nevetve összerogytak, a porban vagy a bab ágyásaiban, de akármilyen messze kerültek is, ha hátrafordultak, a varangyok mindig ott ültek a sarkukban, tágra meredt, pislogni képtelen szemükkel.

Kylie az ágyára ülteti a békát, és salátáért indul. Büntudatot érez, amiért akkor régen hallgatott Antoniára, és fogócskát játszottak a békákkal. Most több az esze, és annál is több az együttérzés benne. Egyedül van, és a ház békésebbnek tűnik, mint máskor. Sally az iskolába ment a tanévet előkészítő értekezletre, jöllehet az irodai alkalmazottak egyöntetűen úgy érzik, beláthatatlanul messze még a szeptember. Antonia dolgozik, egyfolytában az óráját nézi, hogy jön-e már Scott Morrison. A konyha végtelen csöndjében visszhangot ver a csapból csöpögő víz. Furcsa jószág a büszkeség, az értéktelen limlomot is kincsnek mutatja. Ha elhessenjtjük, apró léggé zsuorodik össze, olyan léggé, melynek se feje, se potroha, de legfőképpen szárnya nincsen, mellyel elrugaszkozhatna a földtől.

Kylie a konyhában állva alig emlékszik rá, mi is volt az a fontos dolog néhány órával ezelőtt. Annyit tud mindössze, ha továbbra is itt vár, a torta összeesik, vagy hangyák másszák meg, esetleg valaki besétál, és vág magának egy szeletet. Most rögtön indul Gideonhoz, mielőtt meggondolhatná magát.

A hűtőszekrényben nincs saláta, ezért felkapja a legelső ehető dolgot – egy fél Snickerst, amely Gillian jóvoltából olvadozik konyhapulton. Kylie épp föl akar szaladni vele az emeletre, amikor észreveszi, hogy a béka utánatotyogott.

Nagyon éhes lehet, véli Kylie.

Kezébe veszi a békát, és letör egy darabkát a csokiból. Ám ekkor különös dolog történik: ahogy közelít az édességgel a hullóhoz, az kinyitja a száját, és egy gyűrűt köp ki belőle.

– Nahát! – mondja Kylie. – Kösz.

A gyűrű súlyosan és hidegen lapul a tenyerén. A béka nyilván a sárban találta; annyi föld tapadt rá, hogy Kylie nem látja, milyen is valójában. Ha megvizsgálná, ha a fénybe tartva alaposan megszemlélné, észrevenné, hogy az ezüst furcsa bordó árnyalatú. Véres a földes patinája alatt. Ha Kylie nem igyekszik annyira Gideonhoz, ha felfogja, mit tart a kezében, akkor azonnal kiviszi a kertbe, és eltemeti az orgona alá, ahova való. Ehelyett a kis Fiestaware csészéalátétre dobja, melyen anyja egy csenevész kaktuszt nevel. Felkapja a tortát, az oldalával kilöki a szűnyogháló asztalt, és leteszi a békát a föbe.

– Eredj! – biztatja, de a béka még akkor is mozdulatlanul ül ott, amikor Kylie befordul a sarkon.

Gideon a Turnpike túfelén lakik egy elitnek tartott városrészben. A házaknak nagy hátsó teraszuk és beépített alagsoruk van, és üvegajtó nyílik a gondozott kert felé. Kylie rendszerint tizenkét perc alatt odaér, ha fut, és nem cipel csokitortát. Most visszafogja a tempót, nehogy elejtse a süteményt, és kényelmes léptekkel halad el a benzinkút, majd a szupermarketet, egy kínai éttermet és egy csemegeboltot egyesítő bevásárlóközpont és Antonia munkahelye, a fagyfaltozó mellett. Itt választhat: vagy Bruno tavernájának ízléstelen rózsaszín neonfénye felé veszi az irányt, vagy átkel a Turnpike-on, és átvág egy gazos telken, melyen állítólag egy olimpiai méretű úszómedencét is magába foglaló sportkomplexum épül hamarosan.

Mivel két duhaj fickót lát a taverna előtt, Kylie az üres telek mellett dönt. Gyorsan átvág rajta, határozza el, és már csak két sarokra lesz Gideonék házatól. A magas és szúrós gazban lábalva már bánja, hogy nem farmert vett sort helyett. Ennek ellenére örül a szép estének; a telek távoli végének pocsolyaszagát elnyomja a csokimáz illata. Kylie épp azon mélázik, hogy lesz-e idő kosárlabdázni egyet – Gideonéknál van egy gyűrű a kocsi felhajtón, apja ajándéka a válás utáni büntudata enyhítésére – amikor észreveszi, hogy hűl és sűrűsödik körülötte a levegő, és már feketéllik a telek széle. Baj közeleg. Kylie meggyorsítja a lépteit, és abban a pillanatban kiáltás harsan.

A vállá fölött hátranézve pontosan tudja, hogy mifélek, és mit akarnak. A két fickó követi; erős testük bíbor árnyékot vet. Bébinek nevezik – Hé, nem értesz angolul, bébi? Várjál már! Várj meg!

Kylie szíve zakatol, még mielőtt futni kezdene. Tudja, hogy pont olyanok, mint akit elüldöztek a kertből. Ugyanúgy felhergelik magukat, mint amaz, minden ok nélkül, talán a bensejüket rágó, alig észrevehető fájdalmat leszámítva, és bántani akarnak valakit. Most azonnal. A torta Kylie mellének csapódik, a tüskés gaz felsérti a lábát. A két férfi kurjant egyet, amikor észreveszik, hogy Kylie futni kezd, mintha így még nagyobb lenne az élvezet. Ha rendesen leitták volna magukat, nem vesződnének az üldözésével, de annyira még nem részegek. Kylie elhajtja a tortát, és az szétterül a földön, egerek és hangyák seregeinek öröme. Kylie most is érzi a csokimáz szagát, rajta maradt a kezén. Soha többé nem lesz képes csokit enni. Már az illatára dübörögni fog a szíve. Az ízétől meg kifordulna a gyomra.

A két férfi a nyomában, szorítják a telek legsötétebb csücske, a pocsolyák felé, ahol senki nem láthatja őket a Turnpike-ról. A kövérebbik férfi azonban lemarad. Átkokat szór Kylie-ra, de ő miért is hallgatna oda? Hosszú lába legalább most jó szolgálatot tesz. A szeme sarkából látja a bevásárlóközpont fényeit, és tudja, ha továbbra is ebbe az irányba tart, üldözője utoléri. A fickó pontosan ezt kiabálja a háta mögött, meg azt, hogy

amikor elkapja, szét fogja baszni az agyát. És majd jól móresre tanítja, hogy ne fusson el máskor. Majd ő gondjaiba veszi azt a kis pamacsot a lába között, úgy, hogy örökre meglegegeti.

A férfi mindvégig hasonló rémségeket kiabál utána, ám egyszer csak elhallgat, és Kylie tudja, hogy itt a vég. A férfi gyorsan fut, Kylie szinte magán érzi már; vagy most kapja el, vagy soha. Kylie zihál a pániktól, de egy nagy levegőt véve mégis hátrafordul. A gyors mozdulattal kis híján belefordul a férfi karjába, és az utána is kap, de Kylie egy cikkcakkal a Turnpike felé ugrik. Lába olyan hosszú, hogy tavakon lenne képes átlépni vele. Egyetlen ügyes szökkenés, és följutna a csillagok közé, ahol hideg és tiszta és állandó minden, és ilyesmi soha nem fordulhat elő.

Mire a férfi még egyszer közel kerülhetne hozzá, Kylie leér a Turnpikera. Egy kutyás az golden retrieverét sétáltatja. A sarkon tizenhat éves fiúk ácsorognak az úszóedzés után. Biztosan meghallanák Kylie-t, ha sikoltana, de már semmi szükség rá. Üldözője lemaradt és visszament a sűrűbe. Soha nem éri már utol, Kylie ugyanis még mindig fut. Az autók között átcikázik a túldoldalra, de még ott is fut, el a taverna és a szupermarket mellett. Úgy érzi, képtelen leállni, vagy akár csak lassítani, míg a fagylatozóhoz érve nagy csilingeléssel be nem nyit, jelezve, hogy vendég érkezett.

Csupa sár a lába, és úgy zihál, hogy minden levegővétellel hangosan sípol, mint a nyulak, ha felismerik a prérifarkas vagy a kutya szagát. A parféjukat kanalazó idősebb pár hunyorogva felnéz. Az ablaknál trécselő négy elvált nő végigméri Kylie-t, amiről rögtön eszükbe jut, mennyi bajuk van saját gyerekükkel, és rögvést hazaindulnak.

Antonia figyelmét nem a vendégek kötik le. Mosolyogva könyököl a pulton, hogy jobban bele tudjon nézni Scott Morrison szemébe, miközben az a nihilizmus és pesszimizmus közötti különbségről értekezik. Scott minden este megjelenik, és napról napra szerelmesebben bekebelez egy jégkrémet. Órákat töltöttek már Scott anyjának kocsijában, addig csókolóztak hol az első, hol a hátsó ülésen, míg ki nem sebesedett a szájuk, és elhatalmasodó vágyukban egymás nadrágja alá nyúlkáltak, miközben semmi más nem érdekelte őket a világon. Az elmúlt héten mindkettőjükkel megtörtént, hogy leléptek egy autó elé, és csak a vad dudálás ébresztette fel őket. Saját álmvilágukban élnek, mely olyannyira tökéletes, hogy sem holmi autó, sem az nem érdekli őket, hogy más emberi lények is élnek körülöttük.

Antoniának eltart egy darabig, míg ráismer hűgára, akiről sár és mindenféle gaz potyog a linóleum padlóra, melynek tisztán tartása Antonia feladata.

– Kylie? – kérdezi Antonia a biztonság okáért.

Scott hátrafordul, és felfogja, hogy a furcsa zaj, amit eddig a légkondicionáló kerepelésének vélt, egy ember szaggatott lélegzése. Kylie

összekarcolt lábából csöpög a vér. Pólóján és kezén csokimáz foltjai.

– Jézusom! – szólal meg Scott. Többször is fontolgatta, hogy orvosi tanulmányokba fog, de ha konkrét esetet lát, mindjárt rosszul lesz. A vegytiszta tudomány sokkal inkább az ő esete. Egyértelműen biztonságosabb, ráadásul egzakt is.

Antonia előjön a pult mögül. Kylie épp csak ránéz, és nővére pontosan tudja, mi történt.

– Gyere! – Megragadja Kylie kezét, és a hátsó raktárhelyiség felé húzza, amelyben a szirupos konzerveket és a takarítószeret tárolják. Scott követi őket.

– Talán inkább az orvosi szobába kéne vinnünk – mondja. – Menj vissza a pulthoz – tanácsolja Antonia. – Ha netán új rendelés jönne.

A habozó Scottot látva Antonia biztosan tudja, hogy a fiú beleszeretett. Bármelyik fiú szíves örömet sarkon fordult volna. Kapott volna az alkalmon, hogy menekülhet egy ilyen helyzetből.

– Komolyan mondd? – kérdi Scott.

– Igen – bólint Antonia. – Halál komolyan. – Maga után húzza Kylie-t a raktárba. – Ki volt az? – kérdezi. – Bántott?

Kylie csokoládészagot érez, és olyan hányinger fogja el, hogy alig áll meg a lábán. – Elfutottam – mondja. Furcsa a hangja. Mintha nem lenne több nyolcévesnél.

– Nem nyúlt hozzád? – Antonia hangja sem a megszokott. Nem kattintotta fel a villanyt a raktárban. Holdsugár kévei szűrődnek be a nyitott ablakon, halpikkely-ezüstre színezve a két lányt.

Kylie Antoniára emeli a tekintetét, majd megrázza a fejét. Antonia számba veszi azt a rengeteg iszonyatos dolgot, amit mondott és tett, maga sem tudja, hogy miért, és a torka, az arca skarlátvörös lesz a szégyentől. Soha nem jutott eszébe, hogy kedves vagy nagylelkű legyen. Szeretné vigasztalni a húgát, szeretné átölelni, de nem tudja. *Bocsánat* – gondolja, de képtelen hangosan kimondani. A szó a torkában ragad, mert évekkal előbb kellett volna mondania.

Kylie mégis megérti, és ettől végre kitör belőle a sírás, mely azóta készülődött benne, hogy futásnak eredt a gazos telken. Miután kisírta magát, Antonia bezárja a boltot. Scott hazaviszi őket a sötét, nyirkos estében. A békák kimásztak a patakból, és Scott óvatosan kerülgeti őket, mégis elgázol néhányat. A fiú tudja, hogy valami fontos dolog történt, de azt nem, hogy micsoda. Most veszi észre, hogy Antoniának szeplős az orra meg az arca. Ha mostantól élete végéig minden egyes nap látná a lányt, akkor is meglepődne és izgalomba jönne, valahányszor csak ránéz. Amikor leáll a házuk előtt, késztetést érez, hogy térdre esve megkérje, legyen a felsége, jóllehet még egy éve hátravan a főiskolából. Antonia nem az a lány, akinek hitte, nem az a nyafka, elkényeztetett gyerek. Olyan lány, aki ha csak

rát teszi a kezét a fiú combjára, annak máris örülten száguldani kezd a pulzusa.

– Kapsold le a világitást! – utasítja Antonia Scottot, majd összenéz Kylie-val. Anyjuk már hazaért, és égve hagyta a villanyt a verandán, de ők nem tudhatják, hogy Sally le is feküdt. Azt hiszik, várja őket, de most nem akarnak találkozni senkivel, akinek aggodalma még az ő riadalmuknál is nagyobb. Semmi kedvük magyarázkodni. – Nem akarunk találkozni anyával – közli Antonia Scott-tal.

Antonia egy gyors búcsúcsók után óvatosan kinyitja az ajtót, hogy ne nyikorogjon. Békatetem lapul Scott egyik kereke alatt; a levegő nedves és zöld, amikor a lányok átszaladnak a gyepen, és beosonnak a házba. Felbotorkálnak a sötét lépcsőn, és bezárkóznak a fürdőszobába, ahol Kylie lemoshatja végre a sarat meg a csokoládét a karjáról és az arcáról, és a vért is a lábáról. Pólója tönkrement; Antonia a szemeteskosárba rejti a papírsebkendők és egy üres samponosflakon alá. Kylie lélegzete még mindig kihagy, mintha minden levegővétellel pánikot szippantana.

– Jól vagy? – suttogja Antonia.

– Nem – súgja vissza Kylie, és ettől mindkettejüknek nevetnékje támad. A szájukra tapasztják a tenyerüket, nehogy a kuncogás kihallatsszon; végül már levegőt sem kapnak, könnyes szemmel görnyedeznek a nevetéstől.

Lehet, hogy soha nem beszélnek a mai estéről, az mégis mindent megváltoztat közöttük. Évek múlva egymásra gondolnak majd sötét éjszakákon, és minden különösebb ok nélkül telefonálnak egymásnak, és akkor sem teszik le a kagylót, ha már semmi mondandójuk nincsen. Mások lettek, mint akik akár egy órával ezelőtt is voltak. Túl jól ismerik egymást ahhoz, hogy visszaforduljanak. Antonia örök féltékenysége másnap reggelre a múlté lesz, csak halványzöld körvonala marad a párna szélén.

A következő napokban össze-összenevetnek, ha találkoznak a folyosón vagy a konyhában. Egyikük sem sajátítja ki a fürdőszobát, nem csúfolja a másikat. Vacsora után minden este leszedik az asztalt, és együtt elmosogatnak, Sallynek nem is kell kérnie őket. Amikor mindketten otthon maradnak este, Sally hallja a beszélgetésüket. Ha megsejtik, hogy valaki hallgatózik, azonnal elhallgatnak, de mintha ilyenkor is tovább kommunikálnának. Sally esküdni merne, hogy morzejelekkel kopognak át egymásnak a falon.

– Szerinted mi ez az egész? – kérdi Gilliantól.

– Valami egészen fura – válaszolja hűga.

Gillianek éppen aznap reggel tűnt fel, hogy Kylie-n Antonia fekete pólóját látja. – Ha észreveszi, abban a pillanatban letépi rólad – mondta neki.

– Nem hinném – vont a vállát Kylie. – Annyi fekete pólója van.

Ezt különben is nekem adta.

– Hogy érted, hogy egészen fura? – kérdezi Sally Gilliantól. Fél éjszaka azon rágódott, hogy mi lehet a lányok szokatlan viselkedése mögött. Valamilyen divatmánia, szex, büntett, rettegett terhesség; minden lehetőséget végiggondolt az utóbbi néhány órában.

– Végül is lehet, hogy semmi különös – mondja Gillian, hogy megnyugtassa Sallyt. – Talán csak kezdenek felnőni.

– Micsoda? – Már a feltételezés olyan mértékben felzaklatja és kiborítja Sallyt, hogy ennyire a terhesség vagy a divatmánia se tudná. Ezzel a lehetőséggel nem számolt. Miért van Gilliannek tökéletes érzéke ahhoz, hogy mindig pont a legrosszabbal kezdje? – Mi a fenét akarsz ezzel? Még gyerekek.

– Hát egyszer fel kell nőniük – bonyolódik bele egyre jobban Gillian. – Észre sem veszed, és már ki is röppentek.

– Köszönöm a szakértő szülői tanácsot.

Gillian nem érzi a megjegyzés élet, és ha már belefogott, van még egy tanácsa a nővére számára. – Te is foglalkozhatnál egy kicsit magaddal. Még a végén úgy összefonnyadsz itt, hogy személtáplápon kell kivinnünk. Miért nem jársz valakivel? Mi tart vissza? A lányaid eljárnak itthonról... akkor te miért nem?

– Van még pár ilyen bölcsesség a tarsolyodban? – Sally hangja mint a jégcsap; most már Gillian sem tudja nem észrevenni, hogy milyen fagyos.

– Nincs – hátrál meg. – Egy darab se.

Cigaretta után nyúlna, de rájön, hogy lassan két hete nem gyújtott rá, és a fura az egészben az, hogy nem is próbált meg leszokni. Elég volt nézegetnie az emberi szervek illusztrációit. Látta a tüdőről készült rajzokat.

– A lányaim még kicsik – mondja Sally. – Csak hogy tudd.

A hangja kissé hisztérikusnak tűnik. Az elmúlt tizenhat esztendőben – azt az egy évet leszámítva, amikor Michael meghalt, és Sally úgy magába fordult, hogy nem talált ki – a gyerekei kötötték le minden gondolatát. Egyszer-egyszer más gondolat is megfordult futólag a fejében: egy hóvihár vagy a fűtés- és a villanyszámla, meg az, hogy rosszul lesz attól, ha közeledik a szeptember, és kezdődik az iskola. De ideje legjavát Antonia és Kylie foglalta le, a lázas betegségek és a menstruációs görcsök, az, hogy félévente új cipőt vegyen, és hogy egészséges táplálékhoz és legalább napi nyolc óra alváshoz jussanak. Ilyen gondolatok hiányában lehet, hogy nem is képes létezni. Ezek nélkül mi marad neki?

Aznap éjjel Sally olyan mélyen alszik, mint akit fejbe vertek, és fel sem kel másnap reggel.

– Influenza – tippel Gillian.

Sally a takaró alól hallja, hogy a húga kávéfőz. Hallja, hogy Antonia Scottal beszél telefonon, Kylie a vizet folytatja. Sally egész nap ágyban

marad. Várja, hogy valakinek szüksége legyen rá, vár valami apró balesetre vagy hirtelen támadt helyzetre, de nem történik semmi. Éjszaka kimegy vécére, és, hideg vízzel megmossa az arcát, de másnap reggel tovább alszik, sőt még délben is, amikor Kylie ebédet hoz fatálcán.

Valami vírus – gondolja Gillian, mikor munkából hazajövet meghallja, hogy Sally nem nyúlt a nokedlis húsleveshez, sem a teához, csak annyit kért, hogy sötétítsék be a szobáját.

Sally minden szavukat hallja; ahogy suttognak és vacsorát főznek, ahogy nevetgélnek és éles késsel sárgarépát meg zellert szeletelnek. Ahogy kimossák a szennyest, és kitepergetik az udvaron. Ahogy fészülködnek, fogat mosnak és élnek az életüket.

Az ágyban töltött harmadik napon már ki sem nyitja a szemét. Nem gondol szőlődzemeses piritósrá, sem Tylenolra vagy vízre, sem plusz párnákra. Fekete haja csupa gubanc, bőre fehér, mint a viasz. Antonia és Kylie megrémülnek; a küszöbön állva figyelik alvó anyjukat. Félnék, hogy a beszélgetés zavarná, és a ház egyre csendesebb. A lányok vádolják magukat, hogy nem viselkedtek rendesen, amikor kellett volna, hogy hány éven át vesztekedtek és voltak olyanok, mint elkényeztetett, önző békák. Antonia felhívja az orvost, de az nem jön ki, anyja pedig nem hajlandó felöltözni és elmenni a rendelőbe.

Majdnem hajnali két óra, mire Gillian hazajön Bentől. A hónap utolsó éjszakája ez, a hold keskeny sarlója akár a színezüst. Gillian mindig hazajön; Sally háza a biztonságot jelenti a számára. Ma este azonban Ben megmondta neki, hogy elege van abból, hogy mindig távozik, mihelyt végeztek az ágyban. Azt akarja, hogy költözzön hozzá.

Gillian azt hitte, a férfi viccel. – Fogadok, hogy ezt mondd az összes lánynak, miután hússzor vagy harmincszor megdugdudt őket – nevetett.

– Nem. – Ben nem mosolygott. – Még soha senkinek nem mondtam.

A férfinak egész nap az volt az érzése, hogy most eldől az élete: széna vagy szalma, de fogalma sem volt, hogy melyik. Délelőtt előadást tartott a kórházban, és egy nyolcéves fiút megríkatott, amikor eltüntette Buddyt egy nagy fadobozban.

– Mindjárt visszavarázsolom – nyugtatta Ben a zaklatott kis nézőt.

A kisfiú azonban a fejébe vette, hogy a nyuszi örökre eltűnt. Ha valaki eltűnik, mondta Bennek, akkor neki is vége. És ennek a fiúcskának az esetében ez megcáfolhatatlanul igaz volt. Fél életét a kórházban töltötte, és ki tudja, hazajut-e még. Lassan kiszállt a testéből; Bennek elég volt egy pillantás, hogy lássa. Hüvelykről hüvelykre fogyott.

Ben ekkor azt tette, amit nagyon ritkán tesz bűvész: félrevonta a fiúcskát, és megmutatta neki, hogy Buddy milyen nyugodtan és otthonosan üldögél a doboz dupla fenekén. A fiú azonban vigasztalhatatlan volt. Lehet, hogy ez nem is ugyanaz a nyúl, végtére is erre nincs bizonyíték. A fehér

nyúl igazán mindennapos dolog, tucattjával árulják az állatkereskedésekben. A fiú tovább sírt, és talán Ben is együtt sír vele, ha a tudománya nem segíti meg. Gyorsan előkapott egy ezüstdollárt a fiú füle mögül.

– Nézd – vigyorgott Ben. – Csiribá-csiribú.

A fiúnak ámulatában egyszerre elállt a könnye, és amikor Ben mondta, hogy megtarthatja a pénzt, a gyerek egy rövid pillanatra úgy nézett ki, ahogy mindig is kinézhetett volna, ha a rettenetes betegség nem támadja meg. Ben délben összecsomagolt, átment a Bagoly kávéházba, és felhajtott három csésze feketét. Nem ebédelt aznap, nem rendelte a kedvencét, a vagdaltat tojással, sem a szalonnát, salátát és paradicsomot a teljes kiőrlésű búzakenyéren. A pincérmők figyelték, remélve, hogy hamarosan belekezd szokásos trükkjeibe, fejre állítja a sószórót, egyetlen csettintéssel tüzet gyújt a hamutartóban, kirántja az abroszt a teríték alól, de Ben csak itta a kávéját. Majd fizetett, kissé túlzott borraivalót hagyott az asztalon, beült az autójába, és órákon át tekergett. A tiszavirág körül jártak a gondolatai, meg azon, hogy már mennyi időt elfecsérelt, és hogy többet igazán nem óhajt eltékozolni.

Egész életében rettegett, hogy ha beleszeret valakibe, az el fog tűnni, és ő sehol nem találja majd: sem a lepel mögött, sem a legnagyobb fadoboz dupla fenekén, melyet lenn tartott az alagsorban, és soha nem mert használni, hiába mondták neki, hogy át tudja döfni úgy a kardokkal, hogy biztosan nem okoz sérülést. Hát ennek vége. Választ akar, most azonnal, mielőtt Gillian felöltözik, és visszaroohan nővére biztonságot nyújtó otthonába.

– Egyszerű a kérdés – mondta. – Igen vagy nem?

– Ez nem ilyen egyszerű kérdés – kertelt Gillian.

– Dehogynem – jelentette ki Ben kikezdhetsen magabiztossággal. – Egyértelműen az.

– Dehogy – kötötte az ebet a karóhoz Gillian. A férfi ünnepélyes arcát látva azt kívánta, bárcsak öröktől fogva ismerte volna. Bárcsak ő csókolta volna először, bárcsak ő lett volna az első szerelme. Bárcsak igennel válaszolhatott volna. – Ezen a kérdésen el kell gondolkoznom.

Gillian tudta, hova vezetne ez az egész. Ha összeköltözik valakivel, mire észreveszi magát, már férjhez is ment, és ezt az állapotot továbbra is kerülni szándékozott. Ebbe a játékba jobb, ha be se száll. Mihelyt kimondta az „igen”-t, azonnal rájött, hogy inkább „nem”, és ezerszer is „nem”, és hogy legjobban mielőbb kikeveredni ebből az egészből.

– Nem érted? – kérdezte Gillian. – Ha nem szeretnék, még ma ideköltöznék. Egy percig sem gondolkoznék rajta.

Pedig azóta ezen gondolkozik, amióta eljött a férfitől, és még egy darabig gondolkozni is fog, akár akarja, akár nem. Ben nem fogja fel, milyen veszélyes lehet a szerelem. Gillian túl sokat veszített már rajta

ahhoz, hogy nyugodtan hátradőljön. Talpon és egyedül kell maradnia. Forró fürdőre és némi nyugalomra vágyik, ám ahogy beoson a hátsó ajtón, Antoniába és Kylie-ba botlik, akik órá várnak. Rettenetes kétségbeesésükben már a mentőket hívnák. Magukon kívül vannak az aggodástól. Valami történt az anyjukkal, és ők nem tudják, hogy micsoda.

A szoba olyan sötét, hogy Gilliannek eltart egy darabig, amíg felfogja, hogy a takarók alatti púp emberi életet rejt. Ha van valami a világon, amit Gillian tapasztalatból ismer, akkor az önsajnálát és a reménytelenség az. Két másodperc alatt készen áll a diagnózis, és a gyógyírt is ismeri. A lányok tiltakozásával nem törődve ágyba küldi őket, majd a konyhában készít egy kancsó Margaritast. A kancsót a szemcsés sóba merített két pohárral együtt kiviszi a hátsó kertbe és leteszi a nyugágyak mellé, amelyek az érni igyekvő kicsi uborkák közelében állnak.

Sally ágyához visszatérve már egyértelműen felismeri a takaró alatti halmot. Biztos, hogy ember van alatta.

– Kelj fel! – parancsol rá Gillian.

Sally ki sem nyitja a szemét. Valami nagy fehér nyugalom felé sodródik. Szeretné becsukni a fülét is, mert hallja Gillian közeledtét. Ám hűga lerántja róla a takarót, és megragadja a karját.

– Kifelé!

Sally leesik az ágyról. Kinyitja a szemét, és hunyorog.

– Menj innen. Hagyj békén – mondja a hűgának.

Gillian felsegíti Sallyt és kitámogatja a szobából, le a lépcsőn. Olyan érzés, mintha egy nyaláb rőzsét vonszolna; nem áll ellen, csak elhagyja magát. Gillian kinyitja a hátsó ajtót, és a kinti nedves levegő arcon legyinti Sallyt.

– Ó – mondja.

Valóban gyöngé – megkönnyebbülten süpped bele a nyugágyba. Hátrahajtja a fejét, és éppen készül lehunyjni a szemét, mikor észreveszi, hogy mennyi csillag van az égen. Régen, nyáréjszakán ki szoktak ülni a nagynénik házának tetejére. Könnyű lehetett kimászni a padlás ablakán annak, akinek nem volt tériszonya, és aki nem félt a levegőben sodródó szúnyograjokra vadászó kis barna denevérektől. Az első csillag kigyúltakor mindketten gyorsan kívántak valamit, mindig ugyanazt, amit természetesen soha nem mondhattak ki hangosan.

– Ne aggódj – szólal meg Gillian. – Azután is szükségük lesz rád, hogy felnőnek.

– Persze.

– Nekem is szükségem van rád.

Sally a hűgára néz, aki koktélt tölt mindkét pohárba. – Mihez?

– Ha nem segítettél volna, amikor Jimmyvel az történt, most börtönben ülnék. Csak meg akartam mondani, hogy nélküled nem boldogultam volna.

– Mert nehéz volt – mondja Sally – Ha lett volna talicskád, nem lett volna szükségem rád.

– Dehogynem – állítja Gillian. – Egy életre leköteleztél.

Gillian Jimmy sirja felé emeli a poharát. – Adios, bébi. – Megrázkódik, és belekóstol az italába.

– Csakhogy megszabadultunk tőle! – mondja Sally a párás, nyirkos levegőbe.

A hosszú bezártság után jó érzés kint lenni. Jó itt a pázsiton ezen az órán, amikor a tücskök lassú, késő nyári dalukat veszik elő.

Gillian ujjaára só rakódott a pohárról; arcán ott a szép mosolya, és ma este fiatalabbnak tűnik. Lehet, hogy a New York-i párás levegő használ a bőrének, vagy talán a holdfény teszi, de valami újdonságnak tűnik rajta. – Soha nem hittem a boldogságban. Nem hittem, hogy létezik. És tessék, nézz rám. Most bármiben képes vagyok hinni.

Sally szeretne felnyúlni és megérinteni a holdat, kíváncsi, hogy olyan hideg-e, amilyennek látszik. Mostanában eltűnődött azon, hogy vajon az élők hagynak-e irt maguk után, olyan teret, melyet senki nem tölthet be többé. Egyszer szerencsésnek mondhatta magát, igaz, csak rövid ideig. Lehet, hogy hálásnak kellene lennie érte.

– Ben kért, hogy költözzem hozzá – mondja Gillian. – De nemet mondtam.

– Költözz oda – javasolja Sally.

– Csak úgy?

Sally határozottan bólint.

– Lehet, hogy megpróbálok – egyezik bele Gillian. – Egy kis időre. De csak minden kötöttség nélkül.

– Úgyis veled fogsz élni – állítja Sally.

– Csak azért mondom ezt, hogy szabadulj tőlem.

– Akkor sem szabadulok tőled. Itt leszel három sarokra. Ha szabadulni akarnék, azt mondanám, menj vissza Arizonába.

Fehér éjjeli pillék gyűltek a veranda lámpája köré. Párától súlyos szárnyuk lassítja röptüket. Fehérek, mint a hold, és amikor hirtelen fölcsapnak, fehér csikot húznak a levegőben.

– A Mississippitől keletre – futtatja át Gillian ujjait a haján. – Hoppá.

Sally elnyúl a nyugágyban, és felnéz az égre. – Tulajdonképpen – mondja – örülök, hogy itt vagy.

Mindketten mindig ugyanazt kívánták azokon a forró, magányos éjszakákon a nagynénik házának tetején ülve. Hogy egyszer majd a jövőben, ha felnőnek, és felnéznek a csillagokra, ne kelljen félniük semmitől. Ez az az éjszaka, amelyre vártak. Most lett jelené a jövő. És maradhatnak benne, amíg csak kedvük tartja, amíg az utolsó csillag fénye is meg nem fakul, de maradhatnak azután is, mikor már tökéletesen kék az ég

délben a fejük felett.

Levitáció

Mindig tarts mentát az ablakpárkányodon augusztusban, hogy kiűzze a dongókat a szabadba, ahová valók. Ne hidd, hogy vége a nyárnak, akkor se, ha a rózsák lekonyulnak és megbarnulnak, vagy ha a csillagképek átrajzolódnak az égen. Ne hidd, hogy az augusztus biztonságos vagy megbízható időszak. A változások ideje ez, amikor reggel hiába várod a madárdalt, az estéli égbolton pedig egyenlő arányban osztozik az arany fény és a sötétlő felhők feketéje. A szikla szilárdsága és a pókháló esetlegessége könnyen felcserélődhetnek, és minden, amit tudni vélsz, megkérdőjeleződik és kétségessé válik.

Különösen forró napokon, amikor a legszívesebben leszúrnád az első szembejövőt, de legalábbis lekennél neki egy hatalmas pofont, igyál inkább limonádét. Menj, és vegyél egy jó minőségű ventilátort! Vigyázz, nehogy rálépj a nappalid sarkába menekült tücsökre, különben megjáród! Kerüld az olyan férfiakat, akik bébinek neveznek, és a kutyákat, amelyek vakarják a hasukat, és nem engedelmeskednek a „Lábhoz!” parancsnak. Viselj sötét napszemüveget, és mosdjál levendulaolajjal hűvös, friss vízben. Ne tartózkodj a napon a déli hőségben.

Gideon Barnes feltette magában, hogy kiiktatja az augusztust a naptárából, végigalussza a négy hetet, és csak szeptemberben ébred fel, iskolakezdésre, mire az élet visszatér a rendes kerékvágásba. De alig telik el egy hét ebből a nehéz hónapból, amikor anyja közli vele, hogy férjhez megy, ráadásul egy olyan pasashoz, akinek létezéséről Gideonnak eddig csupán halvány sejtése volt.

Pár mérfölddel odébb költöznek majd a Turnpike-on, ami azt jelenti, hogy Gideon iskolát vált, a három féltestvérével egyetemben, akiket a jövő hétvégi vacsorán fog megismerni. Jeannie Barnes fia reakciójától tartva addig halogatta a bejelentést, amíg csak tehetette, de most, hogy túl van rajta, Gideon csak bólint. Gondolkodik egy csöppet, miközben anyja idegesen lesi a válaszát, és végül csak ennyit mond: – Nagyszerű, anya. Örülök, hogy örülsz.

Jeannie Barnes nem hisz a fülének, de nincs ideje megkérni a fiát, hogy

ismételje meg, amit mondott, mert Gideon eltűnik a szobájában, és fél perccel később már kívül van az ajtón. Úgy lép le, mint majd öt év múlva, csak akkor a Berkeleyre vagy a Los Angeles-i Egyetemre megy majd, és nem a Turnpike-on rohan végig kétségbeesetten. Az ösztöne hajtja; nincs szüksége rá, hogy gondolkozzék, legbelül tudja, hova vágyik. Nem telik belé tíz perc, és átizzadtan megáll Kylie-ék háza előtt. A lány egy régi indiánmintás ágytakarón ül a vadalmafa alatt és jeges teát iszogat. Kylie születésnapja óta nem találkoztak, és mégis, amikor Gideon ránéz, meglepően ismerősnek találja a lányt. Nyaka íve, válla, az ajka, kezének formája – Gideon látja mindezt, és kiszárad a torka. Hülyének tartja magát, amiért így érez, de nem tehet ellene semmit. Azt sem tudja, képes lesz-e megszólalni egyáltalán.

Akkora a forróság, hogy a madarak némán megülnek az árnyékban, és a méhek sem dönögnek a párás levegőben. Kylie annyira elképed Gideon láttán, hogy a jégkocka kicsúszik a szájából és végigsiklik a térdén, de ügyet sem vet rá. A fölöttük elszálló repülőt sem veszi észre, ahogy az ágytakarón araszoló hernyót sem, vagy azt, hogy a bőre sokkal forróbb, mint akár csak egy perccel azelőtt.

– Kíváncsi vagyok, mennyi idő alatt tudlak bemattolni – szólal meg Gideon. A hóna alatt szorongatja a sakktabláját; a régi fadobozt még apjától kapta a nyolcadik születésnapjára.

Kylie az ajkát harapdálva gondolkozik. – Tíz dolcsi a nyertesnek – jelenti ki.

– Rendben – vigyorodik el Gideon. Megint kopaszra borotválta a fejét, a koponyója sima, akár a kő. – Már tudom is, mihez kezdjek veled.

Gideon letelepszik a földre Kylie mellé, de nem bírja rávenni magát, hogy a lányra nézzen. Lehet, hogy Kylie azt hiszi, csak lejátszanak egy partit, de ennél sokkal többről van szó. Ha a lány nem ad bele mindent, ha nem veti be a legjobb taktikáját, akkor nem barátok többé. Gideon nem szeretné, ha így történne, de ha nem lehetnek igazán önmaguk egymással, akkor kár a gőzért.

Az effajta próbatétel könnyen idegessé teheti az embert, és Gideon csak akkor mer első ízben a lányra nézni, amikor az a harmadik lépésén töpreng. A haja már korántsem olyan hirtelenszőke. Talán tett rá egy más árnyalatot, vagy a hidrogén kifakult belőle; most szép a színe, olyan, mint a méz.

– Mit nézel? – kérdezi Kylie, amikor észreveszi, hogy a fiú bámulja.

– Neked anyi – lép egyet Gideon a bástyával.

Fogja a lány jeges teáját, és iszik belőle néhány kortyot, ahogy szokták, amikor még barátok voltak.

– Szerintem inkább neked – vág vissza azonnal Kylie.

Hatalmas mosoly terül szét a lány arcán, kivillantja csorba fogát is. Tudja, mi jár a fiú fejében, ki ne tudná? Gideon áttetsző, mint az üveg. Azt

akarja, hogy maradjon minden a régiben, s legyen mégis új. Ki ne szeretné ezt? A különbség azonban közte és Kylie között az, hogy a lány tudja, hogy a kettő egyszerre nem megy; Gideonnak még fogalma sincs róla.

– Hiányoztál. – Kylie hangja fesztelen.

– Aha. – Gideon felpillantva azt látja, hogy Kylie bámulja. Gyorsan elfordítja a tekintetét az egykor oly buja orgonás felé, amely most csupán fekete kérgű ág-bogak sűrűje; minden ágon apró tüskék meredeznek, olyan hegyesek, hogy még a hangyák se merészkednek közel.

– Mi történt a kertetekkel? – kérdi Gideon.

Kylie az ágak felé pillant. Olyan gyorsan nőnek, hogy hamarosan elérik egy természetes almafa magasságát. Egyelőre azonban ártalmatlannak látszanak, keszeg kis rügykezdemények. Könnyű nem észrevenni, hogy mi nő az ember kertjében, csak ne nézzünk arra jó sokáig, és akkor bármi kihajthat, szőlő, gyom, tüskebokor.

– Anyám lenyírta az orgonát. Már túl nagy árnyékot vetett. – Kylie erősebben harapdálja az ajkát. – Sakk.

Meglepte Gideon a támadással, a fiú nem tartotta a gyalogot figyelemre érdemesnek. Kylie bekerítette, és merő előzékenységből egy utolsó lépést engedélyez neki, mielőtt kivégezné.

– Te nyersz – mondja Gideon.

– Úgy bizony – vágja rá Kylie. A fiú ábrázatától rájön a sírhatnék, de nem veszíthet szántsándékkal. Nem teheti. Gideon meglépi az egyetlen lehetséges lépést – feláldozza a királynőjét –, de ez sem elég az üdvösséghez, és amikor Kylie bemattolja, tiszteleg a lánynak. Ezt akarta ugyan, most mégis meg van zavarodva.

– Itt van nálad a tízes? – kérdi Kylie, bár egyáltalán nem érdekli a válasz.

– Otthon van – válaszolja Gideon.

– Most ne menjünk el érte.

Ebben egyetértenek. Gideon anyja egy pillanatra sem hagyja őket békén, minduntalan érdeklődik, hogy nem kérnek-e valamit enni vagy inni. Talán azt képzelet, ha egy másodpercre is magukra hagyná őket, nagy baj történne.

– Majd holnap meghozod – ajánlja Kylie. – Addig tartozhatsz.

– Sétáljunk egyet – javasolja Gideon. – Végre ránéz a lányra. – Menjünk el innen egy kicsit.

Kylie kiönti a maradék jeges teát a földre, a régi ágytakarót hagyja, ahol van. Nem érdekli, hogy Gideon más, mint a többi ember. Annyi energiája van, és olyan sok ötlet kering a fejében, hogy narancsszínű fénynyaláb kúszik elő belőle. Merjük az embereket annak nézni, amik, mert olykor-olykor egy Gideon-félébe is belelátni. A csalás és mindenfajta tisztességtelenség idegen tőle; előbb vagy utóbb kénytelen lesz elvégezni egy gyorstalpalót csúnya beszéd terén, hogy ne marcangolják szét elevenen

a világban, melybe oly elszántan bebocsáttatást kér.

– Anyám férjhez megy egy pasihoz, és a Turnpike másik végére költözünk. – Gideon köhög, mintha kaparna a torka. – Iskolát is kell váltanom. Milyen jó lesz nekem! Beiratkozhatok egy új helyre, ami tele van kis szarosokkal.

– Az iskola nem számít. – Kylie mindig megrémül önmagától, ha ennyire bizonyos valamiben. Például most is tökéletesen bizonyos benne, hogy Gideon nem talál nála jobb barátnőt. Fogadni merne az összes spórolt pénzében, sőt, a rádiós óráját és a Gilliantól kapott karkötőt is rá merné tenni.

Megindultak lefelé az utcán, a Keresztény Legényegylet sportpályája felé.

– Mindegy, hogy hova járok? – Gideon örül ennek, bár még nem teljesen világos számára, hogy miért is. Lehet, hogy Kylie azt gondolja, hogy ettől még nem találkoznak kevesebbet – és Gideon reméli, hogy így áll a helyzet. – Biztos vagy benne?

– Ezer százalék – válaszolja Kylie. – Mérget mernék rá venni.

A pálya árnyékos gyepén majd lesz idejük, hogy átgondolják a dolgokat. Egy pillanatig, amint befordulnak a sarkon, Kylie úgy érzi, hogy ott kellene maradnia a kertjükben. Visszanéz a házra. Holnap már nem lesznek itt, úton lesznek a nagynénikhez. Megpróbálták rávenni Gilliant is, hogy tartson velük, de ő hallani sem akar róla.

– Semmi pénzért nem mennék. Na jó, egy milkóért legfeljebb, de egy centtel se kevesebbet. – Szóról szóra ezt válaszolta nekik. – De még akkor is el kellene törjétek mindkét térdkalácsomat, nehogy kiugorjak az autóból és elmeneküljek. Hiába kábítanátok el, sőt, még akár lobotómiát is végezhetnétek rajtam, akkor is felismerném az utcát, és azonnal kiugranék a kocsiaablakon, mielőtt lefékeztek a ház előtt.

Bár a nénik nem sejtik, hogy Gillian átköltözött a Sziklás-hegységtől keletre, Kylie és Antonia egybehangzólag állítják, hogy ki fognak borulni, ha meghallják, milyen közel van hozzájuk, és nem látogatja meg őket.

– Higgyétek el – mondja Gillian a lányoknak –, a néniket egyáltalán nem érdekli, hogy ott vagytok-e vagy sem. Nem érdekelte őket annak idején, most meg pláne nem. „Milyen Gillianról beszéltek?” – csodálkoznának a nevemet hallva. Fogadok, azt sem tudják, hogy nézek ki. Elmehetnének egymás mellett az utcán, és fel sem ismernék egymást. Egyet se aggódjatok a nénik és énmiattam. A kapcsolatunk pontosan olyan, amilyenek szeretnének – egy nagy nulla, és nekünk pont így jó.

Holnap tehát Gillian nélkül utaznak el. Csomagolnak sajtkrémés és olivás szendvicseket, salátát töltenek pitába, termoszkba limonádét és jeges teát. Dugig pakolják a kocsit, ahogy minden augusztusban, és reggel hét előtt már rákanyarodnak a főútra, hogy elkerüljék a dugót. A különbség

csak annyi, hogy Antonia megesküdtött, az idén egész Massachusettsig zokogni fog. Már bevallotta Kylie-nak, hogy nem tudja, mihez kezd majd, ha Scott visszamegy Cambridge-be. Valószínűleg komolyan nekilát a tanulásnak, hogy bekerüljön valamelyik Boston környéki iskolába, mondjuk a Bostoni Főiskolára, vagy ha föl tudja tornászni a jegyeit, talán még a Brandeisre is. A nagynénikhez menet ki fogja erőszakolni, hogy megálljanak az autópályás pihenőkön képeslapokat venni, és ha majd elrendezkedtek a nénik házában, minden délelőtt kifekszik egy szűrős gyapjútakaróra a kertbe. Bekeni naptejjet a vállait meg a lábát, és nekilát a tanulásnak. S amikor Kylie odasandít, hogy a nővére mit ír Scottnak, azt fogja látni, hogy vagy tucatszor szerepel benne az, hogy *Szeretlek*.

Ebben az évben Gillian integet majd nekik a bejárati ajtó elől, ha addigra teljesen be nem költözik Ben Frye-hoz. Apránként hurcolkodik át, mert tart tőle, hogy Ben megrémül, ha rájön, mennyi rossz szokása van; egykettőre feltűnik neki, hogy Gillian soha nem mossa el reggel a müzlistájkáját, és nem veti be az ágynak. Előbb vagy utóbb rájön, hogy a jégkrém folyton kifogy a fagyasztóból, mert a lány Buddyt jutalmazza vele. Észreveszi, hogy Gillian pulóverei gyapjú- vagy zseníliafogbócokként hevernek a ruhásszekrény alján vagy az ágy alatt. Ám ha Bennek elege lesz belőle és ki akarja rúgni, ha át akarja gondolni a lehetőségeit, hát csak tegye. Nem köti őket házasság vagy bármely más elkötelezettség, és Gillian mindvégig ki is fog tartani emellett. Hogy szabadon választhasson, ezt akarta mindig. Hogy legyen visszaút.

– Egyvalamit mindenképpen tudnod kell – mondta Kylie-nak. – Most is a kedvenc gyerekem vagy. Ha lett volna lányom, azt akartam volna, hogy te legyél az.

Kylie annyira eltelt szeretettel és csodálattal, hogy már-már bevallotta, hogy ő rendelte azt a sok szardellás pizzát Ben címére, amikor úgy érezte, Gillian elárulta, és ő szórta a hamut is nagynénje cipőjébe. De egyes titkokat a legjobb megtartani magunknak, különösen, ha azok mögött gyerekes sértődöttségből fakadó cselekedetek állnak. Kylie tehát egy szót sem szólt, annyit sem, hogy mennyire fog neki hiányozni Gillian. Némán megölelte nagynénjét, és segített berakni az autóba egy újabb ruhásdobozt.

– Még egy doboz ruha! – kapta halántékához Ben a kezét, mintha a szekrénye már rég elérte volna befogadóképessége határát, de Kylie látta, hogy valójában mennyire örül. Ben belenyúlt a dobozba, és egy fekete csipkebugyit kihúzva három csomóval tacsková változtatta. Kylie annyira elámult ezen, hogy önkéntelenül tapsolt.

Gillian abban a pillanatban érkezett oda egy másik – cipővel teli – dobozzal, melyet a csipőjén egyensúlyozott, hogy ő is tudjon tapsolni. – Látod már, miért zúgtam bele? – súgta oda Kylie-nak. – Hány pasi tudná ezt utánacsinálni?

Reggel, amikor elindulnak, Gillian addig fog integetni, amíg be nem fordulnak a sarkon, és akkor, Kylie ezt le merné fogadni, átmegy Benhez. Addigra ők már Massachusetts felé robognak, együtt énekelnek a rádióval, ahogy minden évben. Soha nem kérdés, hogy hol töltsék a vakációt, akkor most vajon miért érzi hirtelen Kylie, hogy talán még az autógig sem fognak eljutni a bőröndjeikkel?

Miközben a pálya felé ballag Gideonnal ezen a tiszta, forró napon, Kylie megpróbálja elképzelni, hogy másnap útnak indulnak, de valahogy nem megy. Rendszerint kristálytisztán látja a vakáció minden egyes mozzanatát, a csomagolástól addig a pillanatig, amelyben a vihart nézik a nagynénik verandájának oltalmából, de ma, amikor maga elé képzelné a Massachusettsben töltendő hetet, agyában csak fehér folt van. A házukra visszanézve rendkívül furcsa érzés fogja el. A ház mintha elveszett volna a számára, mintha csak emlékképet látna, olyan ház képét, melyben élt valaha, melyet soha nem felejt, de ahova soha, semmilyen körülmények között nem térhet vissza.

Megbotlik a járda egy repedésében, és Gideon ösztönösen utánakap, nehogy elessen.

– Minden rendben? – kérdi.

Kylie látja anyját, amint a konyhában főz, fekete haja hátrafogva, így soha senki nem veszi észre, hogy milyen sűrű és szép. Azokra az éjszakákra gondol, amikor lázasan feküdt, és anyja mellette ült a sötétben, hűvös kezéből itatta. Azokra az időkre gondol, amikor bezárkózott a fürdőszobába, mivelhogy túl hirtelen megnyúlt, és anyja nyugodt hangon beszélt hozzá a csukott ajtón át, és egyszer sem nevezte hiú vagy ostoba libának. Legélénkebben mégis az él az emlékezetében, amikor Antoniát egy fiú leteperte a parkban, és a hatyúk a felhajtástól megzavarva kitárták óriási szárnyukat, és fölreppenve egyenesen Kylie-nak rontott. Kylie emlékszik, milyen képpel rohant feléje anyja, élénken hadonászva és olyan hangos kiáltozással, hogy a hatyúk nem merészkedtek közelebb. Felcsaptak a levegőbe, szárnyukkal fodrozva a vizet, és soha többé nem tértek vissza.

Ha Kylie továbbhalad ezen az árnyas utcán, a dolgok örökre meg fognak változni. Olyan mélyen érzi ezt, ahogy eddig soha semmit. A beton egy repedésén átlép saját jövőjébe, és nem lesz többé visszaút. Az ég felhőtlen és forróságtól fehér. Az emberek bent vannak, maximumra állított ventilátoraik és klímaberendezéseik hűvösében. Kylie tudja, hogy a konyhában különösen nagy a hőség, mivel anyja a mai ünnepi vacsorát főzi: vegetárius lasagnát és mandulás zöldbabsalátát és cseresznyés túrótortát, mindezt házilag. Antonia meghívta szíve szerelmét, Scottot búcsúvacsorára, mivel egy teljes hétig nem találkozhatnak, és Ben Frye is ott lesz, de Kylie is meghívhatná Gideont. Ezek a gondolatok elszoromítják Kylie-t; nem maga a vacsora, hanem az, hogy anyja a tűzhelynél robotol. Sally mindig az ajkát

harapdálja, ha receptet olvas, kétszer is felolvassa, fennhangon, nehogy valamit elhibázzon. Minél szomorúbb Kylie, annál inkább meg van győződve róla, hogy nem fordulhat vissza. Egész nyáron erre az érzésre várt, arra, hogy megpillantsa a jövőjét, és egy másodperccel sem hajlandó tovább várni, nem törődik vele, hogy kinek kénytelen hátat fordítania miatta.

– Fussunk versenyt! – kiáltja, és megiramodik; már a következő saroknál jár, mire Gideon eszmél, és utánarohan. Kylie elképesztően gyors, mindig is az volt, de lába most mintha nem is érintené a talajt. A fiú loholás közben méricskéli, hogy utoléri-e egyáltalán, de persze hogy utol, ha másért nem, azért, mert a lány a fűre dobja magát a pálya túlfelén, ahol a magas, leveles juharfák mély árnyékárkot vetnek.

Kylie ismerősnek és vigasztalónak tartja ezeket a juharfákat, de ha valaki a sivataghoz szokott, ahhoz, hogy mérföldekre ellásson, az óriáskaktuszoknál és a bíbor alkonynál is tovább, ezek a juharfák akár délibáb is lehetnének, amint a hőhullámokból és a termékeny, sötét talajból kinőve a zöld gyepek fölé magasodnak. Az ottlakók szerint többet villámlik az arizonai Tucsonban, mint bárhol másutt a világon; ha az ember a sivatag közelében nő fel, könnyen megtanulja, hogyan becsülje meg a vihar távolságát a villám alapján: tudja, hogy mikor hívja be a kutyáját és nézzen a lova után, és húzódjék maga is biztonságos, földelt menedék alá.

A villám, akárcsak a szerelem, soha nem követ semmilyen logikát. Történnék balesetek, és mindig is fognak történni. Gary Hallet személyesen ismer két embert, akik túléltek a villámcsapást, és éppen körülöttük járnak a gondolatai, miközben a csúcsforgalomban araszol a Long Island-i autópályán, majd megpróbál tájékozódni a kertvárosi utcák útvesztőjében, és a Legényegylet pályája mellett elhaladva rossz lehajtót választ a Turnpike-on. Egyikük Gary iskolatársa volt, és épp betöltötte a tizenhetet, amikor belécsapott a villám, és elintézte egy életre. Kilépett a házából, aztán már csak arra emlékezett, hogy kiterülve fekszik a kocsifelhajtón az indigókék ég alatt. A villám keresztülment rajta, a keze olyan lett, mint a grillezett hús. Csörgést hallott, mintha kulcsok csörömpölnének vagy valaki dobolna, és jó időbe telt, mire rájött, hogy ő maga reszket annyira, hogy a csontjai az aszfalthoz koccannak.

Ez a fickó Garyvel egy évben végezte el a középiskolát, de csak mert a tanárai együttérzésből átengedték. Fantasztikus adogató volt, és annak idején reménykedett benne, hogy beveszik az ificsapatba, de időközben túlságosan ideges lett. Nem baseballozik többet a pályán; túl nyitott a tér, túl nagy a kockázata, hogy ő lesz a legmagasabb tereptárgy, ha másodszor is oda talál lecsapni a villám. Befellegzett a pályafutásának; végül egy moziban kötött ki, jegyet árult, felsöpörte a kiszóródott pattogatott kukoricát, és senkinek nem adta vissza a jegy árát, ha nem tetszett a film.

A másik embert még jobban tönkretette a villám, egész életét megváltoztatta, annak minden apró részletében. Őt felkapta az elektromos kisülés, a levegőbe emelve körbeforgatta, és mire visszakerült a lábára, azt sem tudta, fiú-e vagy lány. Ez az illető Gary nagypapja volt, Sonny, és két évvel azelőtt kilencvenharmadik évében bekövetkezett halála napjáig nem telt el nap, hogy ne emlegette volna, hogyan ragadta el a „fehér kígyó”. Jóval azelőtt, hogy Gary hozzá költözött, Sonny kint járkált az udvar nyárfás részén, és olyan részeg volt, hogy nem vette észre a készülő vihart. A kápatosság akkoriban természetes állapotának tűnt. Nem is emlékezett már, milyen józannak lenni, és ez önmagában elégséges oknak számított ahhoz, hogy ne is akarja kipróbálni, legalábbis a sírig ne. Akkor talán majd hajlandó lesz megismerkedni az absztinenciával, de csak ha jó lábnyi földet lapátolnak rá, hogy ne tudjon kiugrani és a gyorsforgalmi melletti italtalponhoz rohanni.

– Ottan álldigáltam – mondta Garynek –, nem törődtem semmivel, és akkor az ég leszakadt, és levágott rám.

Olyannyira levágott, sőt mindjárt úgy föl is kapta, hogy Gary nagypapja egy pillanatig azt hitte, tán soha nem kerül vissza a földre. Az áramütés erejétől a rajta lévő ruhák mind szénné égtek, és ha nincs elég lélekjelenléte, hogy beugorjon a zölden habzó úsztatóba, melyben két kacsáját tartotta, maga is elevenen elégett volna. A szemöldöke nem nőtt ki újra, és soha többé nem kellett borotválkoznia, de attól a naptól kezdve nem is ivott többé. Egyetlen csöpp whiskyt sem gurított le a torkán. Még egy korty hideg sört sem. Sonny Hallet eztán beírta kávéval, de abból napi két kis kannánál nem adta alább, és a kávé érdeme lehet, hogy egészséges, segítőkész rokon módjára befogadta Garyt, amikor a szülei nem tudták többé gondját viselni.

Gary szüleiből nem hiányzott a jó szándék, de fiatalok voltak, vonzódtak a bajt, és túlságosan kedvelték az alkoholt. Mindketten idejekorán elhaláloztak. Gary anyja már egy éve halott volt, amikor hírt kaptak férje haláláról, és Sonny még aznap elment a városi bíróságra, hogy közölje, a fia és a menyé öngyilkosok lettek – ami nem is állt olyan messze az igazságtól, ha az iszákosság következtében bekövetkezett halált tekinthetjük öngyilkosságnak –, és hogy mostantól ő lesz Gary törvényes gyámja.

Miközben Gary áthajt a külvároson, arra gondol, hogy a nagypapjának nem tetszett volna New Yorknak ez a része. Itt könnyen meglepheti az embert egy villám. Túl sok a magas épület, végtelen soruk leszűkíti a látóhatárt, mely Sonny és Gary egybehangzó véleménye szerint mindig az égbolt kellene legyen.

Gary egy előzetes nyomozási aktán dolgozik a főállamügyész hivatalában, mely immár hét éve a munkahelye. Élete azt megelőzően rossz döntések sorozata volt. Magas és nyurga lévén a kosárlabda is számításba

jött, mint karrierlehetőség, de bár biztatták, hiányzott belőle a hivatásos sporthoz nélkülözhetetlen nyers agresszió. Végül visszament a főiskolára, fontolgatta, hogy jogot tanul, mégsem szánta rá magát, hogy éveket töltsön négy fal között. A vége mindenestre az lett, hogy azt csinálja, amiben a legjobb, nevezetesen, hogy rájön dolgokra. A különbség közte és a kollégái között az, hogy Gary szereti a gyilkossági ügyeket. Mégpedig annyira szereti, hogy a kollégái heccből egy szaglásával vadászó dögevő után elkeresztelték mexikói pulykakeselyűnek. Garynek nincs ellenére az ugratás, ahogy az sem, hogy a legtöbben tudni vélik, miért érdekli őt annyira az emberölés. A családtörténetéből vezetik le – Gary anyja májelégtelenségben hunyt el, ahogy apja is abba halt volna bele, ha nem ölik meg Új-Mexikóban. A gyilkosát soha nem kerítették kézre, és az igazság az, hogy nem is igen keresték. De Garyt nem a múltja űzi, hiába hiszik úgy a barátai. A dolgok miértjének kitalálása hajtja, a végső tényező, mely valamely személy cselekedetét motiválja; ez gyakran megfoghatatlan, de ha komolyan keressük, mindig van egy ok. Rosszkor elejtett rossz szó, oda nem illő fegyver valakinek a kezében, egy bajt hozó csók. Pénz, szerelem, harag – ezek okolhatók szinte mindenért. Többnyire fel lehet fedni az igazságot, vagy legalábbis annak egy változatát, ha az ember elég kérdést tesz fel, ha lehunyt szemmel megpróbálja elképzelni, hogyan is történhetett, ő maga hogyan reagált volna, ha betelik a pohár, ha végképp úgy érzi, hogy már minden mindegy.

Az ok ebben az esetben egyértelműen a pénz. Három egyetemista meghalt, mert valaki a dohányért eszkulápfűmagot és csattanó maszlagot adott el nekik, anélkül hogy egyetlen szót is szólt volna a következményekről. A fiatalok mindenre buknek, különösen a keleti partiak, akiknek soha senki nem mondta, hogy mi minden nő a sivatagban. Az eszkulápfű egyetlen szem magja eufóriát okoz, éppúgy, mint a szabadon nőtt LSD. A gond az, hogy már két szem mag halálos lehet, ha mindjárt az első nem volt az, mint az egyik történelem szakos philadelphiai diák esetében, aki épp hogy csak betöltötte a tizenkilencet. Garyt mindjárt kihívta barátja, Jack Carillo, így láthatta a diákot a kollégiumi szobája padlóján. Halála előtt rettenetes görcsök gyötörhették; egész bal arca kékesfekete volt, és Gary javasolta, hogy tegyenek rá egy kis sminket, mielőtt a szüleit odaengednék, attól még nem foghatják rájuk, hogy meghamisították a bizonyítékot.

Gary elolvasta a James Hawkinsról szóló aktákat; a jómadár már húsz éve árult drogot Tucsonban. Gary harminckét éves, és halványan emlékszik is Hawkinsra, egy idősebb srácra, akiről a lányok sugdolóztak. Miután Hawkins kimaradt a középiskolából, több államban is bajba keveredett, Oklahomában, aztán Tennessee-ben, majd visszatért a szülővárosába, ahol leültették erőszakos nemi közöszlész vádjával, mely a drog mellett a másik

erőssége volt. Ha nem sikerült kidumálnia magát szorult helyzetéből, súlyos ezüstgyűrűjével támadt ellenfele szemének. Ugy viselkedett, mint akinek senki nem állhatja útját, most mégis befellegzett Mr. Hawkins bűnözői pályafutásának. A történelem szakos hallgató szobatársa egyértelműen azonosította – kigyóbőr csizmájától a kaktusszal és csörgőkígyóval és a talán önmagát jelképező cowboyjal díszített gyűrűig –, és nem ő az egyetlen, aki ráismert a fényképe alapján. Hét másik egyetemista, akik szerencsájukra nem próbálták ki a tőle vett hamis drogot, ugyancsak felismerte – és ezzel a dolog el is lenne intézve, ha kézre tudnák keríteni Hawkinst. Nem találják vele élő barátnőjét sem; a beszámolóik alapján csinos nő, aki a város összes félig megbízható éttermében felszolgált már. Végigjárták Hawkins törzshelyeit, kikérdezték mindhárom állítólagos barátját, de senki nem látta június vége óta, amikor a tanév véget ért.

Gary beleképzelte magát Hawkins életébe, igyekezett megfejteti őt. Gyakran eljárt a Pink Póniba, Hawkins kedvenc törzshelyére, ahol az a legszívesebben az asztal alá itta magát, majd elüldögélt az általa utoljára bérelt ház elülső udvarán; így történt, hogy éppen ott töprengett, amikor a levél megérkezett. Fémcsékben ücsörgött, hosszú lábát a fehér fémkorláton nyugtatva, mikor a postás egyenesen odament hozzá, az ölébe ejtette a levelet, és portót követelt, mivel a bélyeg leesett útközben.

A boríték gyűrött volt, egyik sarkán fel is szakadt, és ha a hátulja nem lett volna nyitva, Gary biztosan átviszi a hivatalába. De a nyitott leveleknek igazán nehéz ellenállni, még Gary számára is, aki rengetegszer megtartóztatta magát életében. A barátai eléggé ismerik ahhoz, hogy ne kínálják sörrel, mint ahogy azt is tudják, hogy nem szabad kérdeznük arról a lányról, akivel mindjárt középiskola után rövid házasságban élt. Hajlandók megtenni ezt érte a barátságuk érdekében. Tudják, hogy Gary soha nem csapja be őket, és sohasem okoz csalódást – egyszerűen mert ilyen, mert a nagyapja így nevelte. Ez a levél azonban más volt: csábította, és Gary engedett a kísértésnek, és ha őszinte akar lenni, nem bánta meg.

A nyár Tucsonban rendkívül forró; Gary negyven fokban ült a Hawkins bérelte ház udvarán, és olvasta a Gillian Owensnek címzett levelet. Az udvar mellett nőtt bogáncs kornyadozott a hőségétől, de Gary csak ült, és olvasta a levelet, amelyet Sally írt a húgának, és amikor végzett, újrakezdte. Amint a délutáni hőség enyhült kissé, Gary levette a kalapját, és leemelte a lábát a korlátról. Az a fajta ember, aki hajlandó kockáztatni, de akinek odébbállni is van mersze, ha esélytelenné válik a játék. Tudja, mikor hátráljon meg, és mikor üsse a vasat, de ilyet, mint most, soha nem érzett. Ahogy ott ült az udvaron a bíborló alkonyban, rég túl volt azon, hogy az esélyeket latolgassa.

Sonny haláláig Gary mindig is nagyapjával lakott, leszámítva rövid házasságát és a szülei mellett töltött első nyolc évét, amit saját

elhatározásából teljesen kitörölt az emlékezetéből. Nagypjával kapcsolatban azonban mindenre emlékszik. Tudta, mikor kel fel Sonny mikor tér nyugovóra, mit eszik reggelire, ami hétköznapiakon kizárólag extrudált gabonaszelet volt, vasárnaponként pedig melasszal és lekvárral töltött palacsinta. Gary sokat járt-kelt emberek között, és egy egész városnyi barátja volt, de eddig soha nem érezte, hogy úgy ismert volna valakit, mint azt a nőt, aki ezt a levelet írta. Mintha valaki leszakította volna a feje tetejét, megragadta volna lelke egy darabját. Gary annyira belefeledkezett a levélbe, hogy egy arra járó ujjának egyetlen érintésével könnyedén ledönthette volna a székéről. Ha keselyű száll a széklábakat összekötő rúdra, és belerikolt a fülébe, Gary abból sem hallott volna semmit.

Azután hazament, és összecsomagolt. Felhívta Arnót, a barátját az ügyészi hivatalban, hogy forró nyomot talált, és Hawkins barátnője után indul, de ez természetesen nem a teljes igazság volt. Akkor sem Hawkins barátnője járt az eszében, amikor megkérte szomszédja tizenkét éves fiát, hogy nézzen át reggelente, és tegyen ki vizet meg enniválót a kutyáknak, majd átvitte lovait Mitchell farmjára, ahol kicsapják őket a legelőre náluknál sokkal szebb arab telivérekkel együtt, akiktől talán tanulnak is majd valamit.

Gary aznap este már a repülőtéren volt. A 7.17-es géppel Chicagóba repült, és minthogy át kellett szállnia, az éjszakát hosszú lábait maga alá húzva, az O'Hare repülőtér egyik padján töltötte. A levegőben még kétszer elolvasta Sally levelét, majd még egyszer, miközben tojást és virslit ebédelt a queensi Elmhurst negyed egyik kis étkezdéjében. Most is, amikor visszahajtja a borítékba és jó mélyre süllyeszti felöltőjének zsebébe, tartalma minduntalan visszaköszön. Egész mondatok veszik be magukat a fejébe, és érthetetlen módon valamely furcsa beletörődés érzése keríti hatalmába, nem azt illetően, amit tett, hanem amit tenni készül.

Gary megkérdezte az utat, és egyúttal vett egy hideg kólát a Turnpike egyik töltőállomásán. Rossz helyen kanyarodik le a sportpálya mellett, mégis eltalál a keresett címre. Sally Owens a konyhában van, amikor Gary leparkolja a bérelt kocsit. Sally a paradicsomszószot kavargatja a hátsó gázrózsán, miközben Gary körbejárja a kocsifelhajtón álló Hondát, jól megnézi magának az előtte álló Oldsmobile-t, és azonosítja az arizonai rendszámot az aktáiban szereplővel. Sally épp a tésztát szűri le, amikor a férfi kopogtat.

– Pillanat – szól ki Sally józan, tárgyilagos hangján, és Gary gyomra összeugrik ettől a hangtól. Itt bajba juthat, annyi bizonyos. Könnyen belesétálhat valamibe, ami aztán túlnő rajta.

Amikor Sally kinyitja az ajtót, Gary a nő szemébe néz, és fejével lefelé látja benne önmagát. Szürke fény mély tavában fuldokol, már harmadszor merül alá, és az égvilágon semmit nem tehet ellene. Nagypja mesélte

egyszer, hogy a boszorkányok szokták volt így megbabonázni az embert – mivel tudták, hogy a férfiak többsége mennyire hiú, és engednek a csábításnak, csak hogy önnön képmásukat megpillanthassák. Ha valaha ilyen asszonyt látsz, mondta Gary nagyapja, fordulj sarkon, fuss, és ne tartsd gyávának magad. Ha pedig utánad szalad, ha fegyver van nála, vagy ha úgy sikítja a nevedet, hogy majd' megöl veled, gyorsan ragadd meg a torkát, és rázd meg. De Garynek természetesen eszébe sem jutna semmi ilyesmi. Sőt, éppen hogy minél tovább szeretne fuldokolni.

Sally tincsei kiszabadultak a hajgumiból. Kylie egyik sortja és Antonia ujjatlan fekete pólója van rajta, és paradicsomszós meg hagyma szagát árasztja. Rosszkedvű és türelmetlen, mint mindig, ha csomagolnia kell a nagynéniknél töltendő hétre. De szépnek szép, legalábbis Gary Hallet szerint; pontosan olyan, amilyennek a levele alapján képzelte, csak még olyanabb, mert fizikai valójában áll előtte. Garynek összeszorul a torka, ha csak ránéz. Már is azon jár az esze, mi mindent csinálhatnának kettesben. Még a végén azt is elfelejti, miért jött, ha nem vigyáz. Nagyon ostoba hibát követne el vele.

– Mit óhajt? – Az ajtóban poros cowboycsizmában álló férfi ösztövére és hórihorgas, olyan, akár egy megelevenedett madárijesztő. Sallynek félre kell billentenie a fejét, ha látni akarja a vendég arcát. Amikor észreveszi, hogy az milyen szemekkel nézi őt, hátrál két lépést. – Mit akar? ismétli meg a kérdést.

– A főügyési hivataltól jöttem. Arizonából. Repülővel. Chicagóban át kellett szállnom. – Gary tudja, hogy mindez milyen ostobán hangzik, de bármit mondhatna ebben a percben, az sem lenne jobb.

Garynek nem volt könnyű élete, és ez a vonásaira van írva. Fiatal korához képest mély barázdák szántják az arcát, azonkívül lerí róla, hogy milyen magányos. Nem az a fajta, aki titkol dolgokat, és most sem titkolja érdeklődését Sally iránt. Sally voltaképpen alig hiszi el, hogy valaki képes legyen így bámulni őt. Valóban igaz lenne, hogy valaki így áll a háza küszöbén, és majd' kiguvad a szeme?

– Azt hiszem, rossz helyen jár – mondja a férfinak. Hangja zavartnak hat, még önmaga számára is. Túl sötét a férfi szeme, ez a baj. Mintha a veséjébe látna vele.

– Tegnap érkezett meg a levele – közli Gary, mintha Sally neki írt volna, nem pedig saját hűgának, akinek Sally véleményéből ítélve vagy nincs egy csöppnyi esze sem, vagy ha van, a legkevésbé sem használja.

– Fogalmam sincs, miről beszél – mondja Sally – Én soha nem írtam magának. Azt sem tudom, ki maga.

– A nevem Gary Hallet – mutatkozik be a férfinak. Előhúzza a levelet a zsebéből, bár nem szívesen mutatja senkinek. Ha a bűnügyi laborban megvizsgálják, minden négyzetcentiméterén az ő ujjlenyomatát találnák;

többször szét- és összehajtotta annál, hogysem meg tudná számolni.

– Ezt a húgomnak küldtem ezer éve – Sally a levélre néz, majd a férfit. Az a különös érzése támad, hogy nagyobb baj vár rá, mint amekkorát kezelni képes. – Maga felbontotta.

– Már fel volt bontva. Sokáig kallódhatott a postán.

Miközben Sally azon töpreng, hogy higgyen-e neki vagy sem, Gary úgy érzi, szíve úgy ficáncol a mellkasában, mint egy halacska. Hallotta, hogy ez már más férfiakkal is megesett. Egyik pillanatban még rendesen intézik a dolgukat, a másikban meg egyszerre semmi remény: olyan szerelmesek lesznek, hogy életük végéig térden csúsznak.

Gary megrázza a fejét, de ettől nem lesz jobb a helyzet, csak oda jut, hogy kettőt lát. Pillanatnyilag két Sally áll előtte, és mindkettőtől egyformán az a vágya támad, bárcsak ne hivatalos minőségében volna itt. Kényszeríti magát, hogy az egyetemistára gondoljon. A gyerek összezúzott arcára, arra, hogy hányszor beverhette a fejét a fém ágykeretbe és a fapadlóba, míg abban a rettenetes görcsben vonaglott. Gary egy dolgot biztosan tud ezen a világon: azt, hogy a Jimmy Hawkins-félék soha nem tisztességes eszközökkel harcolnak.

– Tudja esetleg, hol tartózkodik a húga?

– A húgom? – Sally összehúzott szemmel néz a férfit; talán ő is egy a sok összetört szívű közül, aki kegyelemért könyörög. Nem nézte volna ki belőle, hogy ilyen szerencsétlen flótás legyen. Nem hitte volna, hogy a húga esete. – Gilliant keresi?

– Ahogy mondtam is, a főügyészi hivatalban dolgozom. A maga húgának egyik barátja ügyében nyomozunk.

Sally úgy érzi, nem működnek a kéz- és lábujjai; a pánik határán áll. – Mit is mondott, honnan való?

– Eredetileg Bisbee-ből – válaszol Gary –, de közel huszonöt éve Tucsonban élek.

Most már biztos, hogy Sallyt a pánik kerülgeti: lassan végigkúszik a gerincén, átáramlik a vénáin, és létfontosságú szervei felé tart.

– Mondhatni, Tucsonban nőttem fel – mondja Gary. Lehet, hogy elmaradottnak tart, de szerintem nincs jobb hely a világon.

– Mivel kapcsolatban nyomoznak? – vág közbe Sally, mielőtt Gary tovább áradozhatna szeretett Arizonájáról.

– Egy gyanúsítottat keresünk. – Gary utálja, amit most mondania kell. Ezúttal semmi öröme nem telik a gyilkossági ügyben. – Sajnálom, de az illető autója az ön kocsifelhajtóján parkol.

Sally arcából azonnal kiszalad a vér; kis híján elájul. Az ajtófélfának támaszkodik, és próbál levegőt venni. Pontok villognak a szeme előtt, minden csupa-csupa vörös pont, és forró, mint a hamu. Az az átkozott Jimmy csak nem hagyja őket békében. Folyton visszatér, hogy az életüket

romba döntse.

Gary Hallet Sally fölé hajol. – Jól van? – kérdi, bár a levélből tudja, hogy Sally nem az a nő, aki rögvest elárulja, ha valami baja van. Végére is majdnem tizennyolc évbe tellett, mire a hűgának megnyílt.

– Leülök egy kicsit – mondja Sally könnyedén, mintha nem is összeesni készülne.

Gary utána megy a konyhába, és nézi, ahogy a nő megiszik egy pohár hideg csapvizet. A férfi olyan magas, hogy be kell húznia a fejét, hogy ne verje be az ajtófélfába, és amikor leül, ki kell nyújtania a lábát, hogy a térdé beférjen az asztal alá. Nagyapja mondta mindig, hogy született szorongó, és úgy tűnik, igaza volt.

– Nem akartam felzaklatni – mondja Sallynek.

– Nem zaklatott fel – legyezi magát Sally a kezével, de így is bíborvörös. Hála Istennek a lányok nincsenek itthon, legalább ettől megkímélte a sors. Ha ők is belekeverednek ebbe az örületbe, azt soha nem bocsátja meg Gilliannek, de önmagának se. Hogy is gondolták, hogy megúszhatják ezt? Milyen hülyék, milyen tökkelütöttek, micsoda önsorsrontó bolondok voltak! – Egyáltalán nem zaklatott fel.

Sallynek össze kell szednie magát, hogy megőrizze a hidegvérét, és a férfira nézzen. Az viszonozza a pillantását, mire Sally gyorsan lesüti a szemét. Az ember legyen különösen óvatos, ha ilyen szempárba néz. Sally iszik még vizet, és tovább legyezi magát. Az ehhez hasonló nehéz helyzetekben a legjobb úgy tenni, mintha minden a legnagyobb rendben volna – Sally ezt már gyerekkorában megtanulta. Csak ne árulj el semmit. Ne mutasd, hogy belül mit érzel.

– Megkínálhatom egy kávéval? – kérdi. – Most főztem, még meleg.

– Igen, köszönöm – válaszolja Gary. – Pompás lesz. – Jól tudja, hogy voltaképpen ennek a nőnek a hűgával akar beszélni, de nem sürgős. Lehet, hogy a hűg egyszerűen meglépett a kocsival, de legalább annyira valószínű, hogy tud Hawkins hollétéről, és Gary úgy érzi, ez még ráér.

– Gillian valamelyik barátját keresik? – kérdezi Sally. – Vagy nem ezt mondta?

Milyen édes a hangja – az új-angliai magánhangzók nem koptak le egészen, és minden szó után lebiggyeszi az ajkát, mintha az utolsó szótagot ízlelgetné.

– Igen. James Hawkinst – bólint Gary.

–Aha – mondja Sally elgondolkodva, mert ha még mást is mondana, akkor biztos felsikolt, elátkozza Jimmyt, a hűgát és mindenkit, aki valaha is Arizonában élt vagy átutazott rajta.

Kitölti a kávé, majd leül, és azon kezdi törni a fejét, hogyan keveredjenek ki ebből az egészből. A ruhákat már összecsomagolta a massachusettsi útra, teletankolta a kocsit, és ellenőriztette az olajszintet.

Legalább a lányokat ki kell menekítenie innen; ki kell találnia egy hihető történetet. Valami olyasmit, hogy az Oldsmobile-t egy árverésen vették, vagy hogy egy elhagyatott területen találták, vagy egyszerűen valaki itthagya a kocsi felhajtón valamelyik éjjel.

Sally felpillant, épp készül belefogni valamelyik hazugságba, amikor észreveszi, hogy a férfi sír az asztalnál. Gary túl magas ahhoz, hogy ne legyen esetlen a legtöbb helyzetben, de sírni igazán finoman sír. Egyszerűen hagyja, hogy a sírás megtörténjék vele.

– Mi baj? – kérdi Sally. – Történt valami?

Gary megrázza a fejét; mindig eltart egy darabig, amíg meg tud szólalni. Nagyapja azt szokta mondani, ha az ember visszatartja a könnyeit, azok felfelé szivárognak, egyre följebb és följebb, míg egy napon az ember feje szétrobban, és ott marad a nyaka csonkán. Gary már eddig többször sírt, mint amennyit a legtöbb férfi egy élet alatt sírni szokott. Sírt rodeókon és bíróságokon; megállt az út szélén, és megsiratta a lelőtt sólymot, mielőtt elővett volna egy lapátot a csomagtartóból, hogy elföldelje. Kicsit sem hozza zavarba, hogy egy nő konyhájában sír, hiszen látta, hogy a nagyapja szeme is meg-megtelik könnyel, valahányszor egy gyönyörű lóra vagy sötét hajú nőre néz.

Gary megtörlí a szemét lapátkezelével. – A kávétól van – magyarázza.

– Annyira rossz? – kortyol bele Sally A szokásos kávéból főzte, amelybe még senki nem halt bele.

– Ó, dehogya – mondja Gary. – Igazán finom. – Fekete a szeme, mint a holló tolla. Megvan az a képessége, hogy rabul ejtsen valakit pusztán azzal, ahogy ránéz, és ettől az a valaki mindjárt azt kívánja, hogy bárcsak tovább nézné még úgy. – A kávé miatt van. Sokszor ezt váltja ki belőlem. A nagyapámat juttatja eszembe, aki két éve halt meg. Ha valakiről, hát róla mondhatni, hogy rabja volt a kávénak. Három csészével leküldött reggel, mielőtt egyáltalán kinyitotta volna a szemét.

Valami igazán nagy baj van Sallyvel. Gombócot érez a torkában, és szorít a gyomra meg a mellkasa is. Lehet, hogy ez már az infarktus, és a következő pillanatban eszméletlenül hever a padlón, miközben ereiben dobol a vére, és agya forrón lüktet.

– Bocsásson meg egy percre – mondja Sally – Mindjárt visszajövök.

Felszalad Kylie szobájába, és villanyt gyűjt. Gillian hajnalban jött haza Bentől, akinek a ruhásszekrényét szinte már megtölti a lány holmijának fele. Mivel ma szabadnapos, úgy tervezte, hogy alszik, amíg csak tud, aztán benéz egy-két cipőboltba, majd beugrik a könyvtárba egy szakkönyvért a sejtek szerkezetéről. Tervét azonban máris megzavarják a rávetülő árnyak és a szobába ömlő vastag sárga napfénynyalábok. Gillian megvonaglik a takaró alatt; ha nem mozdul, talán ez a sok minden békén hagyja.

– Ébredj – rázza meg Sally a hűgát. – Jött valaki, és Jimmyt keresi.

Gillian olyan hirtelen ül fel, hogy beveri a fejét az ágy oszlopába. – Tele van tetkóval? – kérdezi, és egy Alex Devine nevű fickó jut eszébe, akitől Jimmy utoljára kért kölcsön egy csomó pénzt – állítólag ő az egyetlen emberpéldány a világon, aki képes szív nélkül létezni.

– Bárcsak ő volna! – mondja Sally

A két testvér egymásra mered.

– Ó, te jó Isten! – fogja suttogóra a hangját Gillian. – A rendőrség az, ugye? Ó, édes Istenem! – nyúl a padlóra dobált legközelebbi ruhadarab felé.

– Nyomozó a főügyési hivataltól. A kezébe került az utolsó levél, amit neked írtam, úgy talált ide.

– Látod, ez a vége, ha leveleket irkalsz – Gillian már kipattant az ágyból, és sietve húzza magára a farmerjét meg egy puha bézs blúzt. – Ha valami mondandód van, akkor használd azt az átkozott telefont!

– Megkínáltam kávéval – közli Sally – A konyhában van.

– Teszek rá, hogy hol van. – Gillian a nővére néz. Sally néha igazán értetlen tud lenni. Úgy látszik, nem fogja fel, hogy mit jelent, ha az ember eltemet egy holtestet a kertjében. – Mit mondunk neki?

Sally a mellkasához kap, és elfehéredik. – Lehet, hogy mindjárt szívrohamom lesz – jelenti ki.

– Nagyszerű. Más már úgysem hiányzik. – Gillian belelép egyujjas papucsába, majd alaposan megnézi a nővérét. Sallynek legalább negyvenfokos láza kell legyen ahhoz, hogy az ember panaszkodni hallja. Ha az egész éjszakát a fürdőszobában tölti is, összegörnyedve valami vírusos gyomorrontás miatt, a hajnali nap első sugara akkor is a konyhában találja, ahol nagy vidáman gyümölcssalátát vagy áfonyás goffrit készít. – Csak bejeddél – reagál végül Gillian. – Szedd össze magad. Meg kell győznünk azt a nyavalyás nyomozót, hogy nem tudunk semmiről.

Gillian beletúr a hajába a fésűvel, és megindul az ajtó felé. Megérzi, hogy Sally nem követi, s erre hátrafordul.

– Mi az? – kérdi.

– Van egy bökkenő – mondja Sally. – Nem hinném, hogy képes lennék hazudni neki.

Gillian visszalép a nővérehez. – Már hogyan lennél képes!

– Nem is tudom. Szerintem képtelen leszek ott ülni és hazudni. Ahogy az emberre néz...

– Ide hallgass! – Gillian hangja most magas és vékony – Ha nem hazudsz, börtönbe kerülünk, úgyhogy én igenis azt gondolom, hogy képes leszel rá. Ne nézz rá, ha hozzád beszélsz! – Gillian a kezébe fogja nővére kezét. – Feltesz pár kérdést, aztán visszamegy Arizonába, és mindenki boldog lesz.

– Jó – mondja Sally

– Ne feledd. Ne nézz rá!

– Oké – bólint Sally Most úgy hiszi, meg tudja csinálni, de legalábbis megpróbálja.

– Csak kövesd az utasításaimat – mondja Gillian.

A nővérek összefűzik a kisujjukat, és megesküsznek, hogy kitartanak egymás mellett, egészen a legvégsőig. Gary Hallet előtt csak a pusztá tényekre szorítkoznak; sem túl sokat, sem túl keveset nem mondanak. Mire kigondolják a mondandójukat és lemennek, Gary már a harmadik csésze kávéval is végzett, és emlékezetébe véste a konyhapolcok egész tartalmát. A léptek zajára kézfejjével megtörli a szemét, és eltolja a kávécsészét.

– Üdv – köszön Gillian.

Ezt jól csinálja, meg kell adni. Amikor Gary feláll, hogy üdvözlje, egyszerűen a férfi elé tartja a kezét, mintha valami megszokott társasági eseményen vennének részt. De amikor először rendesen megnézi magának a férfit, amikor kezén érzi a keze szorítását, Gillian ideges lesz. Ezt a fickót nem lesz könnyű átvágni a palánkon. Sokat látott és hallott, és esze is van. Gillian ezt első pillantásra felméri. Lehet, hogy esze több is van, mint kellene.

– Hallom, Jimmyről akar beszélni velem – mondja Gillian. Szíve mintha nehezen férne a mellkasában.

– Úgy van. – Gary gyorsan felméri Gilliant: a tetoválást a csuklóján, azt, ahogy hátralép, akárha ütés elől, amikor a válaszát meghallja. – Találkozott vele mostanában?

– Júniusban megszöktem mellőle. Fogtam az autóját, és azóta nem is hallottam róla.

Gary bólint és jegyzetel, igaz, csak értelmetlen szavakat írkal. *Áfonyás muffin* – írja a lap tetejére. *Michigani rozsomák. Almáspite. Kettő meg kettő egyenlő négy. Darling.* Bármit hajlandó leírni, ha a két nő attól úgy érzi, hogy a munkájára koncentrálnak. Sally és a húga így nem tudnak a szemébe nézni, és nem láthatják, hogy nem hisz Gilliannek. Ez a nő soha nem merte volna elemelni a fiúja kocsiját, és Hawkins sem engedte volna el. Ki van zárva. Még az államhatár előtt utolérte volna.

– Minden bizonnyal okos lépés volt – mondja Gary. Ez bevett gyakorlat: kilökní magából a kételyt, hogy a hangja ne árulja el. Felöltöje zsebébe nyúl, előhúzza Hawkins bünyügi előéletének lajstromát, és kiteríti az asztalon Gillian elé.

Gillian leül, hogy jobban lássa. – Ejha! – mondja. Jimmyt első ízben olyan régen fogták le drogozás miatt, hogy nem lehetett több tizenöt évesnél. Gillian végighúzza ujját az egyre sokasodó büntettek során; a vétségek évről-évre súlyosbodnak. Úgy tűnik, már együtt éltek, amikor utoljára elkapták súlyos testi sértés miatt, és neki még csak említést sem tett róla. Legalábbis Gillian úgy emlékszik, Jimmy a tárgyalás napján azt mondta neki, hogy Phoenixbe megy az unokatestvéréhez valami bútorok

miatt.

Gillian alig hiszi el, hogy ennyire kevés esze volt mindezen évek alatt. Ben Frye-ről két óra ismeretség után többet tudott, mint Jimmyről négyévnyi együttélés után. Jimmy akkor titokzatosnak tűnt, olyannak, akinek sötét titkai vannak. A tények most beszélnek: hazudott és lopott, és Gillian bárgyún tűrte, tovább, mint az emberileg lehetségesnek tűnik.

– Fogalmam sem volt minderről – mondja Gillian. – Esküszöm. Egész idő alatt soha nem kérdeztem tőle, hogy hova megy vagy hogy mit csinál. – Forrónak érzi a szemét, és az sem segít, ha pislog egyet. – Nem mintha ez mentség volna.

– Az ember nem köteles mentséget keresni, ha szerelmes – mondja Gary – Ne mentegetőzzék.

Gilliannek ügyelnie kell ezzel a nyomozóval. A férfi a maga különleges módján figyel meg a dolgokat, és hatalmas meglepetéseket tud okozni. Amíg nem hallotta az imént, hogy a szerelem enyhítő körülmény, Gilliannek soha életében nem jutott eszébe, hogy nem ő tehet mindarról, ami elromlott. Sallyre pillant, hogy valami reakciót leolvasson róla, de nővére csak bámulja Garyt, arcán egészen újszerű kifejezéssel. Gilliant aggasztja ez az arckifejezés, mert a legkevésbé sem illik Sallyhez. Ahogy ott áll, hátát a hűtőszekrénynek támasztva, túlságosan sérülékenynek látszik. Hol a páncélja, hol a fegyvere, hol a logika, mely mindent helyreterez?

– Azért keresem Mr. Hawkinst – magyarázza Gary Gilliannek –, mert úgy néz ki, hogy jó néhány főiskolásnak mérgező növényi anyagot adott el, amely hármójuk halálát okozta. LSD-t kínált nekik, aztán valami erősen hallucinogén és mérgező gyomnövény magját vitte helyette.

– Három haláleset – rázza Gillian a fejét. Jimmy annak idején azt mondta, csak kettő. Azt mondta, nem az ő hibája volt, a srácok ostobán és kapzsin viselkedtek, és megpróbálták megrövidíteni a fizetésnél. „Kibaszott, elkényeztetett kölykök – így nevezte őket. – Főiskolára járó kis pisisek.” Jimmy mindenről úgy hazudott, mintha könyvből olvasná. Gilliant most rosszul érzésként környékezi a gondolatra, hogy minden kétely nélkül hitt Jimmynek, és a pártját fogta. *Azok a kölykök maguknak keresték a bajt.* Ezt gondolta akkor. – Hát ez rettenetes – mondja Gary Halletnek a főiskolásokra célozva. – Valami borzalmas.

– A barátját számos tanú felismerte, de egész egyszerűen eltűnt.

Gillian Garyre figyel, de közben az is motoszkál a fejében, hogy hogyan is voltak a dolgok hajdanán. Tucsonban az augusztusi hőség ötven fokra forrósítja a sivatag homokját. Egyetlen tikkasztó héttel azután, hogy egymásba botlottak, már ki sem mentek a házból – csak bekapcsolták a klímát, nyelték a sört, és keféltek, mindenféle módon, ami csak Jimmynek eszébe jutott, mindenekelőtt saját kielégülését szem előtt tartva.

– Ne nevezzük a barátomnak – mondja Gillian.

– Rendben – egyezik bele Gary. – De szeretnénk elkapni, mielőtt még valakinek elad abból a szemétből. Nem akarjuk, hogy még egy hasonló eset történjen.

Gary Gilliant fürkészi fekete szemével, és a lánynak nem könnyű elfordítani a tekintetét vagy félíg őszinte kifejezést erőltetnie az arcára. Lehet, hogy ez a csaj tudott a halott főiskolásokról, lehet, hogy nem, de van valami, amit egész biztosan tudott. Gary beléje lát ennyire – látja abból, ahogy Gillian a padlóra mered. Arca büntudatot tükröz, amit okozhat az, hogy James Hawkins öhozzá ment haza aznap este, amikor a történelem szakos hallgató görcsökben fetrengett. És okozhatja az, hogy most ébredt rá, kivel dugott mindez idő alatt, és kit nevezett a kedvesének.

Gary várja, hogy Gillian valahogy elárulja magát, mégis Sally az, aki nem tudja csukva tartani a száját. Pedig igyekezett, mondta magának, hogy maradjon csöndben, hogy kövesse Gillian utasítását, de hiába, képtelen rá. Talán azért érez kényszert, hogy megszólaljon, mert magára akarja vonni Gary Hallett figyelmét? Lehet, hogy arra az érzésre vágyik, amely akkor fogja el, ha a férfi feléje fordul?

– Nem történhet hasonló eset – mondja Sally

Gary elkapja a tekintetét. – Úgy tűnik, nagyon biztos benne. – De Gary természetesen tudja a levélből, hogy Sally milyen magabiztos tud lenni. *Valami nincsen rendjén* – írta Gilliannek. *Hagyd ott! Keríts magadnak saját otthont, egy házat, ami egyedül a tiéd. Vagy egyszerűen csak gyere haza. Most rögtön!*

– Úgy érti, hogy Jimmy soha többé nem megy vissza Tucsonba – siet a magyarázattal Gillian. – Higgyen nekem, tudja, hogy keresik. Nem egy észkombájn, de nem is komplett hülye. Nem fog több drogot árulni abban a városban, ahol az ügyfelei meghaltak.

Gary elővesz egy névjegykártyát, és Gilliannek nyújtja. – Nem akarom megijeszteni, de ez az ember veszélyes. Értékelném, ha felhívna, amennyiben Hawkins megpróbál kapcsolatba lépni magával.

– Nem fog többé kapcsolatba lépni vele – mondja Sally.

Egyszerűen képtelen tartani a száját. Lehetetlen. Mi ütött belé, kérdi Gillian tekintete, és Sally is ezt kérdezi magától. Talán csak az, hogy ennek a nyomozónak olyan aggodalmaskodó képe lesz, ha nagyon koncentrálna. A szorongás embere, ezt Sally egyértelműen látja. Az a fajta férfi, akit soha nem akarna elveszíteni az életben, ha egyszer rátalált.

– Jimmy tudja, hogy útjaink egyszer és mindenkorra elváltak – mondja Gillian. Tölt magának egy csésze kávé, és közben a könyökével oldalba böki Sallyt. – Mi bajod? – súgja. – Befognád a szádát? – Majd visszafordul Garyhez. – Teljesen egyértelművé tettem a számára, hogy a viszonyunk fűtött. Ezért nem fog többé keresni. Mindennek vége közöttünk.

– El kell koboznom az autót – mondja Gary

– Mi sem természetesebb – válaszolja nagylelkűen Gillian. Ha szerencsénk van, a fickó két percen belül ott sem lesz. – Csak vigye, akár mindjárt.

Am Gary csak áll ott, és végigfuttatja ujjait sötét haján. Tudja, hogy indulnia kellene. De a lába mintha ólomból volna. Továbbra is Sally szemébe szeretne nézni, és belefulladás napjában százszor is. Ehelyett a mosogatóhoz viszi a kávéscésészéjét.

– Ne fáradjon ezzel – fuvolázza Gillian, és közben rettenetesen kívánja, hogy a férfi kívül legyen az ajtón.

Sally elmosolyodik, látva, hogy Gary milyen óvatosan helyezi le a csészét és a kanalat.

– Ha bármi történe, holnap reggelig még a városban vagyok.

– Semmi nem fog történni – biztosítja Gillian. – Nekem elhiheti.

Gary előhúzza a noteszát és föllapozza. – Az Útvesztő motelban megtalálnak. – Fölpillantva semmit nem lát Sally szürke szemén kívül. – A kocsibérlésnél ezt ajánlották.

Sally ismeri ezt a motelt: ócska szálláshely a Turnpike túlfelén, a zöldséges és a kitűnő hagymakarikáiról ismert sült csirkés között. Mit érdekli őt, ha a fickó egy ilyen lerobbant motelben száll is meg? Mit törődik vele, hogy már holnap elutazik? Igazság szerint ő is elutazik. A lányaival együtt nemsokára úton lesz. Ha korán kelnek, és nem állnak meg kávézni, délre már Massachusettsben lehetnek. Mindjárt ebéd után elkezdhetik széthúzogatni a függönyöket a nénik sötét szobáiban, hogy beengedjenek egy kis napfényt.

– Köszönet a kávéért – mondja Gary. – Tekintete az ablakpárkányon haldokló kaktuszra téved. – Erről a példányról nem mondhatni, hogy büszke képviselője lenne fajtájának. Nincs valami jó formában.

Tavaly karácsonykor Ed Borelli kaktuszt ajándékozott az iskola összes titkárnőjének. „Csak tegyétek az ablakpárkányra, és akárha ott sem lenne – tanácsolta Sally a többieknek, mikor azok panaszkodtak, hogy ki a bánatnak kell ilyesmi. – Csak öntetek alá néha-néha egy kis vizet a kaspóba” – és ő maga sem törődött vele többet. Gary azonban különös figyelmet szentel a kaktusznak. Arcára ismét kiül az aggódó kifejezés, miközben az ujjaival piszkál valamit a cserép és a kaspó között. Amikor visszafordul, olyan fájdalmas az ábrázata, hogy Sally első gondolata az, talán megszurta az ujját.

– A francba! – suttozza Gillian.

Jimmy ezüstgyűrűje hever Gary tenyerén, az okozza neki azt a tömérdek bánatot. A két nő mindjárt hazudni fog neki, és ő tudja ezt. Azt fogják mondani, hogy soha nem látták ezt a gyűrűt, vagy hogy egy antik árustól vették, vagy hogy a mennyből pottyant alá.

– Szép gyűrű – mondja Gary. – Igazán nem mindennapi.

Sem Sally, sem Gillian nem tudja elképzelni, hogyan lehetséges ez; vitathatatlan tény, hogy a gyűrű Jimmy ujján volt, amikor eltemették, most mégis itt hever a nyomozó tenyerén. A férfi most Sallyt nézi, magyarázatot vár. Miért is ne várna, amikor három tanúvallomásból is ismeri ezt a gyűrűt: csörgőkígyó az egyik oldalán, erre emlékszik. Összetekeredett kígyó, mely most az ő kezében van.

Sallyt ismét előveszi a szívroham előérzete; valami nincs rendjén a mellkasában, olyan, akár az izzó piszkavas, akár egy üvegdarab, és nem tehet ellene semmit. Akkor sem hazudhat ennek a férfinak a szemébe, ha az élete múlik rajta – márpedig az múlik – és éppen ezért néma marad.

– Nohát, nézd csak – Gillian csupa ámuldozás és csepeg, mint a méz. Milyen könnyen jön belőle, még csak erőlködni sem kell. – Ez a régi vacak nyilván ezer éve került oda.

Sally nem szólal meg, de egész súlyával nekidől a hűtőgépnek, mintha támogatás nélkül meg sem tudna állni.

– Valóban? – kérdi Gary továbbra is fuldokolva.

– Hadd nézzem meg jobban. – Gillian odamegy hozzá, kiveszi a gyűrűt a kezéből, és úgy tanulmányozza, mintha most látná először. – Klassz – mondja, és visszaadja. – Tartsa csak meg. – Ez olyan ügyes húzás, hogy egészen meghatódik önmagától. – Nekünk ügyis túl nagy.

– Nagyszerű. – Gary szíve dübörög. *A francba* – gondolja. *A kurva életbe*. – Köszönöm.

Miközben a zsebébe csúsztatja a gyűrűt, arra gondol, hogy Sally húga milyen ügyesen játszik; valószínűleg azt is tudja, hol tartózkodik James Hawkins ebben a pillanatban. Sally azonban más, lehet, hogy semmiről nem tud, lehet, hogy most látja először ezt a gyűrűt. A húga vélhetőleg átvágta, és folyamatosan pumpolja: pénzt, élelmet, családi örökséget juttat titokban Hawkinsnak, aki egy brooklyni alagsori lakásban tévézik, várva, hogy alábbhagyjon a hőség.

Csak hogy van egy bökkenő: Sally kerüli Gary tekintetét. Szép arcát elfordítja, mert tud valamit. Gary számtalanszor tapasztalta ezt. Emberek, kiknek lelkét bűn nyomja, azt hiszik, eltitkolhatják azzal, hogy nem néznek a másik szemébe; feltételezik, hogy olvashatna benne, hogy a veséjükbe láthatna, és végeredményben igazuk is van.

– Akkor végeztünk is – szólal meg Gary. – Hacsak nem jutott eszükbe valami, amiről tudnom kellene.

Semmi. Gillian elvigyorodik és megvonja a vállát. Sally nagyot nyel. Gary szinte érzi, milyen száraz a nő torka, hogy lüktet a pulzus a nyaki verőérében. Gary maga sem tudja, meddig lenne hajlandó elmenni, hogy fedezzen valakit. Még soha nem volt ilyen helyzetben, nem is érzi jól magát benne, most mégis itt áll egy idegen nő NewYork-i konyhájában egy párás nyári napon, és azon töpreng, vajon szemet hunyhatna-e az egész dolog

felett. És akkor eszébe jut az öregapja, aki begyalogolt a bíróságra, egy olyan napon, amelyen negyvenöt fok volt árnyékban, hogy jogilag magának követelje őt. Sistergett a levegő; a meszkítócserje és a bogáncsvirág szinte lángot fogott, de Sonny Hallet felszerelkezett hideg forrásvízzel, és még csak fáradt sem volt, amikor beért a bíróságra. Ha az ember a hite ellen cselekszik, akkor semmit nem ér az égvilágon, úgyhogy jobb, ha hű marad önmagához. Gary holnap hazarepül, és átadja az ügyet Arnónak. Még eljárni sem érdemes a gondolattal, hogy az ügy jó véget érhetne: hogy Hawkins feladja magát, Sallyre és a húgára nem bizonyítják rá, hogy segédkeztek a gyilkosságban, Gary pedig levelezni kezd Sallyvel. És hogy Sally sem lesz képes kidobni a leveleit, hanem mindegyiket újra és újra elolvassa, ahogy Gary az övét, és mielőtt ráeszmélne, már el is lesz veszve, éppúgy, ahogy Gary érzi magát ebben a pillanatban.

De mivel mindebből semmi nem valósul meg, Gary bólint, és megindul az ajtó felé. Mindig is tudta, mikor álljon félre, és mikor telepedjen le az út mellé, várva, hogy történjen, aminek történnie kell. Egyik délután pumát látott, mert leült az autója ütközőjére, hogy igyon, mielőtt nekilát kicserélni egy defektes kereket. A puma nesztelen léptekkel közeledett az aszfalthoz, mintha az egész út és minden más is az övé lenne, és jól megnézte magának Garyt, aki most először volt hálás sorsának a defektért.

– Péntekig elvitetem az Oldsmobile-t – mondja még, de nem néz hátra, csak a verandán. Sejtelve sincs róla, hogy Sally valószínűleg utána megy, ha a húga nem csíp beléje, és nem súgja oda neki, hogy maradjon már veszteg. Sejtelve sincs, hogy Sallyt mennyire kínozza az a valami a mellkasában, de hát ez történik olyankor, ha az ember hazudik, főként ha önmagának.

– Örök hála és köszönet – dalolja Gillian, és mire Gary hátranéz, már csak a csukott ajtót látja.

Gillian részéről a dolog ezennel le is lenne zárva. – Halleluja! – szakad fel belőle a konyhába menet. – Leráztuk.

Sally már a lasagna tésztaíjával foglalatkosodik, mely összeállt a szűrőben. Megpróbálja szétválasztani egy fakanállal, de késő, menthetetlenül összeragadt. Az egészszet a szemetesbe borítja, majd sírva fakad.

– Mi bajod? – kérdi Gillian. A tökéletesen racionális emberek ilyenkor azt mondják: „a fene bánja”, és cigarettára gyújtanak. Gillian átkutatja a mindenes fiókot, hátha talál benne egy otffelejttet csomagot, de csak egy doboz gyufára lel. – Leráztuk, nem? Meggyőztük az ártatlanságunkról. Hiába találta meg azt az átkozott gyűrűt. Mondhatom, majd’ betojtam ijedtemben. Olyan volt, mintha maga az ördög jelent volna meg. De edesem, végül ügyesek voltunk, és átvágtuk.

– Ó – mondja Sally utálkozva. – Ó! – kiáltja.

– Igenis, leráztuk, és büszkék lehetünk rá!

– A hazugságra? – dörzsöli Sally könnyes szemét és az orrát. Orcája piros, egyfolytában szipog, és az a rettenetes szorítás csak nem enged a mellkasában. – Szerinted arra legyünk büszkék?

– Ugyan – vonja meg Gillian a vállát. – Az ember azt teszi, amit tennie kell. – Az összeragadt tésztára pillant a szemetesvödörben. – Most mi lesz a vacsorával?

Sally erre a konyha sarkába vágja a szűrőt.

– Nem vagy valami jó formában – mondja Gillian. – A helyedben felhívnám a belgyógyászatot vagy a nőgyógyászatot vagy valaki mást, és íratnék nyugtatót.

– Ebből elég! – Sally megragadja a paradicsommártást, melybe hagymát, gombát és édes pirospaprikát is szelt, és a mosogatóba önti.

– Rendben. – Gillian készséggel belemegy bármilyen ésszerű megoldásba. – Akkor ne főzz. Rendelünk valamit.

– Nem a vacsorára értettem. – Sallynek már kezében az autókulcsa és az irattárcája. – Az igazságról beszélék.

– Elment az eszed? – indul Gillian Sally után, és amikor az egyre csak megy az ajtó felé, elkapja a karját.

– Ne merészelj még egyszer megcsípni! – figyelmezteti Sally

Sally kimegy a verandára, Gillian szorosan a nyomában. Követi végig a kocsifelhajtón.

– Nem mehetsz el ahhoz a nyomozóhoz. Abszurdum, hogy beszélj vele.

– Úgyis tudja – mondja Sally – Nem vetted észre? Nem láttad, hogyan nézett ránk?

Ha csak rágondol Gary nyúzott meg aggodalmaskodó képére, máris erősödik a szorítás a szíve tájékán. A végén még szélütést vagy szívrohamot kap.

– Nem mehetsz utána – mondja Gillian. A hangja tökéletesen józan. – Mindkettőnket börtönbe juttatnál vele. Nem tudom, mit tegyek, hogy ezt belásd.

– Már döntöttem – válaszolja Sally

– Mit? Hogy utána mész a motelba? Térden állva könyörögsz kegyelemért?

– Pontosan. Ha kell.

– Nem mész sehova.

Sally elgondolkodva pillant a hűgára, majd kinyitja a kocsiajtót.

– Szó sem lehet róla! – mondja Gillian. – Nem mész oda.

– Fenyegetsz?

– Lehet. – Nem fogja hagyni, hogy a nővére elcsessze az ő jövőjét, csak azért, mert bűnösnek érzi magát olyasvalami miatt, amit nem is követett el.

– Igazán? – kérdi Sally – Mégis mit képzelsz? Gondolod, hogy még

jobban tönkre tudod tenni az életemet azok után, amit eddig műveltél?

Gillian a sértéstől hátralép.

– Értsd meg – mondja Sally – El kell rendeznem ezt a dolgot. Nem élhetek így.

Vihart jeleztek aznapra, és a szél megélenkül; Sally fekete fűrtjei csapdossák az arcát. Szeme fénylik, és sokkal sötétebb is, mint rendesen; ajka vörös, mint a rózsza. Gillian soha nem látta a nővérét ennyire zilálnak, ennyire kivetkőzve önmagából. Sally képes lenne nekimenni egy folyónak úgy, hogy úszni sem tud. Leugrana a legmagasabb fáról, abban a szent meggyőződésben, hogy elég széttárni a két karját, és egy selyemkendővel lebegni szépen, míg földet nem ér.

– Talán várhatnál egy keveset. – Gillian előveszi legmézesmázosabb hangját, amellyel már sikerült kidumálnia magát a gyorsajtásért járó bírságokból és egyéb kínos helyzetekből. – Megbeszélhetnénk ezt a dolgot. És együtt eldönthetjük.

De Sally már meghozta a maga döntését. Oda se figyel; beül a kocsiba, és mivel Gillian nem ugorhat a Honda elé, hogy elállja az útját, csak áll kábán, és nézi, ahogy a nővére elhajt. Sokáig néz utána, míg végül már csak az üres utcát bámulja, azt meg azelőtt is látta. Túlságosan gyakran is.

Ha az embernek van valamije, akkor sokat veszíthet, ha elég ostoba ahhoz, hogy az a valami számíton is neki. Gillian fejest ugrott, amikor beleszeretett Ben Frye-ba, és a sorsa kiesett a kezéből; most ott távolodik tőle, robbanóteltként a Hondában Sally mellett, és Gillian legfeljebb annyit tehet, hogy megjátssza: nincsen semmi baj. Amikor a lányok hazajönnek, azt mondja, hogy Sally a dolgait intézi, és a kínai étteremből rendel vacsorát, majd felhívja Bent, hogy idejövet ugorjon be az ételért.

– Azt hittem, lasagnát eszünk — mondja Kylie, amikor Gideonnal együtt nekilátnak a terítésnek.

– Nem, nem azt – tájékoztatja Gillian. – És legyenek szívesek papírtányérokat meg poharakat kirakni, hogy ne kelljen mosogatni!

Amikor Ben befut a vacsorával, Kylie és Antonia javasolják, hogy várják meg az anyjukat, de Gillian hallani sem akar róla. Elkezdí szétosztani a kenudióval körített rákot meg a disznóhúsos sült rizst; ilyen kannibálkáját Sally soha nem túrne meg az asztalán. Az étel jó, de a vacsora ennek ellenére nyomott hangulatban telik. Mindenki levert. Antonia és Kylie aggódnak, mert anyjuk soha nem késik, különösen, ha a csomagolás is hátravan, és mindketten büntudatot éreznek, amiért rákot és disznóhúst esznek az ő asztalánál. Gideon nem javít a helyzeten: szokása szerint bőfög, amivel Kylie-a kívül mindenkit megőrjít. Mégis Scott Morrison viszi el a pálmát: sötét tekintettel bámul maga elé abban a tudatban, hogy egy hetet Antonia nélkül kell töltenie. „Minek?” – válaszolja mindenre egész este, beleértve azt a kérdést is, hogy „Kérsz tojástekercset?” vagy „Fantát töltsék

vagy Pepsit?” Antonia végül sirva fakad, és kirohan, miután a kérdésére, hogy számíthat-e tőle levélre, míg távol lesz, Scott a szokásos „Minek?”-kel válaszol.

Kylie-nak és Gideonnak kell közvetítenie Antonia csukott szobaaajtáján keresztül, aztán amikor Scott és Antonia megbékélve csókolóznak az előszobában, Gillian úgy határoz, hogy ami sok, az sok.

Eddigre Sally nyilván kipakolt a nyomozónak. Gillian le merné fogadni, hogy Gary Hallet átment az éjjel-nappali szupermarketbe, és vett egy diktafont, hogy a vallomás minden szavát pontosan rögzítse. Minthogy senkitől nem várhat segítséget, Gillian fejébe görcs áll, olyan migrén, melyre hiába venne be Tylenolt. Minden hang mintha körömcsikordulás volna egy falitáblán, és Gillian a legkisebb boldogság vagy öröm látványát sem képes elviselni. Nem bírja nézni a csókolózó Antoniát és Scottot, sem azt hallgatni, ahogy Gideon és Kylie ugratják egymást. Egész este kerüli Bent, mivel önmagára is találónak tartja Scott Morrison filozófiáját: Minek? Hiszen úgymint mindennek vége mindjárt, és ő semmit nem tehet ellene; akár már most feladhatja, kész, elég volt. Hívhatna taxit, és kimászhatna az ablakon, miután párnahuzatból kis motyót rögtönzött. Tudja, hogy Kylie-nak van spórolt pénze az unikomisperselyében, nem is kevés, és ha kölcsönvesz belőle buszjegyre, a fél országon átkelhet. Az egyetlen baj az, hogy ezt nem teheti meg többé. Másra is tekintettel kell lennie; tetszik vagy nem tetszik, itt van Ben Frye.

– Ideje, hogy mindenki hazamenjen – jelenti ki végül. A két fiút útnak indítják, miután Antonia megesketi Scottot, hogy írni fog, Gideont pedig több doboz karamellával tessékeli ki az ajtón. Antonia sír egy sort, amikor Scott beszáll az anyja kocsjába. Kylie nyelvet ölt a tisztelgő Gideonra, és nevetve nézi, hogy barátja egyetlen elcsörtet katonai bakancsában a nyirkos éjszakán, felverve a fákon alvó mókusokat. Mihelyt a fiúk elmentek, Gillian Benhez fordul.

– Rád is vonatkozik – mondja. Mint a szélvész hajigálja a papírtányérokat a szemetesbe. Az evőeszközök és a poharak már áznak a mosogatóban, ami annyira nem vall Gillian rendetlen lényére, hogy Ben gyanút fog. – Sipirc! – mondja Bennek. Nem bírja, amikor a férfi így néz rá, mintha jobban ismerné őt, mint ő saját magát. – A lányoknak be kell fejezniük a csomagolást, hogy hétkor úton lehessenek.

– Valami baj van – mondja Ben.

– Dehogyan. – Gilliannek legalább kétszázra ugrik a pulzusa. – Nincs semmi baj.

A mosogatóhoz megy, és a vízben ázó késeknek és villáknak szentelné minden figyelmét, de Ben átkarolja a derekát, és nekidől. Nem könnyű őt lerázni, és igazán makacs tud lenni, ha akar valamit.

– Menj már! – küldi Gillian, de habos és vizes a keze, és nehezen tudja

eltolni magától a férfit. Amikor Ben megcsókolja, nem ellenkezik. Amíg csókolja, legalább nem kérdez semmit. Nem mintha volna értelme bármit is mondani arról, hogy régen milyen volt az élete. A férfi úgysem értené, és Gillian talán ezért is szerelmes belé. Elképzelni sem tudna jó néhány olyan dolgot, amit Gillian tett. És ha vele van, már Gillian sem.

Az alkony bíbor árnyékokat rajzol az udvaron. Egyre jobban beborul, és a madarak is elhallgattak. Gilliannek Ben csókjaira kellene figyelnie, mivel lehet, hogy ezek az utolsók, de ehelyett kinéz a konyhaablakon. Arra gondol, hogy Sally hogyan meséli el a nyomozónak, mit rejt a kertje, hátul, ahová senki nem jár többé, és Gillian arrafelé néz, miközben Ben csókolja, ezért veszi végül észre a tüskebokrot. Igen megnőtt, mialatt senki nem figyelt rá. Aznap reggel óta majd két lábnyit nőtt, és a gonoszságból táplálkozva egyre nő most is, nyújtózkodik föl, az éjszakai égbolt felé.

Gillian hirtelen elhúzódik Bentől. – Menj haza! – mondja. – Most azonnal.

Még utoljára megcsókolja, és mindenfélét megígér, olyasmiket, amik aztán eszébe sem jutnak addig, amíg legközelebb le nem fekszenek, és a férfi nem emlékezteti. De Gillian keményen küzd, és végül győz.

– Nem gondoltad meg magad? – kérdi Ben, és értetlenül áll azelőtt, hogy milyen hideg-meleg ez a lány, de ugyanakkor többet is akar belőle. – Átjöhetsz hozzám ma este.

– Holnap – fogadja Gillian. – És holnapután meg azután is.

Amikor Ben végre elmegy, amikor Gillian az ablakon kinézve ellenőrizte, hogy valóban elment, kísétál a kertbe, és mozdulatlanul megáll a homályló égbolt alatt. Az az óra ez, amelyen a tücskök először megkiáltják figyelmeztetésüket, daluk felgyorsul a közelgő vész párás levegőjében. Az udvar végében a tüskebokor egyre sűrűbb és gubancosabb. Gillian közelebb lépve két darázsfészket vesz észre: az ágakról függenek alá, és a folyamatos zümmögés visszhangot vet, akár valami figyelmeztetés vagy fenyegetés. Hogy lehetséges, hogy ezek az indák ilyen észrevétlen megnöttek? Hogy engedhették, hogy megtörténjen? Úgy hitték, végleg elment, kívánták, hogy így legyen, de az emberélet egyes tévedései lépten-nyomon visszatérnek és kísértenek, bármily biztosra vegyük is, hogy végleg nyugtunk lesz tőlük.

Finoman permetezni kezd az eső, és Kylie kijön Gillian után, mert látja, hogy a nagynénje csak álldogál odakint egy szem magában, és még csak észre sem veszi, hogy csúnyán megázik.

– Jaj ne! – szólal meg Kylie, látva, mennyire megnőtt a tüskebokor, amióta Gideonnal sakkoztak a fűvön.

– Még egyszer levájjuk – mondja Gillian. – Majd meglátod.

De Kylie megrázza a fejét. Nincs olyan sövénynyíró olló, amely elboldogulna ezzel a bokorral, de talán még egy fejsze sem segít. – Bárcsak

hazajönne már anya! – sóhajtja.

A mosott ruha kint lóg a szárítón, és ha nem szedik be, átnedvesedik, de nem ez az egyedüli baj. A tüskebokorból valami undorító pára kúszik fölfelé, alig látható füst, és a lepedők meg az ingek színehagyott szélén foltok jelennek meg. Talán csak Kylie látja egyedül, de a mosott ruhán minden egyes folt sötét és erős. A lány most érti meg, hogy miért nem tudta eddig elképzelni a vakációjukat, miért volt fehér folt az agyában.

– Idén nem megyünk a nénikhez – mondja.

A bokor ágai feketék, de figyelmesebben szemlélve a tüskék vérpirosak.

Tócsákba gyűlik az eső az udvaron, mire Antonia kilöki a hátsó ajtót. – Megőrültetek? – kiált ki. Amikor nem érkezik válasz, lekap egy fekete esernyőt a kabátfogasról, és kiszalad Gillianhez és Kylie-hoz.

Másnap délutánra szinte hurrikán erősségű szélvihart jósoltak. A környéken lakók mindjárt rohantak, hogy több tekercs ragasztószalagot vegyenek az ablaktáblákra. Csak az Owens-házzal eshetne meg, hogy a szélvihar lekapja az alapjáról.

– Remekül kezdődik a vakáció – mondja Antonia.

– Nem megyünk sehova – mondja Kylie.

– Dehogynem megyünk – erősködik Antonia. – Már összecsomagoltam.

Antonia szerint hátborzongató odakint, semmi értelme tovább ácsorogni a sötétben. A lány megborzong, és felnéz a borús égre, de közben látja, hogy nagynénje megragadja Kylie karját. Gillian szorosan fogja Kylie-t, ha elengedné, lehet, hogy a lány nem állna meg a saját lábán. Antonia a kert szélére pillant, és egyszeriben megérti. Valami van az alatt a rémes tüskebokor alatt.

– Mi van ott? – kérdezi.

Kylie és Gillian zihálva veszik a levegőt, a félelem hullámai csapnak fel belőlük. Az ekkora félelemnek szaga van: kicsit a füst és a hamu szagára emlékeztet, olyan, mint a hús, ha megpörkölődik kissé.

– Mi az? – ismétli meg Antonia. Amikor lép egyet a bokor felé, Kylie azonnal visszarántja. Antonia hunyorogva erőlteti a szemét az árnyak között. – Csak egy csizma – nevet fel. – Semmi különös.

Kígyóbőrből készült, párja mintegy háromszáz dollárba kerül. Jimmy soha nem vett volna semmit egy áruházban vagy hasonló helyen. A drágább üzleteket kedvelte, ahol egyedi holmikát kapni.

– Oda ne menj! – kiált Gillian Antoniára, amikor az megindul a csizmáért.

Ekkor már zuhog; az eső függönyt képez, mely szürke könnyecseppek hálója. Szivacsosnak látszik a föld azon a helyen, ahol eltemették. Ha kinyújtának a kezüket, akár ki is húzhatnának egy csontot a földből. De őket is leránthatná valami a mélybe, ha nem vigyáznak, le a sárba, és hiába kapálóznának, nemigen jutnának levegőhöz.

– Talált itt valamelyikötök egy gyűrűt? – kérdezi Gillian. Mindkét lány megborzong; fekete az ég. Akárha éjfél volna. Képzelné is nehéz, hogy valamikor is kék volt, mint a tinta vagy a vörösbecy tojása, mint a szalagok, melyeket a lányok babonából a hajukba kötnek.

– Egy béka hozta be a házba – válaszolja Kylie. – Egészen ki is ment a fejből.

– Az övé volt. – Gillian hangja teljességgel idegen. Vastag és szomorú, és távoli is. – Jimmyé.

– Ki az a Jimmy? – kérdi Antonia. – Amikor nem kap választ, a tüskebokra pillant, és azonnal megérti. – Az ott. – Antonia a hűgának dől.

Mi lesz, ha valóban olyan vihar támad, amelyet jeleztek, és az esővíz elárasztja az udvart? Gillian, Kylie és Antonia máris bőrig áztak, Antonia esernyője nem nyújt védelmet többé. Hajuk a fejükre tapad, ruhájukat ki kell majd csavarniuk a zuhanyzóálcába.

A tüskebokor alja gödrös, mintha a talaj máris megsüllyedt volna, vagy ami még rosszabb, Jimmyre csúszna. Ha Jimmy feljön a felszínre, mint az ezüstgyűrűje, mint valami borzalmas, gonosz tengeri szörny, legalább vége lesz ennek az egésznek.

– Anyát akarom – követeli Antonia cérnavékony hangon. Amikor végre sarkon fordulnak és futni kezdenek a ház felé, a gyeptől spriccel a víz a lábuk alatt. Mind gyorsabban rohannak, úgy futnak, mintha egy lidércálmot elől menekülnének. Odabent Gillian kulcsra zárja az ajtót, és egy székkel el is torlaszolja.

A sötét júniusi éjszaka, amelyen Gillian lefékezett a kocsi felhajtón, mintha egy örökléttel ezelőtt lett volna. Nem ugyanaz az ember már. Az a nő, aki lábujjhegyen óvakodott fel a bejárati ajtóhoz sürgős bajával, amit csak kétségbeesett helyzetében cipelt idáig, eddigre rég összepakolt és meglépett volna. Biztosan nem marad itt, hogy megvárja, mihez kezd az a tucsoni nyomozó mindazzal, amit Sally kitalál neki. A lehető legmesszebb menekült volna, és még levélkét sem hagyott volna Ben Frye-nak, még ha az úgy törődik is vele, mint ma este. Tele tank benzinnel, bömbölő rádió mellett már a fele utat megtette volna Pennsylvániáig. Egyetlenegyszer sem nézne a visszapillantó tükörbe, egy pillanatra sem. Íme az egyszerű különbség: az a nő, aki itt van ma este, nem megy sehova, csak a konyhába, hogy kamillateát főzzön az unokahűgának, idegnyugtató gyanánt.

– Minden rendben lesz – mondja a lányoknak. A haja merő borzalom, lélegzete akadozik, a szemfesték cikkcakkban folyik végig sápadt arcán. De akkor is ő az, aki otthon van, nem Sally, és az ő dolga, hogy a lányokat aludni küldje, miután megnyugtatta őket, hogy képes kézbe venni a dolgokat. Semmi okuk az aggodalomra, mondja nekik. Teljes biztonságban vannak. Míg szakad az eső, míg dühöng keleten a szél, kigondol valami tervet, kénytelen lesz rá, mert Sally nem segíthet neki kitalálni, hogy mit

tegyen.

Sally képtelen bármilyen racionális cselekedtre; egészen súlytalan ma este. Ő, aki az értelmeset és a hasznosat mindig is minden más fölé helyezte, most eltévedt. Nem találta meg az Útvesztő motelt, jóllehet már ezerszer is elhajtott mellette életében. Meg kellett állnia egy benzinkútnál, hogy megkérdezze az utat, s aztán megint rátört az a szívroham-féleség, és be kellett mennie a piszkos mellékhelyiségbe, hogy megmossa az arcát hideg vízzel. A mosdókagyló fölötti foltos tükörben figyelte, ahogy jó néhány percen keresztül nagyokat lélegzik, míg végre összeszedte magát.

Azonban hamarosan rá kellett jönnie, hogy mégsem olyan összeszedett, mint képzelte. A főútra visszaérve nem vette észre, hogy az előtte haladó kocsí féklámpája kigyullad, és összekocantak – egyértelműen Sally hibájából. A Honda bal lámpája most lefeg, és valahányszor Sally rálép a fékre, féllő, hogy leesik.

Mire végre megáll az Útvesztő mellett, a családja otthon már a vacsora készpén tart, és a Turnpike-on átellenben lévő sült csirkés büfé zsúfolásig telik vendégekkel. Azonban az evés a legutolsó, amire Sally gondolni tud e percben. Gyomra ugrándozik rettenetes idegességében, és talán ezért is keféli át kétszer a haját, mielőtt kiszállna és megindulna a motel recepciója felé. Az aszfalton olajtócsák fénylenek; egy magányos vadalmafa, mely az egyetlen tenyérynki kis földdarabon hajtott ki, körbeültetve néhány muskátlival, meg-megrázkodik a Turnpike forgalmától. Csak négy kocsi áll a parkolóban, három közülük szinte roncs. Ha Sally meg akarná találni Gary autóját, a recepciótól legtávolabb álló lenne a tippje – Ford, és bérelt autónak látszik. De mindenekelőtt azért, mert olyan rendesen parkolták le, pontosan úgy, ahogy Sally szerint Gary tenné.

Ha a férfitra gondol, aggódó arcára s rajta azokra a barázdákra, Sally egyre idegesebb lesz. Belépve megigazgatja táskája szíját a vállán, és megnyalja a szája szélét. Úgy érzi magát, mintha kilépett volna saját életéből, bele egy erdőbe, amelynek eddig a létezéséről sem tudott, és egyetlen utat vagy ösvényt sem ismer benne.

A pult mögött ülő nő telefonál; úgy tűnik, órákig is eltarthat a beszélgetés.

– Hát honnan tudhatná, ha egyszer nem mondtad neki? – kérdi felháborodva. Majd cigarettáért nyúl, és akkor észreveszi Sallyt.

– Gary Halletet keresem. – Miután Sally kimondta a mondatot, úgy gondolja, valóban megőrült. Miért keres olyasvalakit, aki csak bajt hozhat rá? Miért vezetett idáig egy olyan estén, amikor óriási zűrzavar kavarg a bensejében? Annyi bizonyos, hogy képtelen koncentrálni. New York állam fővárosának nevét sem tudná most megmondani. Arra sem emlékszik, hogy melyikben van több kalória, a vajban-e vagy a margarinban, vagy hogy a danaida pillangók alszanak-e téli álmat.

– Elment valahová – mondja a nő. – Kutyából nem lesz szalonna – mondja aztán a telefonba. – Te is tudod. Tudom, hogy tudod. A kérdés az, hogy miért nem teszel valamit? – Feláll, és a telefont maga után húzva leemel egy kulcsot a falról és Sally felé nyújtja. – Tizenhatos szoba – mondja.

Sally úgy lép hátra, mintha megégette volna magát. – Megvárom itt lent.

Helyet foglal a kék műanyag kanapén, és egy magazinért nyúl, de a *Times* számának, mely a kezébe kerül, a címlapsztorija a „Szerelmi bűntény” címet viseli, ami több, mint amit Sally most kibírna, ezért visszajeti a lapot a dohányzóasztalra. Sajnálja, hogy nem öltözött át, hogy még mindig ez a régi póló és Kylie sortja van rajta. Nem mintha számítana. Nem mintha bárkit érdekelne, hogy néz ki. Előveszi a hajkeféjét, és még egyszer végighúzza a haján. Egyszerűen elmondja neki, és azzal kész. A húga komplett idióta – ez vajon főbenjáró bűn? Nehéz gyermekkora után felnőttként maga rontotta tovább önnön sorsát, nehogy most jobb élete legyen. Sally elképzeli, ahogy ezt elmagyarázza Gary Hallennek, miközben a férfi csak nézi őt – és egyszerre rádöbben, hogy zihál, olyan gyorsan kapkodja a levegőt, hogy a nő a pult mögött rajta tartja a szemét, ha ne adj Isten elájulna, azonnal hívhassa a mentőket.

– Hadd kérdezzek valamit – mondja a nő a telefonba. – Miért kérsz tőlem tanácsot, ha úgysem fogadod meg? Miért nem mész a saját fejed után, és hagysz ki engem ebből az egészből? – A nő Sallyre sandít. Magánbeszélgetést folytat, még ha a felét illetéktelen fülek is hallják. – Biztos, hogy nem akar inkább a szobában várni?

– Kimegyek a kocsimba – válaszolja Sally

– Szuper – mondja a nő, megszakítva a telefonbeszélgetését, míg az egyedüllét nyugalalmát vissza nem nyeri.

– Hadd tippeljek – bólint Sally a telefon felé. – A testvére?

A kicsi hugica Port Jeffersonból, aki folyamatos tanácsadásra szorult az elmúlt negyvenkét éven keresztül. Ennek híján minden egyes hitelkártyájáról felhasználta volna a létező legmagasabb keretet, és a mai napig első férje mellett gyötrődne, aki ezerszer rosszabb volt a jelenleginél is.

– Annyira csak önmagával foglalkozik, hogy megőrzíti az embert. Ez a vége annak, ha mindenki a legkisebb gyerek minden kívánságát lesi – jelenti ki a nő, tenyerét a kagylóra tapasztva. – Azt akarják, hogy az ember folyton-folyvást vigyázzon rájuk, oldja meg a problémáikat, de ők soha nem ismernének el semmit a másik érdemeiből.

– Igaza van – ért egyet Sally – A legkisebb gyerekek mindig ilyenek. És soha nem nővik ki.

– Nekem mondja? – tromfol rá a nő.

Na és az elsőszülöttek, tűnődik Sally, ahogy megy kifele, és megáll az

űdítőautomata mellett egy cukormentes kóláért. Kerülgeti a szivárványszélű olajtöcsákat, míg az autóhoz ér. Na és ha az ember örök életére arra van kárhozzátva, hogy megmondja a másíknak, mit tegyen, hogy felelősséget vállaljon, és tucatszor elismételhesse napjában, hogy „de hisz én megmondtam”? Akár beismeri, akár nem, Sally erre kényszerül, és erre kényszerült azóta, hogy az eszét tudja.

Mielőtt Gillian levágatta volna a haját, példát mutatva minden lánynak a városban, a haja éppolyan hosszú volt, mint Sallyé, talán egy kicsit még hosszabb is. Színe mint a búzáé, vakított a nap fényében, és puha, mint a selyem, legalábbis azon ritka alkalmakkor, amikor Gillian úgy döntött, hogy kifésüli. Sally most eltűnődik, vajon féltékeny volt-e akkor, és vajon azért piszkálta-e Gilliant, hogy milyen csapzottan néz ki az összecsomósodott hajával.

És mégis, amikor húga beállított lenyírt frizurájával, Sally megdöbbsent. Neki nem is szólt előre. – Hogy tehetél ilyet magaddal? – kérdezte akkor Sally

– Megvan az okom rá – válaszolta Gillian. A tükör előtt ült, és pirosította az arcát. – Nagyon egyszerű: ZSOZSÓ.

Gillian megesküdütt rá, hogy egy nő már napok óta járt a nyomában, és végül aznap délután megszólította. Kétezer dollárt kínált Gilliannek, ott helyben és készpénzben, ha elmegy vele egy fodrászhoz, és fültövégig levágatja a haját, melyből a rövid, egérszürke hajához fonatot készíttethet partikra.

– Persze – mondta Sally. – Gondolod, hogy bárki, aki eszénél van, kapható lett volna rá rajtad kívül?

– Komolyan beszélsz? – kérdezte Gillian. – Nem hiszed, hogy bárki hajlandó lett volna rá?

Farmerja zsebébe nyúlt, és előhúzott egy tekercs bankjegyet. A kétezer dollárt készpénzben. Széles mosoly terült szét az ábrázatán, és meglehet, Sally hirtelen késztetést érzett, hogy letörölje róla.

– Borzalmasan nézel ki – mondta. – Tisztára, mint egy fiú.

Annak ellenére mondta ezt, hogy látta, milyen hihetetlenül csinos húga nyaka, olyan karcsú és édes, hogy felnőtt férfiak már a látványától képesek lennének sírva fakadni.

– Kit érdekel? – kérdi Gillian. – Majd megnő.

De többé már nem nőtt meg úgy a haja – legföljebb a válláig. Gillian mosta rozmaringgal, ibolyával és rózsaszírommal, még ginzengteával is – de egyik sem ért semmit.

– Tessék – mondta Sally –, hát ide vezet a mohóság.

De hova vezetett az ő erényessége, az, hogy olyan jó kislány volt? Pontosán ebbe a parkolóba vezette egy nedves és rettenetes éjszakán. Egyszer és mindenkorra a helyére rakta. Ki ő, hogy ilyen becsületes legyen,

és ennyire tévedhetetlenül higgye, hogy ő jár a helyes úton? Ha egyszerűen kihívta volna a rendőrséget, amikor Gillian beállított, ha nem kellett volna mindent elrendeznie és vállalnia, ha nem hitte volna, hogy minden – ok és okozat – súlya az ő vállát nyomja, talán nem lennének most pácban. A szülei bérelt faházából szivárgó füst tehet mindenről. Meg a hattűk a parkban. A stoptábla, melyet egyesek későn vesznek észre.

Sally fél életét azzal töltötte, hogy éberem figyel, amihez logika és józan ész szükséges. Ha a szülei akkor magukkal viszik, biztosan megérzi a füst fanyar szagát, le merné fogadni, hogy megérezte volna. Észrevette volna a szőnyegre hulló kék szikrát is, a legelsőt, melyet sok másik követett, látta volna, ahogy fénylenek, mint a csillagok, s aztán észrevette volna a plüssszőnyegen fényeskéken hömpölygő csillagfolyamot, mielőtt lángra lobbán. Azon a napon pedig, amelyen a kamaszok részegen ültek be valamelyikük apjának a kocsijába, visszarántotta volna Michaelt a járdára. Nem mentette-e meg a kislányát, amikor a hattűk rátámadtak? Nem az ő gondja volt-e minden azóta – a gyerekek és a ház, a pázsit és a villanyszámlák, a mosott ruha, mely a hónál is fehérebben vakít a szárítókötélen?

Kezdetől fogva hazudott magának, azt hazudta, hogy bármire képes, de nem akar többé hazudni. Még egy hazugság, és végleg elvész. Még egyetlenegy, és soha többé nem talál vissza a helyes ösvényre.

Sally dönti magába a cukormentes kólát; majd' szomjan hal. A toroka valósággal fáj a sok hazugságtól, amit Gary Halletnek mondott. Meg akar tisztulni, mindent kiadni magából, azt akarja, hogy legyen valaki, aki végighallgatja a mondandóját, és igazán odafigyel rá, ahogy senki nem figyelt azelőtt. Amikor megpillantja Garyt, amint kezében egy doboz sült csirkével átkel a főúton, tudja, hogy még beindíthatná a motort és eltűnhetne, mielőtt a férfi felismerné. De inkább marad, ahol van. Nézi, ahogy Gary közeledik feléje, és forróság kígyózik a bőre alatt. Láthatatlanul, de érezhetően. Erre képes a vágy: rád támad egy parkolóban, és mindig legyőz. A vágy egyre erősebb, ahogy Gary közeledik, és végül Sallynek be kell nyúlnia a pólója alá, és lefognia a szívét, nehogy kiugorjon.

Szürkének tűnik a világ, az út síkos, de Garyt nem zavarja a homályos és komor este. Tucsonban hónapokon át kék volt az ég, és Gary igazán nem ijed meg egy kis esőtől. Talán még ki is kúrálja a bensejét, és elmossa az aggályait. Talán elrepül a holnap kilenc huszonötös géppel, rámosolyog az utaskísérőre, és néhány óra alvást is engedélyezhet magának, mielőtt bemenne a hivatalba.

Gary a munkája során megszokta, hogy észrevegyen dolgokat, most mégsem hisz a szemének. Ennek részint az az oka, hogy mindenhol Sallyt látja, akárhova néz is. Azt hitte, őt látja a Turnpike zebráján idefele jövet, aztán a sült csirkés étteremben is, s most megint, itt a parkolóban.

Valószínűleg újabb illúzió áldozata, azt látja, amit látni szeretne, és nem azt, ami az orra előtt van. Közelebb megy a Hondához, és összehúzza a szemét. Ezúttal nem csak képzelődött, Sally kocsija az, nem vitás, ő vár benne a kormány mögött, s rádudál.

Gary beül a jobb első ülésre, majd becsapja az ajtót. Haja és ruhája nedves, a csirkefalatos doboz gőzölög és olajszagot áraszt.

– Gondoltam, hogy maga az – mondja.

Föl kell húznia a lábát, hogy beférjen az ülés elé; a csirkés dobozt az ölében egyensúlyozza.

– Jimmyé volt a gyűrű – kezdi Sally

Nem úgy képzelte, hogy azonnal kibukik belőle, de talán így is, éppolyan jó. Garyre bámul, vajon hogy reagál, de a férfi egyszerűen csak néz vissza rá. Istenem, bárcsak cigarettáznék vagy innék vagy valami ilyesmi! – gondolja Sally. A feszültségtől mintha legalább ötven fokra szökne a hőmérséklet a kocsiban. Sally akkor sem lepődne meg, ha lángra lobbanna.

– Szóval – folytatja végül – hazudtunk magának. Az a gyűrű, amit a konyhában talált, James Hawkinsé volt.

– Tudom. — Gary hangjából mintha még a korábbinál is több aggodás csengene ki. Ez a nő az, aki neki rendeltetett, és Gary tudja ezt. Bizonyos körülmények között mindent hajlandó lenne fölláldozni Sally Owensért. Hajlandó lenne fejest ugrani a szakadékba, mely érzi, egyre közeleg, úgy, hogy egy pillanatig sem latolgatná, hogy milyen sebesen zuhan lefelé, vagy hogy milyen erővel csapódik be az alján. Gary hátrafésűli nedves haját az ujjaiával, amittől rövid időre az egész kocsi esőillatú lesz. – Vacsorázott már? – emelinti meg a csirkés dobozt. Hagymakarikákat és szalmakrumplit is vásárolt.

– Egy falat se menne le a torkomon – mondja Sally.

Gary kinyitja az ajtót, és kiteszi a dobozt az esőbe. Teljesen elment az étvágya.

– Lehet, hogy elájulok – figyelmezteti Sally – Úgy érzem, mindjárt szívrohamot kapok.

– Vajon azért, mert tudja, hogy meg kell kérdezni, hogy maga vagy a hűga tud-e Hawkins tartózkodási helyéről?

De nem ez az oka. Sallyt egészen ujjai hegyéig előnti a forróság. Leveszi kezét a kormánykerékről, nehogy gőz csapjon fel a bőre alól, és mindkét kezét az ölébe ejti. – Megmondom, hol van. – Gary Hallet úgy néz rá, mintha az Útvesztő motel és az egész környék a világon se volna. – Halott – folytatja Sally

Gary emésztli a hallottakat, miközben az eső dobol a kocsi tetején. A szélvédőn keresztül semmit nem látnak, a többi ablak pedig bepárasodott.

– Baleset volt. – mondja Sally. – Nem mintha nem érdemelte volna meg.

Nem mintha nem ő lett volna a legnagyobb disznó a világon.

– Ugyanabba a középiskolába jártunk. – Gary lassan ejti a szavakat, hanga csupa fájdalom. – Csak rosszat lehetett hallani róla mindig. Azt mondják, egyszer tíz pónit lelőtt egy farmon, ahová nem fogadták fel nyári munkára. Golyót eresztett a fejükbe, egyiknek a másik után.

– Na látja – mondja Sally – Hát ez volt ő.

– Azt akarja, hogy lezárjam az ügyet? Ezt kéri tőlem?

– Senkinek sem fog ártani többé – mondja Sally. – És ez a lényeg.

A moteles nő fekete esőköpenyben kifut, és egy seprűvel igyekszik kitisztítani a lefolyót a holnapra előrejelzett vihar előtt. Sally gondolatai azonban nem a lefolyón járnak. Amiatt sem jut eszébe aggódni, hogy a lányok bezárták-e otthon az ablakokat, és ebben a pillanatban az sem érdekli, ha a tető megadja magát az orkánerejű szélnek.

– Már csak úgy árthat valakinek, ha maga továbbra is nyomoz utána – teszi hozzá Sally – Mert akkor a húgom bajba kerül, sőt én is, és teljesen hiába.

Gary semmit nem hozhat fel ez ellen a logika ellen. Az ég egyre sötétül, és amikor Gary Sallyre néz, csak a szemét látja. Valamiképp összezavarodott, hogy mi helyes és mi helytelen. – Nem tudom, mit tegyek – vallja be a férfi. – Ebben az egészben van egy bökkenő. Elfogult vagyok. Megjátszhatom, hogy nem, de akkor is az vagyok.

Gary úgy bámul Sallyre, mint akkor, amikor az ajtót nyitott. Sally érzi, hogy a férfi mit akar, és hogy mennyire kínlódik; tudatában van a férfi vágyának.

Gary Hallet lába menten görcsöt kap, ha a Hondában marad, mégsem mozdul. Nagyapja szokta mondani, hogy a legtöbben rosszul gondolják, hogy ami nem megy, azt nem szabad erőltetni, mert igazából ha a cél vonzó, csábító, akkor semmi szükség erőltetésre. Ma este Gary sokkal inkább érzi magát ösztökéltnak, mint ösztökélőnek. Belebotorkált a szerelembe, és megragadt benne. Megszokta, hogy nem kapja meg, amit akar, és mindig kiegyezett a helyzettel, most mégis megfordul a fejében, vajon nem azért történt-e így, mert eddig semmit nem akart olyan nagyon. Hát most akar. Kipillant a parkolóra. Délutánra ott lesz, ahol a helye van; a kuttyája megőrül a boldogságtól, ha meglátja, a postája kint várja a bejárati ajtó előtt, a hűtőszekrényében még nem savanyodott meg a tej, melyet a kávéjába önt majd. Csak az a bökkenő, hogy sehogy sem akarózik mennie. Sokkal szívesebben marad itt az aprócska Hondában, akkor is, ha mardossa a gyomrát az éhség, és olyannyira gyöttri a vágy, hogy azt sem tudja, képes-e még felállni egyáltalán. Ég a szeme, és tudja, hogy soha nem bírja megállni, ha sírnia kell. Jobb, ha meg sem próbálkozik vele.

– Jaj ne! – rémül meg Sally. Közelebb húzódik a férfihoz, engedve a tömegvonzásnak, olyan erőnek, melyek fölött nincsen hatalma.

– Muszáj – mondja Gary azon a bánatos, mély hangján. Önútalattalelve megrázza a fejét. Most bármit szívesebben tenne a sírás helyett. – Ne is figyeljen ide.

Azonban Sally odafigyel. Önkéntelenül is. A férfi felé hajol, le akarja törölni a könnyeit, de ehelyett két karját a nyaka köré fonja, mire a férfi magához húzza.

– Sally – mondja.

Zene ez, olyan hang, mely abszurd módon szépséges az ajkán, de Sally nem dől be neki. Tudja, még abból az időből, amit a nagynénik házában hátsó lépcsőházában töltött, hogy a legtöbb dolog, ami férfi szájából elhangzik, hazugság. Ne hallgass rá! – figyelmezteti magát. Egy szó sem igaz belőle, és semmi nem számít, mert azt suttogja, hogy őt kereste, mindig, mindenütt. Sally már félúton van a férfi öle felé, szemben vele, és amikor Gary megérinti, keze olyan forró a bőrén, hogy képtelen elhinni. És képtelen figyelni arra, amit a férfi mond, és természetesen gondolkodni sem tud, mert ha tudna, akkor talán azt gondolná, hogy jobb lenne most azonnal abbahagyni ezt az egészet.

Ilyen lehet a részegség, gondolja Sally önmaga számára is meglepően, amikor Gary hozzásimul. A férfi keze a bőrén, és ő hagyja. Keze a pólója alatt, sőt, már a sortjában kutakodik, és ő azt is hagyja. Sally kívánja a forróságot, melyet a férfi érintése kelt – ő, aki két lépést sem tenne soha pontos útmutatás és térkép nélkül, most készakarva el akar tévedni. Értzi, hogy megadja magát Gary csókjainak, hajlandó szinte bármire. Ilyen lehet, ha az ember elveszíti az eszét, gondolja. Amit most tesz, olyannyira nem vall rá, hogy amikor megpillantja arcát a homályos tükörben, egészen elhül. Olyan nő képe ez, aki máris szerelembe eshetne, ha megengedné magának, olyan nőé, aki nem állítja le Garyt, amikor az félrehajtja sötét haját, és száját a nyakára tapasztja.

Mi jó származik neki abból, ha belebonyolódik egy ilyen férfiba? Mennyi érzelem kell hozzá, márpedig ő igazán nem az a fajta. Annak idején ki nem állhatta azokat a szegény, szerencsétlen, tönkrejutott asszonyokat, akik bekopogtattak a nagynénik hátsó ajtaján, és nem bírná elviselni, hogy egy legyen közülük, őrzöngjön a bánattól, megadva magát annak, amit egyesek úgy hívnak: szerelem.

Elhúzódik Garytól, zihál, ajka forró, teste mintha lángolna. Egész eddig elvult nélküle, ezután is ellesz. Képes elérni, hogy kihűljön, a bensejétől indulva, mindig kifelé. Az eső lassan eláll, de az ég olyan sötét, mint a tintásüveg. Keleten dörög, már közeledik a vihar a tenger felől.

– Lehet, hogy csak azért nem ellenkeztem, hogy hagyja abba a nyomozást – szólal meg Sally – Ez nem jutott eszébe? Lehet, hogy kétségbeesésben bárkivel dugnék, magát sem kivéve.

Ajkán keserű és kegyetlen íz marad vissza, de nem törődik vele.

Szeretné látni a megbántottságot a férfi arcán. Véget akar vetni ennek az egésznek, amíg ő irányíthatja a dolgokat. Mielőtt az érzelmei magukkal ragadnák, és csapdába csalnák, mint a nagynénik ajtaján kopogtató nőket.

– Sally – mondja Gary. – Maga nem olyan.

– Ó, valóban? – kérdi Sally. – Hisz nem ismer engem. Csak azt hiszi.

– Így igaz. Hiszem, hogy ismerem – mondja Gary, és Sally nem vitatkozik tovább.

– Szálljon ki a kocsimból – mondja. – Most rögtön!

Gary azt kívánja, bárcsak megragadhatná és erőszakot tehetne rajta, legalább addig, amíg jobb belátásra nem téríti. Szeretne szerelmeskedni vele, most rögtön, egész éjjel, semmi mással nem törődve, a tiltakozásával sem. De nem az a fajta férfi, és soha nem is lesz olyan. Túl sok életet látott tönkremenni csak azért, mert a férfit a farka vezette. Olyan ez, mint amikor élet-halál kérdése a drog vagy a pia vagy a pénz, mindegy, hogy honnan, csak legyen. Gary mindig is értette, hogy az emberek miért engednek a kísértésnek és cselekednek kedvük szerint, semmi másra nem gondolva. Az agyuk kikapcsol, márpedig ő ezt soha nem foka hagyni, akkor sem, ha nem kapja meg, amit akar.

– Sally – mondja, és a hangja jobban összeszorítja a nő szívét, mint amennyire az valaha is képzelhetőnek tartotta. A kedvességével veszi le a lábáról, a megbocsátással mindazok után, ami történt, és történik most is.

– Azt akarom, hogy szálljon ki – mondja Sally – Ez az egész egy tévedés. Helytelen.

– Nem, nem az. – Ennek ellenére Gary kinyitja az ajtót, és kiszáll. Lehajol, de Sally kényszeríti magát, hogy előre nézzen, egyenest a szélvédőre. Nincs bátorsága a férfi felé fordulni.

– Csukja be – mondja Sally Hangja törékeny reszketeg, megbízhatatlan. – Komolyan mondom.

A férfi becsukja az ajtót, de csak áll és néz. Hiába nem pillant oda Sally, tudja, hogy Gary nem ment el. Ennek így kell lennie. Ő eltűnik, oly messzire, mint a csillagok, érintetlenül és sértetlenül, mindörökre. Sally rálép a gázra, tudva, hogy ha visszafordulna, ott látná a férfit a parkolóban. De nem néz vissza, mert akkor rájönne, hogy mennyire kívánja, bár tudja, hogy csak árt vele magának.

Gary nézi, ahogy Sally elhajt, akkor is csak áll és néz, amikor az első villám cikkcakkja feltűnik az égbolton. Ott áll, amikor a vadalmafa fehéren felizzik a a parkoló túloldalán – elég közel van ahhoz, hogy érezze az elektromos töltést, és érezni fogja holnap, amikor magasan Sally fölött lesz majd az égen, a hazaúton, nyugat felé. Igazán kevésen múlt az üdvösség; nem csoda, ha Gary reszketve nyitja majd ki házának bejárati ajtaját. Gary szerint nincs annál nagyobb bánat, mint amit magamagának porcióz ki az ember, és ma este mindketten ugyanarról az asztalról szedtek, a különbség

csupán az Sally és öközötte, hogy ő tudja, mi a baja, Sallynek pedig fogalma sincs, hogy mi ríkatja meg, miközben hajt végig a Turnpike-on.

Amikor Sally kibomlott hajjal, csókotól felduzzadt ajkakkal hazaér, Gilliant a konyhában találja; teát iszik, és a mennydörgést hallgatva vár rá.

– Keféltetek? – kérdezi Gillian.

A kérdés egyszerre megdöbbenő és közhelyes, minthogy Gillian teszi fel. Sally végül felnevet. – Nem.

– Kár – mondja Gillian. – Azt hittem, dugni fogtok. Azt hittem, lépre mentél. Merthogy úgy néztél rá.

– Tévedtél – mondja Sally

– De legalább alkut kínált? Nem mondta, hogy nem vagyunk gyanúsítottak? Eltussolja az ügyet?

– Még gondolkodik rajta. – Sally leül az asztalhoz. Úgy érzi magát, mint akit pofon vágtak. Mázsa súlyl nehezedik rá annak lehetősége, hogy nem látja többé Garyt. Visszagonol a csókjaira, arra, ahogy megérintette, és ismét kifordul magából. – Van lelkiismerete.

– Ilyen a mi szerencsénk. És egyre ilyenebb lesz.

Este a szél tovább erősödik, amíg az utolsó szemetesekukát is fel nem dönti. A felhők úgy tornyosulnak majd, mint a fekete hegyek. A hátsó udvaron a túskebokor alatt a föld előbb sárrá dagad, majd vízzé lesz, a csalódás és a bánat óceánjává.

– Jimmy nem nyughatik a sírjában. Előbb az a gyűrű, most a csizma. Már rágondolni is félek, hogy mi jön fel legközelebb. Ahogy elkezdek gondolkodni rajta, egyszerűen kikapcsol az agyam. Hallgattam az előrejelzést, nem lesz piskóta ez a mai vihar.

Sally közelebb húzza a székét Gillianhez, míg a térdük össze nem ér. A pulzusuk hajszálla egyformán ver, ahogy vihar idején mindig. – Mit csináljunk? – súgja Sally.

Életében most fordult elő először, hogy tanácsot kért Gilliantól, és húga most követi a példáját. Igaz, amit a segítségkérésről tartanak. Végy egy mély lélegzetet, és sokkal kevésbé fog fájni, hogy kimondd.

– Hívd fel a néniket – tanácsolja Gillian. – Most mindjárt.

A nyolcadik hó nyolcadik napján a nénik megérkeznek egy Greyhound busszal. A sofőr abban a pillanatban ugrik, hogy legelőször is az ő fekete bőröndjeiket vegye ki a csomagtartóból, jöllehet a nagyobbik olyan nehéz, hogy minden erejét bele kell adnia, hogy megmozdítsa, és egyik szíja kis híján el is szakad, amikor végre sikerül kiemelnie.

– Csigavér – mondja a többi utasnak, akik türelmetlenkednek, mert el kell érniük a buszcsatlakozást, vagy üdvöznék már férjüket vagy barátjukat. A sofőr mintha meg sem hallaná őket, csak a maga dolgával törődik. – Önöket semmi esetre sem szeretném várakoztatni, kedves hölgyeim – mondja a néniknek.

A nénik olyan idősek, hogy képtelenség megbecsülni a korukat. Hajjuk ősz, hátuk hajlott. Hosszú fekete szoknyát és magas szárú, fűzős bőrcipőt viselnek. Bár nem tették ki a lábukat Massachusettsből az elmúlt negyven évben, egyáltalán nem rémítette meg őket az utazás gondolata. Ami azt illeti, semmi más sem. Tudják, mit akarnak, mernek őszinték lenni, ezért nem foglalkoznak a többiek lamentálásával, csak a vezetőt utasítgatják, hogyan helyezze el a nagyobbik bőröndöt a járdaszélen.

– Mit szállítanak ebben? – tréfálkozik a sofőr. – Több tonna téglát?

A nénik azonban válaszra se méltatják; nem kedvelik a bugyuta humort, sem az udvarias társalgást. Megállnak a buszpályaudvar melletti utcasarkon, és füttyentenek egy taxinak; pontos utasításokat adnak a gépkocsivezetőnek, hajtson a Turnpike-on hét mérföldet, el a piac és a bevásárlóközpontok, a kínai étterem, a csemegebolt és a fagylatozó mellett, ahol Antonia dolgozott a nyáron. A nénik a levendula és a kén szagának zavarba ejtő elegyét árasztják, és a taxisofőr Sally házához érve talán ezért tartja nekik az ajtót, noha egyetlen cent borraivalót sem kap. A nénik nem hisznek a borraivalóban, soha nem is hittek. Az ember annyit keressen, amennyit ér, és végezze jól a dolgát. Tulajdonképpen ezért jöttek most ők ide.

Sally felajánlotta, hogy kimegy értük a buszpályaudvarra, de a nénik hallani sem akartak róla. Maguk is remekül boldogulnak. Szeretnek lassan megérkezni valahová, úgy, ahogy most teszik. A pázsit vizes, a levegő mozdulatlan és sűrű, mint rendszeren vihar előtt. Pára vonja be fátylával a házak és a kémények tetejét. A nénik megállnak Sally kocsifelhajtóján, a Honda és Jimmy Oldsmobile-ja között, mellettük két fekete bőröndjük. Behunyat szemmel próbálnak ráérezni a hely ízére. A verebek érdeklődve figyelik őket a nyárfákról, a pókok félbeszakítják szövőmunkájukat. Az eső éjfélt után ered majd el, ebben a nénik kölcsönösen egyetértenek. Függyönként zúdul majd le a földre, akár valami üvegfolym. Addig esik, amíg az egész világot be nem ezüstözi és fenekestül fel nem fordítja. Az ember megérezi ilyen dolgokat, ha reumás vagy ha olyan sokáig élt, mint a nénik.

Benn a házban Gillian feszült, mint sokan, mielőtt villámlana. Régi kék farmerében és fekete pamutingében, borzas hajával úgy fest, mint egy gyerek, aki nem hajlandó szépen felöltözni a vendégek kedvéért. A vendégek ennek ellenére megérkeztek, Gillian máris érzi. A levegő olyan sűrű, mint a csokoládétorta, a jobbik fajta, amelyet liszt nélkül sütenek. A csillár már inog a nappaliban, fémlánca kattogó hangot ad, mintha valahol odafent gyorsan pörgetnék. Gillian a függyönt kissé félrehúzza kikukucsál.

– Édes istenem – mondja. – A nénik itt állnak a kocsifelhajtón.

Kint a levegő egyre sűrűbb, olyan már, akár a leves, és sárga, kénes szaga van, amelyet egyesek kellemesnek találnak, másoknak viszont felfordul tőle a gyomra, becsukják hamar az ablakot, és maximumra állítják

a légkondicionálást. Estére a szél olyan erős lesz, hogy egy kutyakölyköt is felkaphat, és lesodorhat egy kisebb gyerekeket a hintáról, de egyelőre csak könnyű szellő legyen. Linda Bennett most érkezik a szomszéd kocsifelhajtóra; az autóból kiszállva bevásárlótáskát egyensúlyoz a csipőjén, és szabad kezével odaint a néniknek. Sally említette, hogy idős rokonok látogatására számít.

– Kicsit furcsák – figyelmeztette Sally a szomszédját, de Linda csak a kedves idős hölgyet látja bennük.

Linda lánya, aki eredeti nevén Jessie, de mostanában Isabellának hívhatja magát, kicsusszan az autóból, és elfintorítja az orrát – melyben újabban három ezüstkarikát visel –, mintha valami rothadna. Átnéz a szomszédba, és látja, hogy a nénik Sally házat tanulmányozzák.

– Kik ezek a vén csoroszyák? – kérdi anyjától az újdonsült Isabella.

Szavai átkelnek a pázsiton, és minden egyes ocsmány szótag hangos csattanással hull Sally kocsifelhajtójára. A nénik hátrafordulnak, és Isabellára emelik tiszta szürke tekintetüket, amitől a lány azonmód valami furcsa bizsergést érez a kéz- és lábujjaiban; olyan ismeretlen és fenyegető az érzés, hogy bemenekül a házba, egyenest az ágyába, és a fejére húzza a takarót. Hetekig nem szájat ezután sem anyjával, sem senki mással, és még aztán is gondolkodik majd, mielőtt megszólalna, és odabiggyeszt egy „kérem”-et vagy „köszönöm”-öt.

– Csak szőljanak nyugodtan, ha bármire szükségük van – kiált oda Linda Sally nagynénjeinek, és ettől mindjárt olyan jól érzi magát, mint évek óta soha.

Sally a húga mellé lép, és megkocogtatja az ablakot, hogy a nénik észrevegyék. Az idős hölgyek hunyorogva felnéznek; amikor megpillantják Sallyt és Gilliant az ablak túlfelén, integetnek, pontosan úgy, mint amikor a kislányok megérkeztek a bostoni repülőtérre. Sally számára azonban az, hogy a nénik ott állnak a kocsifelhajtóján, olyan, mintha összedőlt volna a világ. Az sem lett volna kevésbé rendkívüli, ha egy meteorit csapódik be az Oldsmobile mellé, vagy ha hullócsillag süvít végig a pázsiton.

– Gyere már! – unszolja Sally Gilliant, és az inge ujját is megráncigálja, de Gillian csak rázza a fejét.

Gillian tizennyolc éve nem látta a néniket, és bár ők nem öregedtek annyit, mint ő, soha nem figyelte meg, hogy milyen idősek. Mindig együtt gondolt rájuk, kettejükre, és csak most látja, hogy Frances néni majdhogynem hat hüvelykkel magasabb a hűgánál, és hogy Bridget néni, akit mindig csak Jet néni-nek neveztek, milyen vidám és gömbölyded, akár egy fekete szoknyába és csizmába bújtatott kotlóstyúk.

– Időre van szükségem, hogy feldolgozzam ezt – mondja Gillian.

– Ajánlom, hogy két perc elég legyen – mondja Sally azzal otthagya hűgát, és a vendégek üdvözlésére indul.

– A nagynénik! – kiált fel Kylie, látva, hogy megérkeztek. Felkiabál Antoniának, aki rohanvást jön lefelé, kettésével szedi a lépcsőfokokat. A lányok kiszáguldanak a nyitott ajtón, s csak utána tűnik fel nekik, hogy Gillian még mindig az ablaknál ácsorog.

– Gyere – kérleli Kylie.

– Menjetek csak – küldi Gillian a lányokat. – Mindjárt jövök én is.

Kylie és Antonia a felhajtóra rohannak, és a nénik karjaiba vetik magukat. Addig kiabálnak és zajonganak és táncolják körbe az öregasszonyokat, amíg mindenki kifulladásra levezőért nem kapkod. Amikor Sally felhívta a néniket, és elmondta nekik, milyen gond van a kertben, a nénik figyelmesen végighallgatták, majd kijelentették, hogy felszállnak az első New York-i buszra, miután elegendő ételt raktak ki az egyetlen megmaradt macska, Szarka számára. A nagynénik mindig is megtartották, amit ígértek, és megtartják ma is. Úgy gondolják, hogy minden bajra van megoldás, ha nem az, amire az ember eredetileg számított vagy amit remélt, akkor is.

Például a nénik soha nem gondolták volna, hogy életüket ilyen gyökeresen felfordítja egyetlen telefonhívás az éjszaka közepén annyi évvel ezelőtt. Hideg volt, október, és a nagy ház huzatos volt; az égbolt olyan komornak tetszett, mintha mindjárt rászakadna arra, akinek van mersze sétálni alatta. A nagynéniknek megvolt a maguk napirendje, amelyhez minden körülmények között ragaszkodtak. Reggel elvégezték a napi sétát, majd olvastak és a naplójukat írták, azután ebédeltek, mindennap ugyanazt: krumplipürét fehérgyökérrel, tésztapudingot, édességnek pedig almatortát. Délután szundítottak egyet, alkonyatkor pedig a mesterségüket végezték, ha kopogtatott valaki a hátsó ajtón. Minden este a konyhában vacsoráztak: babot és piritóst, levest és kétszersültet, gyér világításban, hogy spóroljanak az árammal. Éjjelente csak feküdtek a sötétben, mivel álmatlanságban szenvedtek.

Szívük azon az estén megszakadt, amelyen a két fivér megkockáztatta, hogy keresztülfut a főtér gyepe; olyan hirtelen, és olyannyira véglegesen tört ott össze a szívük, hogy soha többé nem hagyták, hogy bármi, legyen az villám vagy főként a szerelem, váratlanul csaphasson le rájuk. Egyetlen dologban hittek: a napirendjükben. Néha-néha részt vettek egy városi közgyűlésen, ahol komor jelenlétük könnyen befolyásolt egy-egy szavazatot, vagy benéztek a könyvtárba, ahol fekete szoknyájuk és csizmájuk csendre intette a leghangosabb könyvtárlátogatót is.

A nénik feltételezték, hogy ismerik saját életüket, tudják, mit rejteget még számukra. Ismerik a sorsukat – legalábbis úgy hitték. Meggyőződésük volt, hogy már semmi rendkívüli nem történhet velük a jelen és majdani csendes haláluk között, mely magától értetődően ágyban éri őket, tüdőgyulladásból és influenza szövődményeiből kifolyólag, kilencvenkét,

illetve kilencvennégy éves korukban. De valami elkerülhette a figyelmüket, vagy egyszerűen csak az az igazság, hogy az ember nem jövedölheti meg saját sorsát. A nénik soha nem képzeltek, hogy egy komoly kis gyerekhang mindent felborít, amikor felhívja őket az éjszaka közepén, követelve, hogy vegyék a szárnyuk alá őt a testvérével együtt. E telefonhívással befellegzett a fehérgyökeres krumplipüréknek. A nénik rászoktak a mogyoróvajra és a lekvárra, a kétszersültekre és a betűtésztás levesre, a Mallomar süteményre és a marokszám nassolt M & M-re. Milyen különös, hogy még hálások is voltak azért, hogy torokfájással és lázalmokkal kell foglalkozniuk. E két kislány nélkül soha nem rohantak volna le mezítláb a hallba az éjszaka közepén, hogy megnézzék, melyiküket gyötri vírusos hányinger, és melyikük alszik, mint a bunda.

Frances feljön a verandára, hogy jobban szemügyre vehesse unokahúga házát.

– Modern, de nagyon szép – jelenti ki.

Sally mellét büszkeség feszíti. Ennél nagyobb elismerést soha senki nem kapott Frances nénitől; ebből kiérteni, hogy Sally mindent maga csinált, és jól csinálta. Sally hálás minden jó szóért vagy cselekedetért, jólesnek neki. Egész éjjel nem aludt, mert ha csak lehunyta a szemét, olyan tisztán látta Garyt, mintha mellette ülne a konyhaasztalnál, a nyugágyban vagy az ágyában. A fejében mintha folyamatosan peregne egy film, ugyanaz egyre, és ő képtelen leállítani. Gary Hallet most éppen simogatja őt, és rajta hagyja a kezét, amikor Sally lehajol, hogy megragadja a nénik bőrdöndjét. De amint megpróbálja felemelni, megdöbbenve tapasztalja, hogy egyedül képtelen rá. Valami zörög benne, talán gyöngy vagy téglá, vagy akár csont.

– A kerti probléma megoldásához – szolgál Frances néni magyarázattal.

– Aha – mondja Sally

Jet néni jön oda, és karját Sally karjába fűzi. Azon a nyáron, amelyen Jet betöltötte a tizenhatot, két városbéli fiú is annyira beleszerelmesedett, hogy öngyilkosok lettek. Egyikük vasrudakat kötözött a bokájához, és egy bányatóba ölte magát, a másik a 10.02-es bostoni vonat alá feküdt. Az összes Owens nő közül Jet Owens volt a legszebb, és ő még csak észre sem vette. Jobban szerette a macskákat, mint az embereket, és minden kérését kiköszörölte. Az egyetlen, akinek szentelt némi figyelmet, az a fiú volt, akivel a villámcsapás végzett, amikor a fivérével át akartak futni a főtér gyepén, hogy bizonyítsák bátorságukat. Olykor, késő éjjel Jet és Frances hallják a két fiú nevetését, amint rohannak az eső alatt, majd belevesznek az örök sötétbe. Hangjuk most is fiatal és reménytelen, pontosan olyan, mint amikor a villám beléjük vágott.

Jet néni mostanában fekete bottal jár, melynek gombja hollófejet formáz; az ízületi gyulladás meggörbítette a hátát, mégsem panaszkodik soha, amikor este kifűzi a cipőjét. Minden reggel azzal a fekete szappannal

mosdik, amelyet Francesszel együtt évente kétszer saját kezűleg készítenek, és az arcbőre majdhogynem tökéletes. Elvégzi a munkát a kertben, és az ott termő minden egyes növény latin nevére emlékszik. Azonban nem telik el nap, hogy ne gondolna a fiúra, akit szeretett egykor. Nincs olyan pillanat, hogy ne kívánná, bárcsak létezne visszaút az időben, és ő még egyszer megcsókolhatná azt a fiút.

– Örülünk, hogy itt lehetünk – mondja Jet.

Sally arcán szép, de bánatos mosoly suhan át. – Már régen meg kellett volna hívnom titeket. De nem gondoltam, hogy örülnétek neki.

– Ez is csak azt bizonyítja, hogy az ember nem képzelheti magát a másik helyébe – világosítja fel Frances az unokahúgát. – Erre találták föl az emberi beszédet. Ennek híján nem lennénk különbek a kutyánál, körbeszaglászánk egymást, hogy megtudjuk, hogy is állunk.

– Tökéletesen igazad van – ért egyet Sally.

Bevoncsolják a bőröndöket, ami nem megy könnyen. Antonia és Kylie „Hórukk!” kiáltásokkal vesznek részt a műveletben, a nénik figyelő tekintete alatt. Gillian nem mozdult az ablak mellől; fontolgatta, hogy meglép a hátsó bejáraton, hogy ne kelljen a nénik szemrehányásait hallgatnia azért, mert elfuserálta az életét. De amikor Kylie és Antonia bevezetik a néniket, mégis marad, ahol volt, csak világos haja mered az égnek.

Egyes dolgok, ha egyszer megváltoznak, soha nem lesznek ismét olyanok, mint régen. A pillangók például, és a nők, akik túl gyakran szerettek bele olyan férfiba, akibe hiba volt beleszeretniük. A nénik csettintenek a nyelvükkel, amikor megpillantják ezt a felnőtt nőt, aki az ő kislányuk volt egykor. Lehet, hogy nem volt megszabott, rendszeres vacsoraidő, lehet, hogy a tiszta ruhák nem kerültek mindig szépen vasalva a ruhásszekrénybe, de ők akkor is kéznél voltak. Hozzájuk szaladt Gillian, amikor mindjárt az első évben a gyerekek megcibálták a haját az óvodában, és boszorkának nevezték. Gillian soha nem mondta el Sallynek, hogy miken ment keresztül, hogy hányan üldözték, pedig csak hároméves volt akkor. Kínos helyzet, ennyit máris tudott. Olyasmi, amit az ember nem vall be másnak.

Gillian minden délután azzal jött haza, hogy jól töltötte a napot az óvodában, játszott az építőkockákkal, meg festett, és etette a nyuszit, mely szomorúan bámulta a gyerekeket a kabátok melletti ketrecéből. A nagynéniknek azonban képtelen volt hazudni, amikor ők jöttek érte. Minden egyes nap végén csupa gubanc volt a haja, arcán és lábán karmolásnyomok vöröslöttek. A nénik azt tanácsolták, hogy ne törődjön a többi gyerekkel – nézegesse a könyveit és játsszon egyedül, és mondja meg az óvó néninek, ha valaki undokoskodik vele vagy piszkálja. De Gillian akkor is úgy hitte, hogy rászolgált a szörnyű bánásmódra, és soha nem futott az óvónőhöz

árulkodni. Minden igyekezetével azon volt, hogy magába fojtsa a sérelmeit.

A nagynénik azonban tudták, mi folyik, mert amikor Gillian öltözködött, látták, hogy száználmasan legörbül a válla, éjjel pedig nem tudott aludni. A legtöbb gyerek idővel elunta, hogy piszkálja Gilliant, de persze mégis maradtak, akik tovább gyötörték – „boszi”-t suttogtak, ha közeledett, szőlőlevet öntöttek új cipőjére, belemarkoltak a hajába, és minden erejüket beleadva megcibálták; ez a kálvária a karácsonyi ünnepséig tartott.

Az összes gyerek szülője eljött az ünnepre, süteményeket, tortákat vagy nagy tában szerezsendiőval meghintett tojáslikőr-bólét hoztak. A fekete kabátos nagynénik késve érkeztek. Gillian bízott benne, hogy eszükbe jut venni legalább egy doboz csokoládés süteményt, vagy akár egy előresütött tortát, de a nénik nem foglalkoztak az édességgel. Egyenesen odamasíroztak a legrosszabb gyerekekhez, a Gillian haját megráncigáló fiúkhöz, a csúfolódó lányokhoz. A néniknek semmi szükségük nem volt átkokra vagy gyógyfüvekre, sem arra, hogy bármiféle büntetést kilátásba helyezzenek. Egyszerűen csak megálltak a süteményes asztal mellett, és minden egyes gyerek, aki valaha rosszat tett Gilliannek, azonnal hányingerre kezdett panaszkodni. A szüleikhez futottak, és könyörögtek, hogy azonnal vigyék őket haza, és napokig ki sem keltek az ágyból, émelygő gyomorral reszkettek a gyapjútakarók alatt, arcukat halványzöldre színezte a büntudat, bőrük savanyú szagot árasztott, ami a rossz lelkiismeret velejárója.

A karácsonyi parti után a nénik leültették Gilliant otthon a szalonban, a bársonykanapéra, melynek lábai faragott oroszlánmancsban végződtek – Gillian félt is a karmoktól. Elmondták neki, hogy a botok és kövek eltörhetik az ember csontját, de a kötekedés és a csúfolódás csak az ostoba fajankók játékszere. Gillian hallotta, mit mondanak, de lélekben máshol járt. Túl sokat adott mások véleményére, saját nézete szerint azonban még ez is kevés volt. A nénik mindig is tudták, hogy Gilliannek időnként segítségre van szüksége, hogy megvédhesse magát. Fénylő, éles tekintetű szürke szemük most is észreveszi azokat a barázdákat az arcán, amelyeket mások talán nem, és megértik, hogy mi mindenben ment keresztül.

– Borzalmasan nézek ki, ugye? – kérdezi Gillian. Van valami gyanús a hangjában. Egy perccel ezelőtt még tizennyolc éves volt, és szökött lefelé a hálószoabaablakon, most pedig itt van, teljesen elhasználódva.

A nénik hangosabban csettintenek, és közelebb lépnek, hogy megöleljék Gilliant. Ez annyira eltér szokásos hideg-rideg stílusuktól, hogy Gillian torkából zokogás tör fel. Becsületükre legyen mondva, a nénik megtanultak egynéhány dolgot, amióta belecsöppentek a gyerekeknevelésbe. Nézték Oprah beszélgetős műsorát, és tudják, mi történhet, ha az ember eltitkolja, hogy szeret. Szerintük Gillian vonzóbb, mint valaha, de hát az Owens nők mindig is híresek voltak a szépségükről, meg arról, hogy milyen esztelenségekre képesek fiatalon. A nénik Jinx nevű unokahúga, akinek akvarelljeit a

Szépművészeti Múzeum érdemesnek találta a kiállításra, megátalkodottságában senkire nem hallgatott; leitta magát pezsgővel, szatencipójét áthajította egy magas kőfalon, és hajnalig táncolt üvegszilánkokon, csak aztán nemhogy nem táncolt, de nem is járt a lábán attól a naptól fogva. A hön szeretett nagynéni, Barbara Owens egy fölöttébb makacs férfihoz ment feleségül, aki nem volt hajlandó sem az áramot, sem a vizet bevezetni a házba, mondván, hogy az csak úri szeszély. Kedvenc unokatestvérük, April Owens tizenkét éven át élt a Mojave sivatagban, ahol pókokat gyűjtött formaldehiddel töltött befőttesüvegekbe. A sziklák közt leélt egy-két évtized megacélozza a jellemet. Bár Gillian maga nem hinné, arcának barázdái a legszebbek rajta. Arról árulkodnak, hogy mi minden ment át, mi mindent élt meg, és kicsoda is ő legbelül.

– Nahát – szólal meg Gillian, mikor elapadnak a könnyei, és keze fejével letörli a szemét. – Ki gondolta volna, hogy így előtenek az érzelmek?

A nagynénik elhelyezkednek, és Sally tölt nekik egy kupica gint és gyomorkeserűt, amit mindig is szerettek, de akkor különösen, ha egy kis löketre van szükségük munka előtt.

– Beszéljünk a kertbeli fiúról – javasolja Frances néni. – Jimmyről.

– Muszáj? – nyög Gillian.

– Muszáj – válaszolja Jet néni. – Elég egy-két apróság. Például, hogy hogyan halt meg.

Antonia és Kylie cukormentes kólát kortyolgatnak, de mindkettő csupa fül. A szőr felmered a karjukon; nem akármilyen történetet fognak hallani.

Sally egy kanna mentateát tett az asztalra, kedvenc csorba csészéje mellé, melyet újonnan a lányaitól kapott anyák napjára. Képtelen most kávé inni; már az illata is annyira odaidézi Garyt, hogy meg merne rá esküdni, a férfi ott ült mellette az aszalnál, amikor Gillian reggel leforrázta a filtert. Győzködi magát, hogy a koffein hiányától olyan letargikus, de igazából nem ez a baj. Szokatlanul csendes volt egész nap, a hangulata többször olyan hirtelen változott, hogy már a lányoknak is feltűnt. Milyen más lett az anyjuk – a két lánynak az az érzése, hogy a nő, aki az anyjuk volt eddig, visszavonhatatlanul eltűnt. Nem azért, mert fekete haja kibomlott, ahelyett hogy gondosan hátra lenne fésülve, inkább mert olyan szomorúnak tűnik, olyan távolinak.

– Nem hinném, hogy a gyerekek előtt kellene ezt megbeszelnünk – mondja Sally

De a gyerekek úgy ülnek ott, mint akiket odaragasztottak; nem élik túl, ha nem hallhatják, hogy mi történt, egyszerűen nem bírják ki.

– De anya! – kiáltják.

Már majdhogynem felnőtt nők. És Sally amúgy sem tehet ellene semmit. Vállat von tehát, és bólint Gilliannek, mintegy beleegyezésül.

– Nos – mondja Gillian –, azt hiszem, én öltem meg.

A nénik pillantást váltanak. Véleményük szerint Gillian nem képes erre. – Hogyan? – tesz fel a kérdést. Ez a lány sikított, ha meztelen lábával pókra lépett. Ha megszurta az ujját, és az vérzett, azt mondta, mindjárt elájul, és abban a pillanatban a padlóra is zuhant.

Gillian bevallja, hogy nadragulyával; ezt a növényt mindig lenézte gyerekkorában, és ha a nénik megkérték, hogy tegye rendbe a kertjüket, egytől egyig kihúzkodta a többi gyomnövényvel együtt. A nénik megkérdezik, hogy mekkora adagot használt belőle, és a választ hallva örömmel bólintanak. Jól gondolták. Ha van valami, amit a nénik igazán ismernek, az a nadragulya. Ekkora adag még egy foxterriert sem lenne képes megölni, nemhogy egy hat láb magas férfiebert.

– De hát meghalt! – erősködik Gillian, elképedve, hogy az orvossága nem ölthette meg Jimmyt. – Biztosan tudom, hogy halott volt – fordul most Sallyhoz.

– Határozottan – erősíti meg Sally

– De nem a te kezed által halt meg. – Frances bizonyosabb már nem is lehetne benne. – Hacsak nem mókus volt.

Gillian a nénik nyakába borul. Frances néni kijelentése új reménnyel tölti el. Ostoba és nevetséges dolog már a reménység az ő korában, különösen ezen a rettenetes éjszakán, de Gillian nem törődik ilyen csekélységgel. Jobb későn, mint soha, legalábbis őszierinte.

– Artatlan vagyok! – kiált fel.

Sally és a nénik pillantást váltanak; ebben azért nem lennének olyan biztosak.

– Legalábbis e tekintetben – teszi hozzá Gillian az ábrázatukat látva.

– Akkor mitől halt meg? – kérdi Sally a néniktől.

– Akármitől meghalhatott – vonja meg a vállát Jet néni.

– Például alkoholtól – veti fel Kylie. – A több évnyi piálástól.

– Vagy a szíve mondta be az unalmast – kontráz Antonia.

Frances szerint jobb, ha abbahagyják a találgatást; már soha nem fogják megtudni, hogy mi vitte el, de a tetem itt van a kertben, és a nénik ezért hozták magukkal a receptet arra, hogy miként is szabadíthatja meg magát az ember a kertjét ellepő rengeteg undorító dologtól: meztelencsigától és levéltetűtől, egy társai által széttépett varjú véres tetemétől, vagy az olyan mérgező gyomoktól, melyekhez vastag bőrkesztyűben sem ajánlatos hozzáérni. A nénik pontosan tudják, mennyi lúgot keverjenek a mészbe – sokkal többet, mint amikor a fekete szappanjukat főzik, mely rendkívül jótékonyan hat a nők bőrére, ha minden este használják. A nénik celofánba csomagolt szappanjai megtalálhatók a Cambridge-i bioboltok és számos Newbury utcai parfüméria polcain, és ennek köszönhetően nemcsak új tető kerülhetett a házra, de a legmodernebb derítőrendszerre is futotta.

A nénik otthon mindig a nagy öntöttvas üstöt használják, mely azóta áll a konyhában, hogy Maria Owens megépíttette a házat, de itt be kell érniük Sally legnagyobb tésztafőző fazekával. Három és fél órán keresztül kell forralniuk a kotyvalékot, és bár Kylie fél, hogy a Del Vecchio pizzériában felismerik a hangját, és rájönnek, hogy ő rendelte azt a tömérdek pizzát Mr. Frye címére, fölveszi a kagylót, és rendel két nagy pizzát, egy szardellásat a néniknek, meg egy gombás-sajtosat extra öntettel.

A hátsó gázrőzsán forrni kezd a keverék, és mire a kifutófiú megérkezik, az égbolt elsötétül és viharral fenyeget, jóllehet a vastag felhőtakaró alatt tökéletes fehérségében csillan a hold. A fiú háromszor is kopogtat, és reméli, hogy Antonia Owens nyit ajtót, aki mellett ült már egyszer algebraórán. Helyette azonban Frances néni tűnik fel. Ruhaujja füstös a sok lúgtól, amit méricskél, szeme hideg, mint az acél.

– Mit óhajt? – kérdezi a fiút, aki ösztönösen magához szorítja a pizzákat.

– Meghoztam a pizzát – sikerül kinyögnie.

– Ez a munkája? – tudakolja Frances. – Ételszállítás?

– Igen – mondja a fiú. Mintha Antonia tűnne fel a házban; mindenesetre egy gyönyörű vörös hajú valakit lát odabent. Frances rámered a fiúra. – Igenis, asszonyom – helyesbít az rögtön.

A néni szoknyája zsebébe nyúl az aprópénzes tárcáért, és leszámol pontosan tizennyolc dollárt és harminchárom centet, amit rablásnak minősít.

– Nos, ha a munkáját végzi, ne várjon borraivalót mondja a fiúnak.

– Szia, Josh – köszön oda Antonia, amikor kijön a pizzákért. Régi köpenyt vett fekete pólója és streccsnadrágja fölé. Fürtjei begöndörödtek a párás levegőtől, sápadt bőre krémszínűnek és hűvösnek tetszik. A kifutófiú képtelen megszólalni a jelenlétében, de az étterembe visszaérve egy bő órán át be nem áll majd a szája, és csak a konyhai személyzet felszólítására hallgat el. Antonia nevetve csukja be az ajtót. Visszkapott valamit abból, amit elveszített. Most értette meg, hogy a vonzerő lelkiállapot kérdése.

– Megjött a pizza – jelenti be Antonia, és mindannyian asztalhoz ülnek a tűzhelyen fortyogó oldat rettenetes szaga ellenére. A vihar zörgeti az ablaküvegeket, a menny olyan közel dörög, akárha a földet rázná. Elég egyetlen óriási villám, és a fél kerületben kimegy az áram; az utca összes házában gyertyát vagy zseblámpát keresgélnek a lakók, vagy egyszerűen feladják, és aludni térnek.

– Kész szerencse – mondja Jet néni, amikor kisvártatva Sally házában is kialszik minden villany – Mi lehetünk a fény az éjszakában.

– Keressünk egy gyertyát – javasolja Sally

Kylie indul is, hogy hozzon egyet a mosogató melletti polcra, de közben a tűzhely előtt befogja az orrát.

– Micsoda bűz! – mondja a kotyvalékról.

– Ilyen szagának kell lennie – mondja Jet elégedetten.

– Pontosan – helyesel a testvére.

Kylie visszajön, az asztal közepére állítja a gyertyát és meggyújtja; folytathatják a vacsorát, melyet csakhamar ismét a csengő szakít meg.

– Remélem, nem az a kifutófiú jött vissza – szólal meg Frances. – Mert akkor lesz mit hallgatnia.

– Majd én kinyitom – indul Gillian az ajtóhoz.

Ben Frye áll a verandán sárga esőköpenyben; kezében egy doboz fehér gyertya meg egy lámpás. Borzongás fut végig Gillian gerincén. Kezdetől fogva úgy képzelte, hogy Ben az életével játszik, amikor csak vele van. Az ő szerencséjéből és múltjából ítélve ami elromolhat, az el is romlik. Gillian biztos volt benne, hogy szerencsétlenséget hoz mindenkire, akibe csak beleszeret, de ezt még az a nő hitte, aki megölte a barátját egy Oldsmobile-ban, az a nő azonban mostanra más ember lett. Kihajol az ajtón, és szájon csókolja Bent. Csókjával üzeni, hogy amennyiben a férfiban valaha is fölmerült, hogy elhagyja őt, jobb, ha most mindjárt kiveri a fejéből.

– Ki hívott ide? – kérdi, de már öleli a férfit; az az édes illat árad belőle, amelyet nem lehet nem észrevenni annak, aki elég közel kerül hozzá.

– Aggódtam – mondja Ben. – Lehet, hogy ezt egyesek viharnak nevezik, de a szél hurrikán erősségű.

Ben egyedül hagyta Buddyt, hogy áthozza a gyertyákat, pedig tudja, hogy a nyúl mennyire fél a dörgéstől. De ha Ben látni akarja Gilliant, muszáj mennie, bármi lesz is az ára. Azonban annyira nincs hozzászokva a spontán cselekvéshez, hogy ha ilyet tesz, mindig csöng a fülé kissé; nem mintha nagyon törődne vele. Mire hazaér, a telefonkönyv miszlikben hever majd a padlón, és kedvenc futócipőjének talpa is le lesz rágva, de akkor is megéri, mert Gilliannel lehetett.

– Menj, amíg mehetsz – mondja Gillian. – Itt vannak a nénikéim Massachusettsből.

– Nagyszerű – válaszolja Ben, és mielőtt Gillian bármit tehetne, már benn is terem a házban. Gillian az esőkabát ujját rángatja, de Ben eltökélte, hogy üdvözli a vendégeket. A néniknek fontos dolguk van, rettentően begurulnak, ha Ben betoppan a konyhába azzal, hogy üdvözljön két drága, idős hölgyet. Akkor felpattannak a székről, és dobognak a lábukkal, és rászegeznek jeges, szürke tekintetüket.

– Csak ma délután érkeztek, és nagyon kimerültek – mondja Gillian. – Ez nem jó ötlet, Ben. És nem is szeretik a társaságot. Ráadásul öregek is.

Ben Frye oda se hallgat, de miért is hallgatna? A nagynénik jelentik Gillian családját, és őt csak ez érdekli. Egyenesen a konyhába üget, ahol Antoniának, Kylie-nak és Sallynek a torkán akad a falat, ahogy meglátják; azonnal a nénikre sandítanak, hogy mit szólnak. Ben csak annyi figyelmet szentel az aggodalmuknak, amennyit a tűzhelyen bugyborékoló főttételből felszálló szűrős szagnak. Nyilván arra gondol, hogy valami különleges

tisztítószer vagy mosószer szaga az, netán egy apró állat, kismókus vagy öreg varangy, halt oda a hátsó ajtóközszőb alá.

Ben a nénikhez lép, esőkabátja ujjába nyúl, és egy csokor rózsát varázsol elő. Jet néni örömmel elfogadja. – Milyen kedves! – mondja.

Frances néni mutató- és hüvelykujja között morzsolgat egy szirmot, hogy ellenőrizze, valódi-e. Valódi, de ez nem jelenti azt, hogy Franceset ilyen könnyen le lehet venni a lábáról.

– Más trükköt is tud? – kérdi olyan hangon, hogy az emberben megfagy a vér.

Ben felvillantja szép mosolyát, amelytől Gilliannek megremeg a térde, és amely a néniket hajdani kedvesükre emlékezteti. Ben Frances néni feje mögé nyúl, és a semmiből egy zafír árnyalatú sifonsálat húz elő, melyet büszkén nyújt át.

– Nem fogadhatom el – mondja Frances, de a hangja már közel sem olyan rideg, és amikor senki nem néz oda, a nyaka köré kanyarítja a sálat. A színe tökéletesen illik hozzá, a szeme színe olyan tőle, mint egy tó vize, tiszta és szürkés-kék. Ben kényelembé helyezi magát, elvesz egy darab pizzát, és a massachusettsi utazásról kérdezzeti Jet nénit. Frances ekkor magához inti Gilliant.

– Ezt a fiút tartsd meg – mondja unokahúgának.

– Feltett szándékom – biztosítja Gillian.

Ben tizenegy óráig marad. Pudingporból csokoládépuodingot készít desszertnek, majd megtanítja Kylie-t, Antoniát és Jet nénit, hogyan lehet kártyavárat építeni, majd egyetlen fújással lerombolni.

– Ezúttal szerencséd volt – mondja Sally a húgának.

– Gondolod, hogy szerencse kérdése? – vigyorodik el Gillian.

– Aha.

– Tévedsz – mondja Gillian. – Évekig tartó gyakorlás gyümölcse.

Akkor a nénik teljesen egyszerre oldalra billentik a fejüket, és nagyon halk hangot adnak ki a torkukon, alig hallható kattantást, melyet könnyen lehetne egy tücsök bágyadt danájának vagy a parkett alatt elsurranó kisegér neszének is vélni.

– Itt az idő – mondja Frances néni.

– Még családi dolgokról kell tárgyalnunk – mondja Jet Bennek, miközben kikíséri.

Jet néni mindig kedvesen beszél, mégsem jutna senkinek eszébe ellenkezni vele. Ben fölmarkolja az esőköpenyét, és odaint Gilliannek.

– Reggel fölhívlak – jelenti ki. – Átjövök reggelire.

– Ezt a fiút tartsd meg – tanácsolja Jet néni is Gilliannek, mihelyt becsukják az ajtót Ben mögött.

– Persze – nyugtatja meg őt is Gillian. Az ablakhoz lép, és kinéz a hátsó kertbe. – Rettenetes éjszaka a mai.

A szél megbontja a tetőzsindelyeket, és a környék összes macskája bekéretőzött gazdája házába, vagy elbújt az ablak mélyedésében, és reszketve nyivákol.

– Lehet, hogy várnunk kellene – kockáztatja meg Sally

– Hozzátok ki hátra a fazekat – utasítja Jet néni Kylie-t és Antoniát.

A gyertya lángja imbolyogva köröz az asztal közepén. Jet néni megfogja Gillian kezét. – El kell intéznünk, mégpedig azonnal. Az ember nem halogathatja a szellemekkel való leszámolást.

– Hogy érted, hogy szellem? – kérdezi Gillian. – Azért azt kössük ki, hogy a fiú eltemetve marad.

– Rendben – mondja Frances néni. – Ha így akarod.

Gillian már bánja, hogy nem gurított le ő is egy gint meg egy gyomorkeserút a nénikkel együtt; jobb híján megissza a délutánról megmaradt hideg kávéját. Holnap reggelre a középiskola mögötti árokban annyi víz lesz, mint egy folyóban; a békáknak magasabban fekvő helyet kell keresniük, ám a gyerekek nem sokáig tépelődnek, ünneplőjükben és legjobb cipőjükben is beletocsognak a langyos, sűrű dagonyába.

– Oké – mondja Gillian. Tudja, hogy a néni nem csupán a testről beszélnek; Jimmynek a lelke kísért. – Rendben – mondja a néniknek, és kinyitja a hátsó ajtót.

Antonia és Kylie kicipelik a fazekat az udvarra. Mindjárt elered az eső, érezni a levegő ízén. A lányok már korábban odavonszolták a nagy bőröndöt a tüskebokorhoz a néni utasítására. Egymás mellett állnak, szorosan, és ha a szél a szoknyájuk körül motoz, az anyag nyöszörgő hangot ad.

– Ez lebontja, ami hús volt egykor – mondja Frances néni, és int Gilliannek.

– Én? – lép hátra Gillian, de nincs hová hátrálnia, Sally közvetlenül mögötte áll.

– Menj már! – biztatja Sally

Antonia és Kylie tartják a súlyos fazekat; az erős szélben előrelelendül egy tüskés ág, mintha meg akarná ütni őket. A darázsfészkek ide-oda lengenek. Valóban itt az idő.

– Ó, te jó ég – súgja Gillian Sallynek. – Sejtelmem sincs, hogy meg tudom-e tenni.

Antonia ujjai már egészen elfehéredtek az erőlködéstől, hogy el ne ejtse a fazekat. – Rettenetesen nehéz – mondja remegő hangon.

– Higgy nekem – mondja Sally Gilliannek. – Meg tudod csinálni.

Ha van valami, amiben Sally bizonyos e pillanatban, akkor az az, hogy az ember mennyire meg tudja lepni magát azzal, hogy mi mindenre hajlandó. Ezek az ő lányai, akiket normális életre szánt, s most engedi, hogy itt álljanak egy halom emberi csont fölött egy lúggal teli spagettis fazékkal.

Mi történt vele? Mi pattant el benne? Hol az a racionális nő, akire egy sereg ember számíthatott? Nem bírja kiverni Garyt a fejéből, akárhogy próbálja is. Még a motelt is felhívta, hogy a férfi kijelentkezett-e, és persze hogy kijelentkezett. Gary elment, ő maradt, és őrá gondol. Múlt éjjel a sivatagról álmodott. Azt álmodta, hogy a nagynénik küldtek egy hajtást az almafájukról, és az víz nélkül virágba borult. És azok a lovak, amelyek ettek erről a fáról, sokkal gyorsabbak voltak a többinél, az a férfi pedig, aki evett egy harapást a pitéből, melyet Sally ennek a fának a terméséből készített, övé lesz mindörökre.

Sally és Gillian elveszik a fazekat a lányoktól, bár Gillian szorosan lehunyja a szemét, miközben a lúgos oldatot kiöntik. A nedves föld sistereg a felcsapó forráságtól; ahogy a folyadék egyre mélyebbre hatol, pára kúszik felfele: színe a megbánás, a szívfájdalom szürkéje, a hajnalok tompa galambszürkéje.

– Gyertek hátrébb! – figyelmeztetik őket a nénik, mivel a talaj bugyborékolni kezd. A tüskebokr gyökerei kezdenek feloldódni a kotyvaléktól, amiképpen a kövek és bogarak, a bőr és a csontok is. Nem ugranak odébb elég gyorsan, és Kylie lába alatt megremeg a talaj.

– A francba! – sikolt fel Sally

Kylie lába alatt megmozdult a föld, és omlik le, akár valami földcsuszamlás. Kylie érzi, tudja, mégis csak áll dermedten. Már esik bele egy lyukba, gyorsan csúszik lefelé, de Antonia elkapja az inge hátulját, majd elkezd felé húzni. Olyan erővel tartja Kylie hátát, hogy a könyöke megroppan belé.

A lányok állnak meredten, rémülten zihálnak. Gillian észre sem vette, hogy Sally karjába kapaszkodik, még hozzá olyan erősen, hogy Sally napokig viseli majd húga ujjai nyomát. Most mindannyian visszalépnek, nagyon is gyorsan lépnek vissza. Anélkül, hogy a nénik figyelmeztetnék őket. Vervörös gőzsugár csap fel onnan, ahol Jimmy szíve lehetett, a gonoszság kis tornádója, mely szertefoszlik a levegőben.

– Ez volt ő – mondja Kylie a vörös gőzt látva, és valóban, érzik a sör és a cipőkrém szagát, a levegő pedig úgy felforrósodik, mint a parázs a hamutartóban. És aztán semmi. Egyáltalán semmi. Gillian nem tudja, hogy ő sír, vagy az eső kezdett-e rá. – Most tényleg elment – jelenti ki Kylie.

A nénik azonban semmit nem bíznak a véletlenre. Húsz darab kék lazúrkövet cipeltek magukkal a legnagyobb bőröndjükben, melyeket még Maria Owens hozatott a Magnólia utcai házhoz több mint kétszáz éve. Ilyen kövek alkotják a nénik kerti ösvényét, de maradt néhány tartalék darab a melegház mögött, melyből kis pavilont építhetnek az orgonabokor egykori helyén. Most, hogy a tüskebokorból nem maradt más, mint hamu, az Owens nők könnyen körbekerítenek egy kijelölt területet. Nem lesz valami káprázatos műalkotás, de elég nagy ahhoz, hogy egy kovácsoltvas asztalka

és négy szék elférjen benne. A környékbeli kislányok nyúzzák majd az anyjukat, hogy itt tarthassanak zsúrt, és amikor anyjuk csak nevet, és megkérdi, ugyan mitől jobb ez a kerti pavilon, mint az övék, a kislányok határozottan állítják, hogy a lazúrkő szerencsét hoz.

Olyan nincs, hogy szerencse, te, válaszolják erre az anyák. Igyátok meg a narancsleveleteket, fejezzétek be a süteményt, és zsúrozzatok a saját kertünkben. Mégis, amikor anyjuk hátat fordít, a kislányok áthurcolják a babáikat, a plüssmackóikat és a teáskészletüket Owensék udvarába. „Sok szerencsét” – suttojják majd, amint koccintanak. „Sok szerencsét” – mondják majd, amint a csillagok kigyúlnak az égen.

Vannak, akik azt hiszik, hogy minden kérdésre létezik logikus válasz, hogy rend van mindenben, tiszta és kizárólag tapasztalati bizonyosságon alapuló rend. Mégis, mi más, ha nem szerencse, hogy az eső csak akkor kezd rá istenigazából, amikor már befejezték a munkát. A körmük piszkos a sártól, és karjuk sajog a talicskázástól. Antonia és Kylie jól fognak aludni ma éjjel, aminthogy az időről időre álmatlanságban szenvedő nénik is. Végigalusszák az éjszakát, bár a villámlás tizenkét különböző Long Island-i helyszíntre is lecsap, mielőtt a vihar elvonulna. Egy East Meadow-i ház porig ég. Egy hullámlovás, aki mindig is hurrikánokról és hatalmas hullámokról álmódott, feketére szenesedik Long Beachen. A sportpálya mellett nőtt több mint háromszáz éves juhar kettéhasad, és fel kell majd darabolni láncfűrészsel, nehogy az ificsapatra dőljön.

Csak Sally meg Gillian van ébren, amikor a vihar tombolni kezd. Nem aggasztja őket az előrejelzés. Holnap letört ágak hevernek majd a pázsiton, kukák görögnek le az utcán, de a levegő illatos lesz és langyos. Odakint reggelizhetnek és kávézhatnak, ha kedvük tartja. Hallgathatják a morzsákért verekedő verebek csiripelését.

– A nénik mintha nem is csalódtak volna akkorát, mint gondoltam – szólal meg Gillian. – Mármint énbennem.

Szakad; a lazúrkövek olyan tiszták lesznek, mint újkorukban.

– Ostobák lennének, ha csalódtak volna – mondja Sally. Húga karjába fűzi a karját, és arra gondol, hogy voltaképpen komolyan is gondolhatná előbbi kijelentését. – Márpedig az egyértelmű, hogy a nénik nem ostobák.

Sally és Gillian az esőre figyelnek most az éjjel, holnap pedig a kék égre. Igyekezni fognak az életben, megteszik, ami telik tőlük, de mindig is azok a fekete kabátos kislányok maradnak, akik egykor voltak, akik az avarban gázoltak hazafelé egy olyan házba, amelynek senki nem láthatott sem be, sem ki az ablakán. Alkonyatkor mindig azokra a nőkre fognak gondolni, akik bármit megadnának a szerelemért. És rá kell jönniük, hogy voltaképpen az alkonyat a kedvenc napszakuk. Ezen az órán a nénik minden tanítása eszükbe jut. Ez az az óra, amiért a leghálásabbak nekik.

A város határában vöröslenek a mezők, a fák fekete göcsömként merednek az égnek. Fagy tarolta le a legelőket, a kéményekből füst kígyózik. A városközpont parkjában fejüket szárnyuk alá dugva, kényelmesen pihennek a hattyúk. A kertek már felkészültek a téli álomra, az egy Owens-kert kivételével. Ott még terem a káposzta, ámbar néhány fejlet felszednek belőlük a mai leveshez. A kiásott krumpli már megfőtt és össze is van törve, és éppen a só, bors és a kapu mellett termő rozmaring hajtásai kerülnek bele. A fonott tálalóedény kiöblítve szárad a csepegtetőn.

– Túl sok borsot teszel bele – mondja Gillian a nővérenek.

– Szerintem a te tanácsod nélkül is tudok krumplipürét csinálni. – Sally minden hálaadásnapi vacsorára ezt készítette, amióta elköltözött a néniktől. Tökéletesen magabiztosan bánik a kissé rozsdás és ódivatú konyhaeszközökkel. De amióta Gillian ennyire megváltozott, kéretlen is osztogatja a tanácsokat, akkor is, ha maga sem tudja, miről beszél.

– Érték a borshoz – erősködik Gillian. – Túl sok lesz.

– Én meg a krumplihoz érték – vágja oda Sally, és a maga részéről le is zárta a vitát, már csak azért is, mert háromkor enni akarnak.

Előző este érkeztek; Ben és Gillian a padlástérbe kvártélyozták be magukat, Kylie és Antonia a néhai nappalit foglalják el, Sally pedig a hátsó lépcső melletti, hideg kis alkóvban alszik egy kinyitható ágyon. A fűtés elromlott, ezért előszedték az összes dunyhát, minden kandallóban tüzet raktak, és kihívták a szerelőt, Mr. Jenkinst, hogy javítsa meg a bojleret, akármilyen baja. Hiába van Hálaadásnap reggele, hiába nem akarja Mr. Jenkins feláldozni heverője kényelmét, miután Frances vette kezébe a kagylót, mindenki tudta, hogy a szerelő délre ott lesz.

A nénik sopánkodnak a felhajtás miatt, de elmosolyodnak, amikor Antonia és Kylie elkapják őket, két puszit nyomnak az orcájukra, és kijelentik, hogy mennyire szeretik őket, és mindig is szeretni fogják. A nénik azt a tanácsot kapják, hogy ne izgassák magukat Scott Morrison miatt, aki busszal érkezik Cambridge-ből, mert hoz magával hálóságot, amit leteríthet a nappali padlóján; nem fog sok vizet zavarni, ahogy két egyetemi szobatársa sem, akiket magával hoz.

A macskák közül már csupán Szarka maradt meg, és ő is olyan vénségesen vén, hogy kizárólag enni kel fel; egyébként saját külön selyempárnáján alszik az egyik konyhaszéken. Szarka egyik szemére vak, de látó szemét a pulykára szegezi, mely a faasztal közepén hül egy agyagtálon. Buddyt bezárták a padlástérbe – Ben ott van vele, és éppen a nénik kertjének utolsó szál sárgarépaival eteti –, ugyanis Szarka régen elkapta a káposztasorok közt meglapuló kisnyulakat. Állítólag szőröstül-bőröstül felfalta őket.

– Eszedbe ne jusson! – inti Gillian a macskát, amikor rájön, hogy az a pulykát fixirozza, de mihelyt Gillian hátat fordít, Sally levág egy kis java

húst, amit ő maga soha nem enne meg, és a kezéből eteti Szarkát.

A nénik rendszerint grillcsirkét rendelnek a piacról Hálaadásnapra. Egyik évben beérték mélyhűtött pulykával, ám a következő esztendőben úgy döntöttek, hogy a pokolba az egész ünneppel, és főztek egy jó marhacsontot. Épp ezt tervezték idénre is, amikor a lányok bejelentették, hogy mindannyian eljönnek az ünnepre.

– Hadd főzőcskézzenek – mondja Jet a testvérének, akit idegesít a folytonos csörömpölés a konyhában. – Tetszik nekik.

Sally a mosogatónál áll, épp előblíti a krumplinyomót, mely ugyanaz, amivel gyerekkorában azokat az egészséges vacsorákat főzte. Kinéz az udvarra, ahol Antonia és Kylie fel és alá rohangálnak a mókusokat hajkurászva. Antonia Scott Morrison egyik régi pulóverét vette fel, melyet befestett feketére, de olyan hatalmas neki, hogy amikor hadonászik, úgy látszik, mintha hosszú gyapjúkarja volna. Kylie-ra rájön a nevetés, le kell ülnie a földre. Egy renitens mókusra mutat, mely sehogy sem hajlandó menekülni; a gonosz nagyapa-mókus ráfúj Antoniára, így közli vele, hogy ez az ő kertje, ő figyelte a káposztákat is, hogyan nőnek egész nyáron és őszön át.

– Milyen helyesek ezek a lányok! – mondja Gillian, és megáll Sally mellett. Valójában úgy képzelte, hogy morog még egy sort a bors miatt, de nővére arcát látva letesz róla.

– Felnőttek – mondja Sally tárgyilagosan.

– Hát, fel – vágja rá gyorsan Gillian. A lányok az öreg mókust kergetik körbe hatalmas kiabálás közepette, de azonnal összekapaszkodnak, amikor az hirtelen a kertkapura ugrik és rájuk mered. – Tényleg úgy néznek ki, mint két érett hölgy.

Október elején Gillian végre értesítést kapott a tucsoni főügyészi hivatalból. Több mint két hónapig vártak, hogy Gary mihez kezd a Sallytól kapott információval; eközben egymást kivéve mindenkivel mogorván és szeszélyesen viselkedtek. Végül megérkezett az ajánlott levél egy Arno Williams nevű hivatalnok aláírásával. James Hawkins halott, állt a levélben. Megtalálták a holttestét a sivatagban; minden valószínűség szerint hónapokon át bujkált ott, és részeg önkívületében belegurult a tábortüzebe, és a felismerhetetlenségig összeégett. A halottasházban kizárólag a gyűrűje alapján tudták azonosítani, melyet most annak ellenére, hogy megolvadt kissé, elküldenek Gillian címére egy nyolcszáz dollárról szóló csekkel együtt, amit az elkobzott Oldsmobile eladásából kaptak, mivel Jimmy egyedül őt jelölte meg hozzátartozójául a Gépjármű-nyilvántartásban, és ez végeredményben nem állt távol az igazságtól.

– Gary Hallet – mondta Gillian azonnal. – Ő húzta rá azt a gyűrűt valami halott fickó ujjára, akit nem lehetett azonosítani. Tudod, hogy ez mit jelent, ugye?

– Igazságot akart szolgáltatni, és meg is tette.

– Ez azt jelenti, hogy teljesen beléd van esve. – Úgy tűnt, Gillian képtelen annyiban hagyni a dolgot. – És te is öbel.

– Befognád végre? – szólt rá Sally

Sally ki akarta verni a fejéből Garyt. Komolyan megpróbálta. Két ujjával megmasszírozta a szíve tájékát, majd kitapintotta a pulzusát, és számolta a lüktetésekét. Nem foglalkozott azzal, amit Gillian mondott, de valóban volt vele valami baj. Szíve megbolondult, hol örült tempóban vert, hol lelassult, és ez nyilván valami betegség előjele.

Gillian megrázta a fejét, és felnyögött; Sally tényleg szánalmasan festett. – Tényleg nem érted? Az a szívrohamszerű dolog egyszerűen a szerelem – károgtá. – Pontosan ilyen érzés.

– Te megőrültél! – mondta akkor Sally – Ne hidd, hogy mindent tudsz, mert jobb, ha tőlem tudod, hogy nem.

Egy dolog azonban biztosan volt, amit Gillian tudott, mert a rákövetkező vasárnapon ő és Ben Frye összeházasodtak. Szerény szertartás volt a városházán, jegygyűrűt sem váltottak, de olyan hosszan csókolóztak, hogy az anyakönyvvezető megkérte őket, hogy távozzanak. Gillian másként érzi most magát, hogy ismét feleség lett.

– A negyedik mindig tuti – válaszolja, ha megkérdik tőle, mi a boldog házasság titka, de igazából nem így érzi. Tudja, ha az ember képes önmaga maradni, kétszer annyi szerelemre lel a házasságban, mint amennyit belevitt, és ez a recept mindig beválik.

Sally a hűtőszekrényhez megy tejért, bár biztosra veszi, hogy amilyen okospók Gillian mostanában, ebbe is belekotyog, hogy inkább vizet öntene a krumplipürébe tej helyett. Sallynek több lefedett edényt is meg kell mozdítania, és az egyikről leesik a fedő.

– Ide nézz! – kiáltja Gilliannek. – Még mindig mesterkednek.

Az edény egy hét gombostűvel átdöfött galambszívet rejt. Gillian megáll a nővére mellett. – Valaki már megint bűbáj áldozata lesz.

Sally óvatosan visszahelyezi a fedőt. – Kíváncsi lennék, mi lett vele.

Gillian tudja, hogy Sally a drogériás lányra gondol. – Sokszor eszembe jutott, amikor rosszul mentek a dolgok – vallja be Gillian. – Akartam írni neki, hogy tudja, megbántam, amit akkor mondtam.

– Valószínűleg kiugrott az ablakon – találgat Sally. – Vagy belefűlladt a fürdőkádba.

– Nyomozzuk ki! – javasolja Gillian. A hűtő tetejére teszi a pulykát, nehogy Szarka elérje, a krumplipürét meg a gesztenyetöltelékkel együtt gyorsan betolja a sütőbe, ahol meleg marad.

– Ugyan – mondja Sally – Túl öregek vagyunk már az efféle szaglászáshoz. – De nem ellenkezik, amikor Gillian magával húzza, előbb a ruhásszekrényhez, hogy kivegyenek egy-egy régi köpenyt, majd ki az ajtón.

Sietve mennek le a Magnólia úton, és ráfordulnak a Peabodyra. Elhaladnak a főtér és a park mellett, ahova előszeretettel csap le a villám, majd befordulnak a drogéria felé. Jó néhány bezárt üzlet esik útjukba – hentes, pék, tisztító.

– Zárva lesz – jósolja Sally.

– Dehogy – ellenkezik Gillian.

De nincs fény az üzletben. Bekukucskálnak a kirakatüvegen át, és látják a samponokat, az újságos állványt, meg a pultot, amelynél annyi vanília kólát ittak régen. Minden zárva tart ma a városban, de amint sarkon fordulnak, Mr. Wattsba ütköznek, aki a drogéria feletti lakásban lakik; emberemlékezet óta a családja tulajdonában van az üzlet. A felesége nyomában bandukol két tálca tökpitével, melyet Marbleheadben élő lányuknak visznek.

– Nicsak, az Owens lányok! – kiált fel Mr. Watts.

– Úgy bizony – vigyorodik el Gillian.

– Zárva vannak – mondja Sally. Mr. Watts nyomába szegődnek, bár a felesége kiinteget a kocsiból, hogy siessen. – Mi lett azzal a lánnyal? Aki elnémult?

– Irene-ne! – kérdez vissza az öreg. – Floridában él. Egy héttel azután költözött el, hogy a férje meghalt tavaly tavasszal. Mintha úgy hallottam volna, hogy újra megházasodott.

– Biztos, hogy ugyanarról a lányról beszélünk? – kérdezi Sally

– Irene-nek hívták – bizonygatja Mr. Watts. – Kávézót nyitott Highland Beachben.

Gillian és Sally futva teszik meg az utat hazáig. Mindvégig nevetnek, és többször is meg kell állniuk, mert kifogy belőlük a szusz. Az ég szürke, a levegő vág, mint a beretva, de egyáltalán nem zavarja őket. A hátsó kapunál azonban Sally hirtelen megáll.

– Mi az? – kérdi Gillian.

Káprázat, gondolja Sally. Gary Hallet hajladozik a kertben, a káposztát ássa ki. Ez egyszerűen képtelenség.

– Nézd, ki van itt! – kiált fel Gillian örömmel.

– Ezt ők csinálták – mondja Sally – A galamb szívével.

Sally láttán Gary felegyenesedik: fekete kabátos madárijesztő, aki nem tudja, hogy intsen-e avagy sem.

– Nem ők – mondja Gillian Sallynek. – Semmi közük nincs hozzá.

De Sallyt csöppet sem érdekli, hogy Gillian a múlt héten felhívta Garyt, és megkérdezte, mi a csudára vár. Az sem érdekes, hogy e telefonhívás óta Gary a kabátja zsebében hordja a nénik címét. Mire Sally odaér hozzá a lazúrköves ösvényen, teljesen mindegy lesz, hogy mások mit gondolnak vagy hisznek. Elvégre van egynémely dolog, amit Sally Owens biztosan tud: ha kiborul a só, csípj föl egy keveset és dobd hátra a bal vállad fölé.

Tarts rozmaringot a kertkapu mellett. Tégy borsot a krumplipürébe. Ültess rózsát és levendulát, mert szerencsét hoznak. És légy szerelmes, amikor csak teheted!

A Palatinus Kiadó az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja

Kiadónk könyvei kaphatók:
1118 Budapest, Rahó u. 16.
Tel.: 319-3020, tel./fax: 319-3019
Könyveinket megtalálja az interneten:
<http://www.palatinuskiado.hu>
E-mail: info@palatinuskiado.hu

ISBN 978 963 9651 56 2

Kiadta az Új Palatinus Könyvesház Kft. 2007-ben
A kiadásért az ügyvezető igazgató felel
Felelős szerkesztő: Polyák Béla
Tipográfia és borítóterv: Neyer Éva
Szedés, tördelés: Manadvice
Nyomás: Séd Nyomda Kft., Szekszárd
Felelős vezető: Katona Szilvia